FLORI DE CACTUS

Autor: **NINA PETRE**

Opinii, sfaturi şi cercetări

prin prisma experienţei de medium şi clarvăzător

Editor: Răzvan Alexandru Petre

SPIRITUS.RO

Bucureşti, 2015

Colecţia EDUCAŢIE PRIN PARANORMAL

FLORI DE CACTUS

Opinii critice, sfaturi educative şi cercetări
Autor NINA PETRE, medium şi clarvăzător

SUMAR

DIN EXPERIENŢA CU PUBLICUL

PĂCATE ROMÂNEŞTI

PREFAŢA EDITORULUI

Cartea „FLORI DE CACTUS” cuprinde articole, comentarii şi eseuri care au în comun dorinţa autoarei Nina Petre de **educare** a poporului cu ajutorul **pildelor** furnizate de practica şi teoria parapsihologică, al **observaţiilor** personale pe diverse teme sociale apărute în peisajul mass-media, al **ironiilor** şi **criticilor** directe la adresa mentalităţilor primitive, deformate sau în curs de pervertire. Multe dintre subiectele abordate sunt de o actualitate perenă.

Scrierile au fost preluate integral din paginile site-ului nostru (www.spiritus.ro) intitulate „*Educaţie prin paranormal*” şi „*Cercetări prin paranormal*”, care fac trimitere la zeci de alte pagini web şi rubrici. S-au preluat materialele care nu apar în celelalte cărţi anterioare aflate sub sigla SPIRITUS.RO. Dorinţa editorului este de a publica întregul site şi sub formă de cărţi electronice, care pot fi păstrate în memoria digitală mai mult timp decât informaţiile volatile de pe internet.

Pentru a structura un material atât de bogat şi divers, volumul a fost împărţit în 5 capitole cu tematici distincte. S-a menţionat cu majuscule titlul paginii web sau al rubricii din pagina web de unde provin informaţiile subiacente. Apoi sunt trecute numele şi data articolului. Uneori sunt publicate şi suite de comentarii dintr-o perioadă de mai mulţi ani. Materialele din cazuistica Ninei Petre adunate aici se întind din anul 1999 (deşi unele întâmplări sunt datate anterior) până în 2013.

Nina Petre, profesoară de matematică, a format multe generaţii de tineri. Dorinţa sa bine intenţionată de a le da tuturor o educaţie serioasă o face să se exprime direct, atingând esenţa faptelor şi a fenomenelor. Ea nu trece cu vederea neregulile din societate, aşa cum fac alţii care promovează un fel de gândire pozitivă şi falsă smerenie. A vedea un rău şi a nu-l demasca sau sancţiona echivalează cu a-l încuraja.

Există puţine persoane cu abilităţi paranormale care îşi asumă rolul de luptători lucizi cu falsitatea şi primitivismul din lume. Nina Petre este bine ancorată în social şi îl disecă folosind bisturiul vorbelor incisive, când este cazul. În acelaşi timp, sufletul ei aspiră spre o lume ideală, plină de fraternitate şi blândeţe. Simţind diferenţa imensă dintre idealurile spirituale şi cruda realitate, autoarea foloseşte în lupta ideologică săgeţile cuvintelor, tunurile dezvăluirilor şi iscodirea suprasenzorială.

Să dăm atenţie glasului Conştiinţei...!

Răzvan Petre, editor
Bucureşti, 10 martie 2015

ROMÂNII
ŞI
SPIRITELE

POLTERGEIST – SPIRITE AGITATE

Spiritul captiv

Într-o frumoasă zi de vară mă aflam în vizită la familia unui medic vestit. Discutând de una, de alta, soţia medicului mi-a mărturisit îngrijorată că în casa lor mai locuieşte cineva: o fiinţă nevăzută, care îşi face simţită prezenţa noaptea, fâlfâind prin aer, mişcând uşor uşile, bagând astfel groaza mai ales în fiica lor cea mare. De când s-au mutat în casă, în urmă cu trei ani, vizitatorul nocturn i-a trezit din somn cu insistenţă. S-au străduit cu toţii să îl suporte pe cel inoportun. De fiecare dată când i-a simţit prezenţa, doamna l-a implorat în gând şi în soaptă să nu le facă vreun rău copilelor sale. Corect atât cât se putea, „vizitatorul" nu a devenit violent. Mezina familiei, o micuţă de doi ani, nu s-a arătat impresionată de el, dormind liniştită noapte de noapte. Dar sora ei mai mare, o adolescentă uimitor de sensibilă şi talentată, pictoriţă în devenire, a început să încredinţeze pânzei imagini bizare, venite parcă din neant. Mama lor s-a îmbolnăvit de nervi...

Nedorind să îşi schimbe locuinţa, cei doi soţi s-au înţeles în taină să nu mai dea atenţie fenomenelor nocturne, intrate cu forţa în viaţa lor.

Chemată la faţa locului, am bănuit că era vorba de un spirit rătăcit şi disperat. Contactându-l telepatic, mi-a relatat în câteva clipe chinurile prin care a trecut după moartea fostului stapân al casei, al cărui trup l-a adăpostit o viaţă întreagă. Bătrânul a zăcut câteva luni pe o canapea din camera cea mai mică. Regretându-şi amarnic sfârşitul vieţii pline de insatisfacţii, sărmanul şi-a dat duhul privind peretele de lângă el, care îl despărţea de grădina casei. Din nefericire, moartea i-a fost doar pe jumătate: trupul i-a putrezit în ţărâna cimitirului, dar sufletul său nu a ajuns în „lumea celor drepţi". Spiritul său, scânteia de viaţă care i-a părăsit creierul în clipa în care şi-a dat duhul, a rămas legat printr-un fir energetic de peretele îndelung privit de muribund. Încercând de-a lungul timpului să se elibereze, a reuşit doar să străbată casa în lung şi în lat. Călăuzele trimise din Cer pentru a-i înlesni drumul spre veşnicie nu au reuşit să îl smulgă din „ventuza" care îl ţinea captiv. Până la urmă, l-au abandonat. M-au impresionat strigătele sale de ajutor. Era secătuit de vlagă şi însetat de libertate.

I-am transmis energie cu ambele mâini până când a reuşit să îşi rupă „cordonul de argint". L-am auzit strigând entuziasmat: *„Sărut mâinile, doamnă scumpă, m-am desprins şi trec prin perete! Am plecat!!!"*. Întorcând capul către uşă, i-am zărit pe cei doi soţi, palizi, nemişcaţi, privindu-mă cu nedumerire şi speranţă...

Septembrie 2000

Sfaturi în caz de Poltergeist

A.E. (Târgovişte):

„Soţul meu, alcoolic fiind, s-a sinucis. Cu toate că mi-aţi făcut cunoscută viaţa mea anterioară şi m-aţi sfătuit să nu mă avânt într-o nouă căsătorie, singurătatea şi traiul greu de fiecare zi m-au făcut să mă recăsătoresc. Actualul meu soţ este văduv, fosta lui soţie murind anul trecut de ciroză, din cauza băuturii. În apartamentul nostru se petrec lucruri de coşmar. Mobila trosneşte, noaptea se aud izbituri în uşi, în pereţi se aude un ţăcănit de ceas care se transformă în scârţâit de uşă. Zgomotul se mută din perete în perete. Într-o noapte, soţul meu a sărit din pat, a aprins lumina şi mi-a spus că cineva l-a plesnit peste obraz. Avea faţa roşie şi se lupta cu cineva să-i ţină mâna ca să nu mai dea. Îi merge tare rău în ultima vreme. Deşi este un bun meseriaş, abia mai găseşte de lucru. Parcă fuge norocul din calea lui, a noastră.”

Răspunsul parapsihologului:

„Dragă A. E. , faptul că v-aţi recăsătorit cu un om cumsecade este îmbucurător. Aţi reuşit să vă învingeţi ghinionul ce vă este predestinat în privinţa bărbaţilor. Aveţi totuşi probleme îngrijorătoare cu sufletul fostei soţii a actualului soţ, suflet transformat în strigoi, care vă bântuie casa, îl plesneşte din răutate şi gelozie, face zgomote pentru a vă distruge liniştea şi nervii. Pentru a scăpa de vizitele lui neplăcute vă dau următoarele sfaturi :

- Chemaţi de urgenţă un preot pentru sfinţirea locuinţei;
- Puneţi câte o căpăţână de usturoi pe fiecare dulap din casă, pentru alungarea strigoiului;
- Păstraţi toată noaptea un bec aprins în dormitor;
- Dacă soţul va mai fi agresat de fiinţa nevăzută, să se apere cu un cuţit, lovind în direcţia de unde simte că vine agresiunea, iar dumneavoastră să mergeţi prin cameră cu o lumânare aprinsă în mână;
- Vă voi trimite două ritualuri creştine pentru alungarea demonilor. Folosiţi-le amândoi;
- Nu vă înspăimântaţi şi nu vă pierdeţi curajul! Dacă veţi da dovadă de slăbiciune şi teamă, veţi ajunge la cheremul demonului în care s-a transformat răposata!”

Februarie 2000

PARANORMALUL... ANORMAL

Regăsire peste veacuri

Uneori, fotografiile unor fiinţe dispărute din viaţa pământeană pot stimula apariţia unor sentimente puternice în sufletele oamenilor. Odată instalată iubirea în suflet, oricând poate profita de ea un spirit de calitate îndoielnică, dornic de aventuri cu fiinţe umane.

În luna noiembrie a anului 1996, am primit la cabinetul meu parapsihologic o tânără firavă, timidă, cu un aer romantic. Discuţia a început greu, tânăra arătându-mi fotografia unui adolescent de o frumuseţe rară, spunând sfioasă că este prietenul ei, căruia îi duce dorul, deoarece este plecat de mai mulţi ani. Am întrebat-o unde a plecat şi ce vârstă are. A izbucnit în plâns şi, vizibil jenată, mi-a mărturisit că Dănuţ, băiatul din fotografie, a murit înecat în urmă cu un deceniu, la vârsta de numai 19 ani.

Dănuţ stătea liniştit pe marginea bazinului de înot al ştrandului, când, pe neaşteptate, unul dintre prietenii săi l-a împins în apă. Băiatul a căzut şi s-a scufundat, rămânând în adâncul apei. După câteva minute, prietenii care au observat scena s-au aruncat în apă şi l-au scos pe mal. Dănuţ murise.

Cinci ani mai târziu, o tânără absolventă de liceu ducea flori la mormântul bunicii sale. Mergând prin cimitir, a observat pe o cruce fotografia unui tânăr deosebit de frumos, care păstra pe faţă un zâmbet feciorelnic. Eliza nu i-a putut uita chipul. Îl visa mereu noaptea, iar băiatul dorea de fiecare dată să-i spună ceva. Pentru Eliza a început coşmarul unei iubiri fără speranţă de împlinire. Pentru a-şi uita durerea nemărturisită, şi-a căutat refugiul în pregătirea pentru facultate. A ajuns studentă, a terminat cu bine facultatea şi s-a reîntors în oraşul natal, angajându-se la o societate comercială.

Iubirea pentru Dănuţ s-a accentuat, apărând manifestări energetice în jurul fetei, în special seara, când se pregătea de culcare. Simţea mii de mângâieri pe trupul său în atmosfera tensionată a camerei.

A hotărât să se prezinte familiei defunctului. Părinţii băiatului, îndureraţi de moartea lui, au rămas neconsolaţi de-a lungul anilor. Au primit-o pe Eliza cu amabilitate, s-au străduit să o înţeleagă, au acceptat-o ca prietenă de familie. I-au arătat caietele cu poezii scrise de el, i-au dat două fotografii ale băiatului dispărut dintre cei vii şi au lăsat-o să-i însoţească la pomenirile pe care încă i le mai făceau la mormânt.

Într-una din zile, Relu, fratele lui Dănuţ, i-a arătat Elizei un tablou pe care îl pictase la câteva luni după moartea băiatului. Tabloul înfăţişa o tânără care semăna uimitor cu Eliza! Din acea zi, Relu nu şi-a mai găsit liniştea. Avea doi copii şi o soţie iubitoare, iar cu sănătatea o ducea destul

de bine. Ce-i lipsea?! Fratele mult iubit, mezinul familiei, a cărui moarte absurdă le-a îndoliat sufletele pentru totdeauna?! Sau neîmplinirea proaspetei iubiri pentru Eliza, care îi ardea inima ca o flacără?! A găsit în iubirea Elizei pentru Dănuţ un aliat la suferinţa care îi întuneca viaţa. S-a îmbolnăvit de nervi, şi-a căutat refugiul în alcool, ajungând o epavă umană. Oare ce-l chinuia mai mult acum, după zece ani de la moartea celui drag: dorul de fratele său ori iubirea pentru Eliza, fiinţa care îi adora fratele dispărut, dar pe care nu-l cunoscuse ca fiinţă umană? Neputinţa de a găsi un răspuns la aceste întrebări l-a transformat într-o victimă a propriului destin.

La dorinţa Elizei am contactat telepatic spiritul lui Dănuţ. Cuvintele lui au venit ca nişte lovituri de cuţit în creierele noastre încinse. Iată ce ne-a relatat la prima noastră convorbire:

„Nu am nicio vină în ceea ce i se întâmplă acestei fete. Eu sunt un spirit cu bun simţ, nu agresez femeile. Cel care îi dă Elizei iluzia iubirii este rivalul meu dintotdeauna, un spirit de o calitate îndoielnică, egoist şi rău, care m-a chinuit adeseori, încarnându-se în fiinţele duşmanilor mei. Ne-am înfruntat în mai multe vieţi, iar acum profită de iubirea sinceră a acestei fete, substituindu-se duhului meu.”

La întrebarea Elizei „Cum am putea fi alături ca fiinţe umane?”, i-a răspuns:

„Am fost alături de mai multe ori ca frate şi soră, soţ şi soţie, amant şi amantă. Căsătoreşte-te, şi primul tău copil voi fi eu.”

Deşi decepţia noastră a fost imensă, Eliza a revenit aproape lună de lună timp de doi ani, însuşindu-şi conştiincioasă lecţiile de spiritism. Am învăţat-o să îl contacteze telepatic prin intermediul fotografiei, a primit de la soţul meu iniţierea Reiki pentru supraenergizare mentală şi încet, încet, a început să audă glasul spiritului mult dorit.

După o vreme a încetat să mă mai caute, retrăgându-se în fericirea şi nefericirea ei, discretă ca întotdeauna.

Aprilie 2000

DEMONIZARE INTENSIVĂ

Spiritul lui Dracula bântuie Braşovul!

Celebrul Dracula, care nu a existat ca om niciodată, a fost născocit de mintea înfierbântată a unui occidental dornic să creeze un „geniu al răului” pe undeva, prin estul Europei. Românii au înghiţit pilula otrăvită, sperând la ceva bani în plus de la turişti. Pentru occidentalii inculţi, Dracula înseamnă „România”, ţara unde Diavolul îi distrează pe amatorii de crime şi senzaţii tari. Nu ştim exact câţi bani au câştigat românii de pe urma acestui Dracula. În schimb, au pierdut o mare parte din respectul cuvenit unui popor paşnic şi muncitor.

Castelele noastre medievale sunt bântuite de entităţi inferioare, bine hrănite şi încurajate de imaginaţia bolnavă a celor care vin să îl caute pe Dracula. În aceeaşi situaţie se află şi Castelul Bran sau Cetatea Râşnov. Fiecare vizitator se întreabă dacă îl va vedea pe Dracula, măcar pentru o clipă. An de an, entitatea Dracula şi-a întărit puterea malefică, a devenit atotstăpânitoare pe obiectivele turistice în care este invocată, iar influenţa ei asupra demonilor care îi dau ascultare este nelimitată. Cu multă îndrăzneală, şi-a întins tentaculele până în Braşov.

După anul 2000, oraşul nostru a devenit teatrul de distracţie al demonilor. Bieţii braşoveni s-au obişnuit să tot vadă localuri dubioase, vile exotice apărând ca nişte ciuperci după ploaie, sau transformarea Poienii Braşov într-un şantier din care se nasc hotelurile celor plini de bani. Cu un lucru nu se pot obişnui braşovenii: cu dispariţiile şi crimele care le-au răpit liniştea.

Au fost multe evenimente tragice în ultimii ani. În cazul unora s-au găsit victimele, au fost pedepsiţi criminalii. Altele însă au rămas şi astăzi învăluite în mister. Astfel:

În 2002, soţii Fătulescu au fost împuşcaţi în locuinţa lor, pentru că au refuzat să plătească o taxă de protecţie. Varianta Poliţiei: sinucidere.

În 2004, cele două farmaciste au fost împuşcate de un drogat aflat în sevraj. Autorul nu a fost găsit. (NOTĂ: Falsul inculpat Alexandru Diaconescu a făcut puşcărie până la stingerea scandalului, după care a fost eliberat de judecători, cu verdictul „nevinovat”.)

În 2006, altă crimă oribilă, având drept mobil răzbunarea: liceanul Ionuţ Lung, ucis de nişte golani pentru că nu a vrut să cumpere droguri. Poliţia a spus că Ionuţ s-ar fi sinucis. După un an, tatăl băiatului s-a spânzurat, nemaiputând suporta nedreptatea făcută fiului său.

Spiritele acestor nefericiţi nu au linişte, pentru că nu li s-a făcut dreptate. Asasinii trăiesc în libertate şi nimeni nu se mai deranjează să îi caute.

Încă un simptom traumatizant pentru populaţia Braşovului: dispariţia fără urmă a unor femei tinere şi frumoase. De exemplu:

În 2003, o bolnavă a dispărut din spital şi dusă a fost. Şi-a abandonat soţul şi fetiţa de 13 ani.

În 2005, o mămică a ieşit noaptea din bloc, lăsându-şi pruncul abia născut alături de soţul adormit. De atunci nu a mai văzut-o nimeni.

În 2007, celebra Elodia a fugit de acasă, îngrozind o ţară întreagă.

Cele trei fugare se află în viaţă, dar rudele lor s-au grăbit să le facă pomenirea morţilor. Vorba românului: „Mai bine moartă decât fugită cu un golan!”. Sufletele acestor femei au fost trimise pe lumea cealaltă prin slujba de parastas, dar spiritele lor sunt nevoite să rămână pe Pământ până când femeile vor muri cu adevărat. Situaţia este foarte periculoasă, fiindcă victimele pot să ajungă nişte zombi în mâinile unor infractori.

5 februarie 2009

ROMÂNII ŞI SPIRITELE

Sferele luminoase din poze

2 iunie 2010

Îi îndemn pe toţi grobienii care nu cred nici în ruptul capului că mă pricep să fotografiez spirite să facă şi ei poze pe întuneric folosind blitzul! După aceea, să explice singuri ce fel de „OZN-uri” le-au apărut în poze. Specialiştii „de baltă” îşi dau cu părerea cum că ar fi vorba despre fire de praf, de fum, reflexii luminoase, trucaje şi alte bazaconii de genul acesta. Îi întreb pe toţi aceşti nedumeriţi: cum reuşesc eu să fotografiez triunghiuri luminoase? sau sfere tăiate? sau sfere găurite, zdrenţuite, mutilate de-a binelea? Poate că specialiştii în OZN-uri s-ar încumeta să-mi dea nişte răspunsuri credibile. Clar ca bună-ziua: dacă nu sunt spirite, atunci sunt „OZN-uri”! Este logic şi hilar, nu-i aşa? O mică diferenţă de limbaj poate să împace capra cu varza.

4 ianuarie 2011

Primim în fiecare lună sute de poze cu imagini luminoase, majoritatea de formă sferică, însoţite de aceleaşi întrebări obsesive: „*Ce reprezintă sferele din poză? Sunt cumva fire de praf, particule de ceaţă, de fum, picături de apă, fulgi de zăpadă, defecţiuni ale obiectivului, ale diafragmei aparatului foto? Sunt entităţi negative sau benefice?*”

Am răspuns unor astfel de întrebări atât prin email, cât şi în site-ul www.spiritus.ro. Mai mult chiar, am dat explicaţii detaliate în cartea mea, „*Situaţia paranormalilor în societatea românească. Spiritismul, metodă modernă de investigaţie*”. La ora actuală, atât eu, cât şi soţul meu suntem foarte ocupaţi cu redactarea viitoarelor noastre cărţi, dar şi cu corespondenţa solicitată de clienţii noştri care au diverse probleme de viaţă. În această situaţie, nu le vom mai răspunde prin email celor care ne vor adresa întrebări asemănătoare celor de mai sus.

Pentru un plus de documentare, vă sugerez ideea de a cumpăra din librării o carte deosebit de interesantă, care vă va satisface curiozitatea cu privire la sferele (şi alte imagini luminoase) pe care le remarcaţi în fotografii. Cartea se numeşte „*Proiectul Sfera. Studiu asupra entităţilor spirituale sferice*” şi are drept autori doi oameni de ştiinţă din Occident: Miceal Ledwith, doctor în teologie şi drept; Klaus Heinemann, doctor în fizică. Vă urez tuturor lectură plăcută şi folositoare!

20 iunie 2012

PRAF PE CREIER

Din ianuarie 2011 nu am mai scris despre sferele luminoase care apar în tot mai multe fotografii, pe toate meridianele lumii. Le-am recomandat o carte de excepţie celor care cred şi nu cred în dorinţa spiritelor de a se face vizibile ochiului neputincios al omului: „*Proiectul Sfera. Studiu asupra entităţilor spirituale sferice*". Autorii acestei cărţi sunt doi oameni de ştiinţă din Occident: Miceal Ledwith, doctor în teologie şi drept; Klaus Heinemann, doctor în fizică. Cei doi temerari cercetători ai lumii nevăzute explică pe îndelete ce reprezintă petele luminoase din poze, care este originea lor, dar şi mesajul comunicat pământenilor. Din păcate, pot să le tot recomand conaţionalilor mei să citească şi să mediteze dacă numai unii dintre ei gândesc în mod normal şi studiază lucrări ştiinţifice!

Drama noastră, a românilor, este că avem prea mulţi analfabeţi, inculţi, bolnavi psihic, toxicomani, satanişti, infractori în raport cu numărul populaţiei adulte. Imbecilizarea românilor este în plină acţiune, prin filme de groază, emisiuni TV unde se face apologia prostituţiei şi a faptelor de mahala, controverse politice soldate cu atacuri dure la persoană şi, de ce nu, transformarea unor castele şi cetăţi medievale în centre de promovare a violenţei extreme. În aceste condiţii, mă mai mir că nişte persoane inculte şi răuvoitoare îmi scriu că sferele din poze nu sunt spirite, ci fire de praf?!?

Am un mesaj către toţi aceşti „sceptici" de talpa gâştei: dacă aveţi praf pe creier şi îl vedeţi peste tot, măcar păstraţi-vă boala cu decenţă, evitând să vă mai etalaţi prostia şi incultura pe internet! Găsiţi zeci de site-uri cu sfere luminoase, descoperite de oameni din întreaga lume! Doar nu sunt cu toţii nişte şmecheri, aşa cum îi credeţi voi! Am pus pe site şi videoclipuri cu globi luminoşi în mişcare, ceea ce elimină complet ipoteza că ar fi fost fire de praf... Renunţaţi la prostul nărav românesc de a face mişto atunci când nu pricepeţi nişte lucruri mai deosebite!

Comentarii

5 iunie 2010

Timp de 16 ani am testat reacţia românilor la comunicarea cu lumea de dincolo. Voi face şi o statistică pe regiuni, fiindcă atitudinea populaţiei este diferită de la o zona geografică la alta şi de la un an la altul. O mare influenţă o au televiziunile, care manipulează totul, la comanda patronilor. Majoritatea populaţiei crede tot ce vede la televizor. Mai ales bătrânii, a căror minte s-a întors în copilărie. Consider că m-am străduit

destul preluând mii de mesaje telepatice de la spiritele unor oameni sau animale. Drept consecinţă, am decis următoarele:

– Nu voi mai realiza comunicări spiritiste la cererea unor clienţi. Ca dovadă, în oferta mea de pe site lipseşte această formă de consultaţie.

– Voi continua să comunic cu lumea spiritelor pentru propria documentare şi pentru elucidarea unor decese intens mediatizate în presă şi TV. În acest sens, făcând o paranteză, îmi exprim uimirea că nimeni nu mi-a cerut punctul de vedere în privinţa prăbuşirii avionului polonez. Cum, de obicei, clarific un caz în câteva vorbe, aici s-a dorit probabil păstrarea unei nebuloase, din cine ştie ce motive „superioare”...

3 septembrie 2010

Cu toate că în oferta mea de colaborare prezentată în site-ul www.spiritus.ro am făcut un apel către vizitatori să nu îmi mai solicite comunicări spiritiste, totuşi cererile de spiritism sosesc în fiecare săptămână, fără să se oprească. Am 4 explicaţii pentru acest fenomen:

1) Există persoane care află despre activitatea mea spiritistă din vorbă în vorbă, fără să fi citit oferta mea de pe site şi îşi încearcă norocul, deşi nu cunosc prea bine deosebirea dintre spirite şi oamenii decedaţi.

2) Unii dintre vizitatorii acestui site au citit oferta mea, dar au impresia că eu mai fac şi alte „chestii” în plus faţă de ceea ce este scris în ea. Repet pentru a nu ştiu câta oară că, în momentul de faţă, folosesc spiritismul ca metodă de investigaţie în cazuri cu totul speciale şi, mai ales, pentru propria documentare.

3) Mulţi oameni confundă, cu sau fără intenţie, negaţiile cu afirmaţiile şi afirmaţiile cu negaţiile. De aici şi nebuloasa generală din mintea lor. La ce s-or fi gândind dumnealor: „Asta zice că nu mai face spiritism, dar precis că îl face pe rupte şi nu mai vrea s-o ştie nimeni!” În logica primitivă a acestor indivizi există multă confuzie, dar şi un dram de adevăr. Mă refer la faptul că toţi maeştrii autentici în domeniul ezoterismului, al paranormalului în general, îşi bazează activitatea pe colaborarea cu spiritele. Deocamdată, eu nu mă consider un maestru, dar poate că în viitor voi deveni şi aşa ceva.

4) La mulţimea tuturor celor menţionaţi mai sus aş adăuga încă una: tagma răuvoitorilor, a denigratorilor, a celor care vor să distrugă spiritualitatea autentică din această ţară. Ei nu cred în existenţa spiritelor, nici a lui Dumnezeu, nici a bunăvoinţei unor oameni ca mine, care se străduiesc să se alinieze la eforturile multor popoare de a descoperi unele din tainele universului prin dialogul cu spiritele. Aceşti denigratori s-au ridicat cu mârlănie şi vehemenţă împotriva mea şi a altor spiritişti din ţara noastră.

Unul dintre ei, cretinul de iordănescu, impostor notoriu în domeniul paranormalului, emanat al OTV-ului, îşi exercită înclinaţiile spre bârfă şi nesfârşite diversiuni, nestingherit, în incinta acestei televiziuni care se

proclamă a fi „a întregului popor”. Nenorocitul acesta, care dă din clampă ca capra de sărbători, se crede eminenţa cenuşie şi mentorul OTV-ului. Rezultatele influenţei lui nefaste asupra întregului colectiv de truditori ai OTV sunt din ce în ce mai dramatice. Păcat că începe să se confirme proverbul „Fiecare pasăre pe limba ei piere”...

Ei bine, indivizi incapabili şi dubioşi ca iordănescu îmi trimit în fiecare săptămână cereri de spiritism! De ce oare? Pentru că vor să facă rău, să denigreze, să îşi bată joc de oricine le provoacă invidia. Degeaba încercaţi să spargeţi blocada, măi satanelor, că nu veţi reuşi!

23 ianuarie 2011

Am tot scris despre falsa părere a multor români în privinţa lumii spiritelor. Dacă sărmana lor cultură se bazează doar pe ceea ce văd la televizor şi pe „gura lumii”, nu ne mai mirăm de sloganul vehiculat în şoaptă sau chiar cu voce tare: „Spiritele înseamnă Necuratul!”. Această idee aberantă este întreţinută cu multă hărnicie nu numai de slujitorii Bisericii Române, dar şi de pretinşii ezoterişti care se trezesc debitând enormităţi pe la diverse posturi TV. Ideea lor de bază sună cam aşa: spiritele agresează oamenii, ard instalaţia electrică, aruncă obiecte pe podea, mişcă mobila, fac vânt prin casă, sperie copiii, nu lasă morţii să putrezească liniştiţi în pământ, deranjează oamenii în timpul somnului etc. Pentru dezinformarea publicului telespectator şi pentru un dram în plus de audienţă, astfel de impostori, adeseori încurajaţi de moderatorii debusolaţi şi inculţi, citează „povestiri” din diverse cărţi şi descriu scene de coşmar văzute în filmele de paranormal „horror”. Majoritatea românilor care cred cu naivitate că paranormalul este practicat numai de vrăjitori se încrâncenează la auzul cuvântului „spirit”. De fapt, poporul român dovedeşte prea multă naivitate în mai multe privinţe, nu numai atunci când vine vorba despre spirite. Este un fapt remarcat cu tristeţe de către elita intelectualităţii româneşti din ţară şi de pretutindeni, care se declară adeseori neputincioasă în strădania sa de ridicare a nivelului cultural al acestui popor.

Revenind la problema existenţei lumii spiritelor, am explicat pe îndelete în cartea mea ce este această lume misterioasă, prezentă pretutindeni în Univers. Dar cum prea puţini români sunt preocupaţi de cumpărarea cărţilor, unii preferă să mă asalteze cu emailuri aberante, cerându-mi în mod insistent „să îi ajut”. Relatările lor sunt construite pe aceeaşi schemă generală, preluată din filmele de groază şi din „gura lumii”. Iată ce mi se tot povesteşte de vreo 15 ani încoace:

- trosneşte mobila în casă;
- în camere fâlfâie „ceva răcoros”;
- femeile se trezesc noaptea cu o „entitate” trântită peste ele, care vrea neapărat să facă sex, le strânge de gât şi le trage de picioare;

- au existat femei care mi-au scris că au făcut sex „în astral” cu diverse spirite;
- din ce în ce mai multe persoane afirmă că aud voci în creier, care se recomandă a fi „demoni” sau sfinţi din calendar;
- tineri îngroziţi mi-au scris că văd monştri atunci când se află în stare de somn sau de trezie;
- de când au intrat în modă sferele luminoase care apar pe fotografii, săptămânal mi se trimit astfel de imagini, însoţite de cele mai multe ori de întrebarea macabră: „Nu-i aşa că sunt spirite malefice?”;
- mulţi afirmă că sunt urmăriţi pe stradă sau în casă de... „spirite”.

Dragi români, cine naiba vă tot bagă în cap obsesia spiritelor malefice? Mai sunt şi alţi nemernici în plus faţă de cei pe care i-am menţionat deja? Mă întreb cu îngrijorare, din ce în ce mai des: poporul acesta nu poate fi lăsat să trăiască liniştit, fără obsesia maleficului, fără teama de „lumea nevăzută”, fără această demonizare obligatorie? Se poate recunoaşte, bineînţeles, influenţa nefastă a grupărilor masonice care vor să stăpânească „tot ce mişcă-n ţara asta”. Dar preoţimea română de ce le ţine isonul, băgându-le oamenilor în cap că „Necuratul” îi pândeşte la fiece colţ de stradă?! Aşa se conving oamenii să meargă mai des la Biserică?! Păi, cu toate strădaniile preoţimii, românii merg tot mai rar la Biserică! Oare cine o fi de vină? Spiritele sau indivizii care manipulează mase întregi de oameni?!?

17 aprilie 2011

Cu ani în urmă, o duduie sclifosită mi-a spus cu jumătate de gură: „Spiritismul nu dă bine la români!”. M-am mirat nevoie mare: „Da' proastă mai e asta!”. Acum, după atâta vreme, i-aş fi răspuns: „Ai dreptate, spiritismul nu dă bine la români!” Păcat că a fugit peste hotare şi nu cred că o voi mai vedea vreodată!

Am tot explicat în site-ul acesta şi în cartea mea cum stă treaba cu spiritele. Dar dacă oamenii citesc orice se găseşte pe piaţă sau pe internet, ba mai văd şi filme cu fantome care le zgâlţâie mintea, diferenţa esenţială dintre om, spirit, fantomă şi vieţile anterioare tot nu este înţeleasă corect.

Mă voi referi aici doar la problema vieţilor anterioare. Ei bine, acestea sunt prezenţe umane care au purtat în fiinţele lor acelaşi spirit ca şi al omului de astăzi. Hai să zicem că pe dumnealui îl cheamă Gheorghe! Gheorghe îi crede foarte tare pe cei care i-au spus că el a mai trăit şi în alte epoci istorice. În mod firesc, omul nostru se necăjeşte dacă un călău din Evul Mediu a hăcuit niste nenorociţi, crezând că el a fost autorul crimelor de atunci. Gheorghe se supără la auzul veştii că a fost cândva femeie, considerând femeile nişte fiinţe incapabile să trăiască asemenea bărbaţilor. Şi tot aşa, pot continua la nesfârşit cu astfel de exemple.

Amintind limbajul confuz de astăzi, când omul spune că „a avut mai multe vieţi”, menţionez, pentru a mia oară, că Dumnezeu ne-a dat viaţă prin slujbaşul său, care nu este altul decât scânteia de viaţă din noi, adică spiritul nostru. Dacă Dumnezeu este nemuritor, atunci şi lucrătorii săi, spiritele, trebuie să fie nemuritoare, fiindcă sunt părţi din energia Sa eternă. Conform celor aflate prin valoroşi mediumi ai omenirii, fiecare spirit are dreptul să îmbrace mai multe forme umane sau animale. Aşadar, Gheorghe al nostru este o fiinţă omenească unică. El nu a fost şi nu va mai fi niciodată cel de acum. Dar Gheorghe, unicatul, are o grămadă de strămoşi. Pe lângă neamurile din partea mamei, a tatălui, el mai are şi strămoşi spirituali, care sunt, bineînţeles, încarnările precedente ale spiritului său. Acestea se mai numesc „vieţile anterioare ale spiritului” sau „predecesorii spirituali” sau „antecesorii spirituali”. În concluzie, exprimându-mă corect, voi spune „vieţile anterioare ale spiritului meu” în loc de „vieţile mele anterioare”. Unde eşti Pruteanu, Măria-Ta, să ne mai dai nişte lecţii de limba română?!

Acum, venind vorba despre clonare, bine fac unii că interzic apariţia clonelor umane. Nu că ar fi neapărat vorba despre lipsă de bun simţ, ci pentru că omul şi clona sa nu pot fi nişte fiinţe identice. De ce? Deoarece ar avea spirite diferite! Accceptând această idee salvatoare, suntem îndreptăţiţi să afirmăm că Gheorghe, pământeanul zilelor noastre, nu a avut şi nu va avea niciodată vreo clonă! Tristeţe mare! Ce-a avut şi ce-a pierdut Gheorghe? O confuzie în exprimare şi nimic mai mult.

19 februarie 2012

INDEPENDENŢA SPIRITELOR

Există oameni care îşi bat joc de lumea spiritelor, considerând-o, nici mai mult, nici mai puţin decât o născocire a unor minţi bolnave. Doresc să ştiţi cu toţii că **spiritele sunt elemente ale naturii înconjurătoare**, fiinţe libere ale Universului Cosmic. Nu puteţi subordona spiritele voinţei voastre, aşa cum nu puteţi stăpâni razele Lunii sau ale Soarelui. Spiritele Înalte vă veghează şi vă luminează fiinţa cu energia lor binefăcătoare.

FANTOMA

Fantoma nu este o fiinţă, ci un efect energetic. Ea poate fi generată de un spirit sau de gândirea creativă a cuiva. Dacă un om afirmă că vede o fantomă, putem pune la îndoială existenţa reală a acesteia, considerând-o drept rodul imaginaţiei omului respectiv. Totuşi, dacă mai mulţi indivizi afirmă că văd o fantomă, aceasta ar putea fi reală, indiferent de sursa care a creat-o.

AGRESIUNEA PSIHICĂ

AGRESIUNEA PSIHICĂ

Vocile

În ultimii ani, unii dintre românii noştri au învăţat să se joace „de-a telepatia fioroasă.”. Fie că vor să-şi intimideze adversarii, fie că vor să-i suprime, aducându-i în prag de sinucidere, păcatul comis de aceşti oameni este foarte grav. Chiar dacă nu pot fi dovediţi ca agresori şi pedepsiţi conform legilor în vigoare, destinele lor se pătează cu consecinţele acestor fapte. Vor avea nevoie de multe suferinţe în această viaţă şi în cele ce vor urma pentru a-şi curăţa astfel de păcate.

S-a căsătorit la 20 ani cu un tânăr chipeş din Bucureşti...

Copilul a venit pe lume după câţiva ani şi, odată cu el, plictiseala soţului. Venind moda „paranormalului”, Virgil şi-a găsit câţiva prieteni dornici să înceapă jocul „de-a telepatia”. Şi-a prelungit programul zilnic „de lucru” până după miezul nopţii, sosind tot mai des acasă cu chef de ceartă. Soţia nu-i mai plăcea, iar copilul îl scotea din minţi cu ţipetele lui. S-a împrietenit cu Maria, fată atrăgătoare, nebună după bani. Unii dintre prieteni l-au înţeles, alţii, care ţineau la Iolanda, soţia lui, l-au certat.

Pe acest fond de discordie între cele două tabere, Iolanda a început să audă voci în creierul său. La început ele îşi amestecau mesajele, mintea Iolandei semănând cu o piaţă unde striga toată lumea. Cu timpul, unele dintre voci au dispărut, rămânând doar două, care îi spuneau pe rând: „*Iolanda, omoară-te! Aruncă-te de pe balcon! Aruncă-te pe geam!*”

Crezând că a înnebunit, biata femeie s-a prezentat la un psihiatru, care a găsit-o surmenată şi i-a recomandat calmante. Vocile din creier au continuat să-şi facă datoria blestemată, în mod sistematic, de câteva ori pe zi, ba chiar trezind-o noaptea din somn cu îndemnul de a-şi pune capăt zilelor.

Întâmplător, Iolanda a aflat de la unul din prietenii lui Virgil că ei doi îşi transmit gândurile unul celuilalt. Astfel a înţeles, sărmana de ea, cu ce monstru trăieşte în casă. Totuşi, încă nu vroia să creadă că soţul îi doreşte moartea. A luat hotărârea de a-l urmări prin casă în clipele când vocile din capul ei îşi reluau insistenţele.

Într-o seară, aflându-se în bucătărie, o voce care semăna uimitor cu cea a lui Virgil a început să-i ţipe în creier: „*Iolanda, omoară-te! Aruncă-te pe geam! Nu mai trebuie să trăieşti!*”. S-a repezit spre dormitor, unde l-a găsit pe Virgil citind ziarul cu mare atenţie. Încercând să-i reproşeze presupusa agresiune, el i-a ripostat cu uimire că este nebună de legat. S-a reîntors plângând în bucătărie, s-a aşezat în genunchi şi a început să se roage „Tatăl nostru...”. Începând cu acea seară de cumplită revelaţie, Iolanda s-a rugat de nenumărate ori, ziua şi noaptea...

După trei ani, printr-un proces penibil, a reuşit să divorţeze de Virgil, ajutată de mărturiile unor prietene. Cu copilul de mână, sănătatea ruinată, plină de umilinţă şi disperare s-a reîntors în casa părinţilor săi, unde trăieşte şi astăzi. Nu s-a recăsătorit, este şomeră, mereu bolnavă, dar plină de recunoştinţă către Cel de Sus pentru că i-a salvat viaţa.

Nu mai aude vocile blestemate.

Martie 1999

Demonul

Există şi în România tot felul de grupări, secte, ordine, culte etc, în care disciplina de fier este întreţinută de un conducător vigilent, necruţător cu cei ce greşesc. Este capabil oricând să-şi suprime adversarii pe cale telepatică, distrugându-le creierele şi îndemnându-i să se sinucidă. Cazul relatat mai jos este, din nefericire, strict autentic.

Într-o seară, m-a căutat la cabinet o tânără slăbuţă, palidă, cu ochii trişti şi încercănaţi. Mi-a spus de la început că Necuratul nu-i dă pace încă din copilărie, iar în ultima vreme s-a obrăznicit de-a binelea: se repede la ea, îşi arată colţii şi ghearele, o pândeşte tot timpul, iar noaptea o trezeşte din somn cu urletele lui batjocoritoare.

Dintotdeauna i-a plăcut să se uite în oglindă. Vede în ea câte şi mai câte, dar, mai ales, vede în ea viitorul. Al ei şi al altora. Copil fiind, părinţii o băteau zdravăn ori de câte ori o prindeau privind visătoare în oglindă. Ştiau că fata lor putea să prevestească viitorul, lucru care venea în contradicţie cu preceptele doctrinei propagate în secta din care făceau parte. Elida, fata lor, mereu făcea câte o „poznă” care se afla repede şi îl deranja pe Şef. O ameninţau mereu cu Necuratul, îl descriau în cele mai cumplite culori, spunându-i că va ajunge în ghearele lui dacă va mai spune vreodată ceea ce alţii nu ştiau şi nu puteau să afle.

Botezată în credinţa părinţilor săi, Elida a rezistat cu greu canoanelor impuse de conducătorul sectei: mâncare sumară, posturi îndelungate, absenţa din casă a presei şi a televizorului, rugăciuni peste rugăciuni, unele mai de neînţeles decât altele. La întrunirile săptămânale cu Şeful nu avea voie nimeni să lipsească. Disciplina şi fidelitatea faţă de el erau obligatorii. În schimbul lor, li se promitea protecţie spirituală absolută împotriva Necuratului. Dar nu s-a afirmat niciodată ce ar fi păţit eventualii „trădători”, persoanele care ar fi preferat să părăsească secta.

Tot Elida, năstruşnica neamului, a aflat ce se ascundea în spatele severităţii Şefului. S-a îndrăgostit de un tânăr ortodox, a fugit de acasă şi din sectă, botezându-se în religia lui, iar după această ispravă s-au căsătorit în secret. Ani de zile au încercat părinţii şi rudele să o readucă în credinţa lor, ameninţând-o cu răzbunarea Şefului, neştiind nici ei ce însemna aceasta.

Soţul ei a început să bea, să o bată şi să lipsească nopţi întregi de acasă. Elida s-a îmbolnăvit grav, ajungând de câteva ori la spital doar cu puţin timp înainte de a-şi da duhul. Necuratul care o necăjea uneori în copilărie, speriind-o cu chipul lui fioros, a început să o terorizeze zi şi noapte. Îşi pierdea adeseori cunoştinţa, intrând într-un fel de somn în care i se aratau imagini de coşmar, chipuri ameninţătoare care voiau să o tortureze şi, mai ales, se vedea murind în chinuri groaznice. Îşi vizita uneori părinţii, care îi spuneau de fiecare dată: *„Întoarce-te la noi, altfel vei muri în curând! Şeful nu te iartă pentru trădarea ta.”*

După ce i-am investigat destinul şi viaţa actuală, am înţeles că părinţii ei au dreptate în dorinţa lor de a-şi salva fiica de la o moarte violentă. I-am spus Elidei cu toată seriozitatea: *„Dacă vrei să trăieşti şi să-ţi păstrezi mintea întreagă, întoarce-te la ei! Trădându-i, ai rămas fără protecţia spirituală a celor care te-au botezat în credinţa lor. Ghinionul tău este că te-ai născut într-o grupare omenească supusă legilor dictaturii oarbe, în care crima poate oricând să facă ordine printre rebeli. Şeful te poate omorî oricând, fără cuţit sau pistol, pe nevăzute, îndemnându-te de la distanţă să-ţi pui capăt zilelor. Nu-l poţi da în judecată, pentru că dovezi împotriva lui nu există. Ai de ales între viaţă şi moarte!”*

Apoi i-am curăţat aura de impurităţile care îi dădeau dureri înfiorătoare de cap, am îmbărbătat-o, iar de atunci nu am mai văzut-o. Cred că m-a ascultat, fiindcă nu m-a mai căutat niciodată.

Aprilie 1999

Mirajul uniformelor

Adeseori, pentru ca oamenii să treacă prin suferinţele ce le sunt prevăzute în destin, suportă atacuri psihice venite de oriunde. De obicei, victimele se cred pedepsite de Dumnezeu pentru săvârşirea de păcate. În realitate, oamenii se pedepsesc singuri prin faptele lor necugetate. Mai devreme sau mai târziu, în această viaţă sau în cele viitoare, vor plăti cu suferinţă grea pentru tot ce au greşit faţă de semenii lor!

Sorana este o femeie frumoasă, tânără, foarte bună gospodină şi o mamă excelentă pentru băieţelul ei, Radu. Îl îngrijeşte plină de devotament, îl duce repede la medic dacă dă semne de boală, îi cumpără, pe măsura posibilităţilor, tot ce micuţul îşi doreşte. Cu Nelu s-a căsătorit din dragoste, a fost primul bărbat din viaţa ei. După naşterea lui Radu, soţul a trecut pe planul doi în sufletul ei. Rămânând şomeră şi plictisindu-se acasă, au început să o tenteze bărbaţii, ghicitul în cărţi, tot ce ţine de aflarea şi influenţarea destinului. Nereuşind să-şi ghicească singură, a apelat adeseori la „priceperea” prietenei sale, Ramona, iertându-i acesteia invidia pentru orice. Într-o zi, Ramona i-a mărturisit

că a învăţat să facă vrăji de la bunica ei şi este dornică să o ajute „pentru a-şi îmbunătăţi situaţia familială”. Sorana a acceptat şi, la dorinţa Ramonei, a lăsat-o singură în sufragerie. O auzea umblând prin cameră, bolborosind ceva de neînţeles. A doua zi, Sorana nu şi-a mai găsit perechea de cercei şi inelul de pe servantă.

Au început certuri violente cu Nelu, refuzându-i categoric orice tentativă de a se apropia de ea. S-a împrietenit din cale-afară cu factorul poştal care, cu sau fără treabă, îi suna zilnic la uşă, încercând să o îmbrăţişeze şi cerând câte ceva „tare” de băut. Nelu, care pe lângă servicul din uzină, mai făcea şi bişniţă cu mărfuri turceşti, a dat de bucluc, făcându-i-se dosar la Poliţie. Sorana a apelat la ajutorul unui văr care avea un prieten, căpitan de Poliţie.

După ce s-a cunoscut cu căpitanul, viaţa Soranei a devenit un chin. S-a îndrăgostit nebuneşte de el, îl iubea pentru că îi stătea bine în uniformă şi îl ura pentru caracterul lui mizerabil. L-a răsfăţat cu cadouri, bani, băuturi scumpe şi... cu trupul ei. După câteva întâlniri intime, a părăsit-o. L-a reclamat la şeful lui, colonelul, pentru că ar fi abuzat de ea. Colonelul, om matur, cu şcoala vieţii, i-a dat căpitanului o detaşare undeva, mai departe, până la stingerea conflictului. A „potolit-o” pe Sorana tot în câteva întâlniri, ca şi celălalt. Văzând că îi alunecă şi acesta printre degete, nenorocita şi-a făcut planul ca ţiganul: „Este bun şi domnul maior, care mă sorbea din ochi ori de câte ori mă vedea intrând la colonel!” Zis şi făcut. L-a căutat la birou, i-a răspuns la ocheade, au ajuns repede în pat şi... surpriză! Pe lângă amor, ofiţerul i-a dat şi o micoză vaginală!

Revoltată, disperată, dezgustată de bărbaţi, Sorana mi-a făcut o vizită confidenţială. Studiindu-i destinul, am aflat că mai are o cununie prevăzută pentru viitor. I-am explicat că prietena ei, Ramona, a apărut exact la timp cu vrăjile ei blestemate, pentru a-i distruge familia. Iubirea trecătoare pentru cei trei ofiţeri de Poliţie a fost doar o manifestare copilărească a tentaţiei pe care o simte faţă de uniforme, în general. Am trimis-o la preot, care a învăţat-o să se roage cu Biblia în mână.

Ultima oară când am văzut-o mi-a mărturisit că a ajuns la o sută de metanii pe zi, s-a împăcat cu Nelu şi nu mai suportă să o vadă pe Ramona. I-am răspuns doar atât: „*Fie ca Dumnezeu să-ţi ţină mintea trează!*”

Mai 1999

Haos cerebral

Adriana este o tânără inteligentă, bine educată, absolventă a unei facultăţi de informatică. Nefiind căsătorită şi plicitisindu-se în timpul liber, s-a înscris într-o grupare misterioasă ai cărei membri se

autoinstruiau în tot felul de practici energetice. Cu toţii doreau să devină supraoameni, mânaţi de dorinţa perversă de a-şi manipula semenii, în scopul obţinerii unor avantaje de tot felul. Luni la rândul s-au jucat de-a bioenergoterapia, telepatia dirijată spre influenţarea oamenilor, hipnoza şi altele. Într-o zi, părându-i-se că jocurile lor încep să devină suspecte şi periculoase, Adriana a avut o ieşire violentă: le-a reproşat intenţiile agresive, i-a anunţat că se retrage din grup şi anunţă Poliţia. Au avertizat-o că va regreta toată viaţa dacă se va ţine de cuvânt. Nu i-a ascultat. I-a denunţat Poliţiei şi nu s-a mai dus la întrunirile lor. Crezând că problema s-a rezolvat de la sine, şi-a văzut liniştită de viaţa şi serviciul ei. După câteva săptămâni, a început să o doară capul îngrozitor şi să audă tot felul de zgomote în creier: pocnituri, şuierături, voci care se intersectau, dorind să se exprime toate deodată.

S-a prezentat la medic. Acesta a internat-o de urgenţă în spital. A urmat un tratament intensiv, pe care fata l-a suportat fără să crâcnească. Le-a povestit medicilor păţaniile ei cu „grupul de cercetători amatori", i-a nominalizat şi a cerut să fie anchetată de Poliţie. S-a prezentat un poliţist care i-a luat o declaraţie. Adriana l-a întrebat dacă agresorii au fost pedepsiţi pentru preocupările lor periculoase, în urma denunţului ei anterior. Răspunsul a venit prompt : „*Nu, din lipsă de probe.*"

Decepţionată, uşor ameliorată şi ceva mai curajoasă ca înainte, s-a hotărât să „apuce taurul de coarne". Dorea să-şi facă singură dreptate. L-a vizitat la serviciu pe şeful grupului, i-a reproşat agresiunea psihică la care este supusă şi l-a ameninţat că-l va reclama la toate instituţiile specializate în protejarea cetăţenilor. Individul i-a răspuns doar atât: „*Fii serioasă, fetiţo, cred că glumeşti!*". Naivă, ca de obicei, Adriana s-a întors acasă liniştită şi încrezătoare în puterea ei de convingere. Noaptea au trezit-o din somn urletele batjocoritoare din capul ei.

Au trecut câţiva ani grei pentru ea. Zi şi noapte, aude fel şi fel de voci în creier, unele mai agresive şi mai mincinoase ca altele. Este pensionată de boală cu un diagnostic greu de contestat: schizofrenie. Ziua o doare capul şi îi ascultă pe cei din creierul său, iar noaptea doarme numai cu sedative puternice. Nu au dat rezultatele aşteptate nici rugăciunile preoţilor, nici ale ei şi nici tratamentele succesive administrate de medici. Îşi aşteaptă mântuirea printr-o vindecare miraculoasă venită de la Dumnezeu sau obştescul sfârşit, care ar pune capăt chinurilor sale.

Vinovaţii nu au fost niciodată anchetaţi şi pedepsiţi.

Mi-a telefonat de câteva ori, rugându-mă disperată să-i alung vocile din cap. Neavând bani pentru drum, nu a putut veni să o examinez. I-am trimis de curând un program de rugăciuni creştine pentru oamenii bolnavi, pe care l-am primit telepatic de la Isus Cristos.

Poate că totuşi minunea se va produce !

Iulie 1999

Iubire ucigaşă

Firava democraţie română le-a dat tuturor dreptul de a-şi pune talentele în practică. Din păcate, unele persoane s-au specializat în manipulare psihică, reuşind adeseori să distrugă vieţi omeneşti prin practici de magie neagră.

„Revoluţia” a prins-o pe Iuliana într-o viaţă confortabilă: şefă la o mare întreprindere, soţul oarecum beţiv, dar suportabil, fata cuminte, abia intrată la liceu, două apartamente pline cu de toate, al ei şi al părinţilor decedaţi, maşină, salariu bunişor. În mai puţin de un an, i s-au întors toate pe dos.

Soţul a rămas şomer, s-a înrăit şi, după discuţii violente, a plecat de acasă. Au divorţat fără regrete. Întreprinderea a intrat în grea suferinţă, abia reuşindu-se plata salariilor pentru puţinii angajaţi care i-au mai rămas. Conducerea s-a schimbat, aducându-şi oamenii săi preferaţi. I-au făcut Iulianei viaţa imposibilă, obligând-o să-şi dea demisia. Ce să aleagă biata femeie? Bineînţeles că privatizarea!

A deschis un bar şi o alimentară, îndatorându-se la bancă. Doi, trei ani treburile au mers binişor. Clienţii veneau, banul intra în casă. Stătea bine şi cu amorul. Cristi, asociatul său, i-a devenit amant, iubind-o cu pasiune.

Adriana, fata ei, i-a spus într-o zi: *„Mamă, nu-mi place de el, pentru că este căsătorit cu alta şi are o fiică de vârsta mea, care se zdrobeşte de plâns atunci când vă vede împreună*”. Iuliana a liniştit-o, spunându-i că totul va fi bine. Dar nu a fost aşa.

Dobânda la bancă a crescut, adăugându-se dureros la suma împrumutată, fără a reuşi să o achite la timp. A vândut maşina şi apartamentul părinţilor, pentru a acoperi o parte din datorie. Hoţii i-au devastat barul de trei ori, făcându-l inutilizabil. L-a închis, l-a vândut, ducând repede banii la bancă. Totuşi, încă a rămas datoare.

Adriana a terminat liceul şi a părăsit-o, plecând la tatăl ei.

Magazinul mergea din ce în ce mai greu. Controalele se ţineau lanţ, iar amenzile cădeau ca grindina. Sănătatea i s-a ruinat, s-a îmbolnăvit de cancer şi, spre norocul ei, medicii au salvat-o. S-a întrebat adeseori: *„De ce am atâtea ghinioane? Ce se întâmplă cu soarta mea?*”

A străbătut ţara în lung şi-n lat, vizitându-i pe toţi clarvăzătorii, ghicitorii, sfinţii preoţi şi călugări despre care a auzit sau a citit în presă. Numai la ţigănci nu s-a dus, temându-se de metodele lor. I s-a spus peste tot că soţia lui Cristi, amantul său, umblă pe la vrăjitoare, „făcându-i” de sărăcie, boală grea şi moarte.

A ales calea rugăciunilor disperate către Dumnezeu, dar nereuşind să renunţe la iubirea pătimaşă pentru Cristi, binele o ocolea cu înverşunare.

Nenorocul a ajuns-o şi pe Adriana. Fata a schimbat câteva locuri de muncă, fiind dată afară din motive minore. Amanţii se ţineau lanţ, unul mai şmecher şi mai căsătorit ca altul.

Auzind de mine, Iuliana m-a vizitat, mărturisindu-şi nenorocirea cu ochii plini de lacrimi. M-a rugat să vorbesc cu sufletele părinţilor săi decedaţi. Amândoi au sfătuit-o disperaţi să se despartă de Cristi, pentru că el este blestemul ei. A revenit după un timp, cerându-mi din nou sfatul. Lucrurile erau neschimbate. Fata, şomeră şi nefericită, afacerile, la faliment, Cristi, bolnav de supărare din cauza ameninţărilor soţiei, fetiţa lui, nevrozată de scandalurile dintre părinţi. Iulianei îi era frică să stea în casă, simţind prezenţa unor fiinţe nevăzute care îi provocau dureri de cap şi o trezeau noaptea din somn. Şi-a pus uşă metalică la intrare, dar ele tot veneau şi-i fâlfâiau prin camere.

Spre norocul ei şi al altora, am primit pe cale telepatică de la Bunul Isus Cristos un program de rugăciuni creştine pentru alungarea duhurilor necurate din locuinţele oamenilor. I l-am trimis Iulianei drept cadou de Paşte.

După săptămâni mai târziu mi-a comunicat prin telefon că Adriana s-a angajat la un patron, iar ea şi-a găsit un loc de muncă la o înaltă instituţie de stat, urmând să locuiască împreună cu fiica sa după ce-şi va părăsi oraşul natal. Pe Cristi l-a redat familiei sale, regretându-l nespus de mult. Rugăciunile i-au limpezit mintea şi sufletul, separând binele de rău.

Din fericire, sufletul ei zbuciumat a alungat patima blestemată pentru Cristi, umplându-se cu iubirea curată a mamei faţă de copilul său. Grija pentru soarta Adrianei a spart lanţul ghinioanelor, aducând lumina speranţei în întunericul nenorocirii sale.

Septembrie 1999

VRĂJITORIA, O SABIE CU DOUĂ TĂIŞURI

Vrăjitoarele din România, fiicele Întunericului

A V E R T I S M E N T

Vrăjitoria există din timpuri imemoriale. În ciuda progresului civilizaţiei umane, practicile de manipulare a semenilor s-au păstrat şi diversificat, multe dintre ele dovedind o regretabilă eficacitate. Nu este vorba despre superstiţii sau autosugestie; din nefericire pentru noi toţi, ritualurile magice posedă o forţă reală.

Vrăjitoria este la ora actuală un fenomen de masă. Efectele sale sunt devastatoare pentru vieţile multor oameni. Nu există un control social sau mijloace legale de combatere a ei. Totuşi, spre norocul nostru, al tuturor, influenţele nefaste ale vrăjitoriei pot fi respinse prin Puterea lui Dumnezeu şi a îngerilor Săi.

Precum terifianta contaminare radioactivă, îndeletnicirile vrăjitoreşti, deşi nu sunt întotdeauna vizibile cu ochiul liber, poluează cumplit minţile şi sufletele oamenilor, degradându-le până şi trupurile. Nutrim speranţa că indivizii tentaţi de a face un astfel de „pact cu Diavolul" vor înţelege că această iniţiativă este nu numai condamnabilă, ci chiar periculoasă pentru ei şi pentru cei ce le sunt dragi. Tot răul la care devin complici se va întoarce, mai devreme sau mai târziu, împotriva lor...

Agresiunea psihică

În vremurile de astăzi nu mai este elegant să loveşti cu pumnul sau cu bâta pentru a-ţi satisface interesele. În schimb, a luat o amploare greu de controlat aşa-numita „agresiune psihică". Aceasta izvorăşte din adâncul sentimentelor de ură, invidie, răzbunare sau, pur şi simplu, din setea de a provoca răul cuiva, fără riscul ca agresorul să fie descoperit şi pedepsit.

Din punct de vedere spiritual, răul este o energie întunecată, care, provenind din anumite surse, are posibilitatea de a se răspândi rapid în atmosfera psihică, infestând-o. După cum aerul este indispensabil plămânilor, atmosfera psiho-mentală hrăneşte mintea cu idei, emoţii, intenţii. Poluarea gândurilor, a sentimentelor, este un fenomen la fel de real şi grav ca şi poluarea aerului. Agresorul psihic preia din spaţiu o mare cantitate de energie malefică, pe care o dirijeaza asupra victimei. Acest flux energetic otrăvitor invadează organismul fiinţei agresate, tulburându-i funcţiile vitale, psihice, mentale.

La baza atacurilor psihice pot sta motive diverse, unele de-a dreptul naive, altele îngrijorător de grave. Printre acestea se află:

– lipsa de loialitate între concurenţi;

– setea de parvenire prin distrugerea colegilor competenţi;

– dorinţa de a ieşi în evidenţă cu orice preţ;

– complexul culpabilităţii, persistând ca o obsesie periculoasă în mintea celui ce atacă;

– răutatea specific femeiască, manifestată atunci când apar rivale atrăgătoare;

– lupta bărbaţilor pentru a li se recunoaşte inteligenţa şi farmecul viril;

– tendinţa de eliminare a adversarilor politici;

– răzbunarea unor conducători pe supuşii recalcitranţi;

– practica anihilării celor consideraţi duşmani, pe fronturile vizibile şi invizibile ale veşnicelor războaie;

– lupta dintre diversele doctrine politice, filozofice, religioase, etnice;

– neobosita concurenţă între agenţii secreţi;

– setea de câştiguri băneşti a „specialiştilor” în magie neagră.

Magia neagră

Agresiunea psihică prin magie neagră (vrăjitoria) se aplică în mod direct sau indirect asupra oamenilor, folosindu-se ca armă principală emisia telepatică distructivă.

Atacul psihic direct are loc atunci când victima se află în faţa agresorului. Acesta acţionează pur mental sau combinând influenţa mentală cu manipularea unor obiecte şi vietăţi, cum ar fi: lumânări colorate în negru, brun, cenuşiu, verde murdar, roşu sângeriu spre brun, galben-bej închis etc; animale vii sau moarte (şoareci, şobolani, pisici, câini, broaşte, şopârle etc); crucifixe din lemn sau os, vopsite în culori închise; scoici necurăţate, cu interiorul putred; păsări (găini, bufniţe, pescăruşi ş.a., în funcţie de zona geografică); obiecte de tortură pentru fiinţele sortite sacrificării (foarfeci, cuţite, cleşti folosiţi la scoaterea ochilor şi a măruntaielor, nuiele pentru lovirea victimelor, topoare mici etc).

Prin sacrificarea vietăţilor nevinovate, se aduc ofrande unor entităţi inferioare (slab dezvoltate informaţional), supranumite „duhurile Iadului” (demonii). Acestea, satisfăcute prin cruzimea sacrificării unor fiinţe inocente şi slab protejate, devin înţelegătoare şi oarecum docile, executând cererile vrăjitorilor de a provoca suferinţe oamenilor-ţintă. Victima poate fi adusă în casa agresorului sau agresorul, în casa victimei, care, de obicei, se află în stare de inconştienţă (beată, drogată sau hipnotizată).

Atacul psihic indirect se execută în absenţa victimei, care, de obicei, nu are cunoştinţă despre ceea ce i se întâmplă. În majoritatea cazurilor, ea nu află niciodată că, într-o anumită perioadă a vieţii sale, s-a aflat sub incidenţa unor emisii energetice agresive şi distructive. Metodele practice sunt aproape aceleaşi ca la atacul direct. Lor li se adaugă aşa-zisele „descântece ale depărtării”, care se deosebesc mult de cele folosite în faţa victimei. Acestea din urmă sunt ceva mai blânde, pentru ca nu cumva persoana agresată să moară în timpul ritualului, fapt ce le-ar aduce grave complicaţii celor aflaţi de faţă.

Rezultatele aplicării acestor practici de influenţare a biocâmpurilor umane sunt imprevizibile. Nici vrăjitorul însuşi nu poate garanta efectul „optim” al acţiunilor sale. De la un caz la altul, acesta are o intensitate maximă, medie sau aproape nulă. De multe ori, agresorului îi scapă acţiunea de sub control, făcând, în mod inutil, multe victime, fără a-şi putea atinge scopul propus.

Majoritatea oamenilor rezistă agresiunilor psihice, mai ales dacă ele sunt programate pe termen relativ scurt (o lună, 3 luni, 6 luni). Atacurile programate pe termen lung (ani de zile sau toată viaţa) şi cele repetate la anumite intervale de timp (calculate după norme ştiute numai de către practicieni) pot avea consecinţe deosebit de grave.

Oricare dintre aceste două tipuri de agresiuni psihice ar fi folosit, dacă agresorul are „talentul Satanei”, victima va suferi enorm din punct de vedere fizic şi psihic. Din nefericire, astfel de agresiuni sunt arareori pedepsite şi numai acolo unde există legi pentru judecarea vinovaţilor prinşi asupra faptului.

Vrăjitoria – otrăvită porţie de libertate

Răul de pe lumea aceasta nu se datorează doar prostiei şi slăbiciunilor omeneşti. El este efectul energiilor vehiculate de entităţile malefice invizibile. Acestea îi îndeamnă pe oameni să producă mult rău în ei înşişi, dar şi în jurul lor. Unele persoane sunt foarte receptive la intenţiile negative care li se sugerează „pe nevăzute” şi le pun în practică fără să regrete. O problemă arzătoare a demonilor este cum să le domine vieţile celor ce slujesc Binele şi ascultă vocile curate ale îngerilor lui Dumnezeu. Aici joacă un rol important **vrăjitoria**.

Vrăjitorul este un colaborator de nădejde, puternic şi instruit înspre rău, al lui Satan. Profitând de interesele meschine şi patimile omeneşti, el trimite energii perverse către victimele indicate de clienţi, transformându-le viaţa într-un coşmar. Astfel, vrăjitorul, prin biocâmpul şi capacităţile sale mentale, amplifică ideile satanice, distructive. Cu scopul de a-şi concretiza intenţiile murdare, el se foloseşte de spiritele negre pentru a-şi satisface clienţii. Dar şi forţele Întunericului profită de

talentele lui pentru a-şi împlini planul strategic de distrugere a lumii (suferinţe din belşug, pentru cât mai multe fiinţe nevinovate).

Practica vrăjitoriei are o mare răspândire în România, lucru trist, recunoscut cu îngrijorare şi de către unii slujitori ai Bisericii. Părintele exorcist Ilarion Argatu, de la Mânăstirea Cernica (Dumnezeu să-l odihnească în pace!) se mira adeseori de amploarea acestor îndeletniciri blestemate. Sfinţia-sa spunea că la începutul carierei sale duhovniceşti, prin anii '30, arareori se putea auzi de asemenea fapte. Astăzi, influenţa vrăjitoriei creşte îngrijorător, mai ales de când cu „libertatea şi democraţia", primite parcă din linguriţă, iar oamenii, ca o consecinţă directă a acestui trist adevăr, devin tot mai mizerabili.

Chiar şi cei care nu cred în vrăji pot să le cadă victime. Bravada şi ignoranţa în faţa acestui fenomen pot alimenta sugestia primită pe cale telepatică – parte componentă a agresiunii prin vrăjitorie – ca individul să suporte pasiv fluxurile malefice năpustite asupra sa. Dacă omul nu crede în puterea farmecelor, nici nu va intenţiona să lupte împotriva lor. Dacă s-a întâmplat că a devenit victima acestora, ar putea avea necazuri mari. Urmările acestor practici necurate pot fi: moartea, mutilarea, accidentele, distrugerea psihică, ruinarea sănătăţii trupului, pierderea de persoane dragi sau a unor bunuri materiale, ruperea relaţiilor interumane ş.a. Dacă populaţia noastră, în ansamblu, ar fi ceva mai spiritualizată, ar trata aceste „ocupaţii" cu seriozitate, considerându-le nişte delicte grave. Oare cu ce se deosebeşte un criminal în serie de o vrăjitoare care provoacă de la distanţă, contra-cost, moartea multor indivizi ?

Ca un simptom alarmant al ipocriziei omeneşti, slujitoarele „magiei albe" se pretind a fi oponentele „magiei negre, diavoleşti". Numai că atâta timp cât şi practicile de „magie albă" produc haosul în vieţile victimelor, după bunul plac al celor ce plătesc bine (legând şi dezlegând cununiile, distrugând familii, aducând fete nevinovate în paturile celor bogaţi, ajutând infractorii să câştige bani cu nemiluita etc), atunci care mai este diferenţa? Nici o vrăjitoare nu ţine cont de Binele şi Înţelepciunea Divină.

Nu există altă cale de a lupta cu forţele demonice decât prin Puterea lui Dumnezeu! Salvarea stă în forţa şi tenacitatea victimelor de a invoca personal ajutorul Domnului Dumnezeu. Nu este suficient să ai un suflet minunat şi să faci fapte bune, mai trebuie să ai şi mintea trează, gata de luptă cu răutatea Necuratului. Dacă, spre norocul tău, conştientizezi momentele în care eşti supus unui asalt hipnotic malefic, fereşte-te să iei decizii importante pentru viaţa ta, odihneşte-te şi evită acţiunile periculoase! Roagă-te la Bunul Dumnezeu sa-ţi dea puterea de a răbda şi a scăpa cu bine din răul care încearcă să te copleşească!

Infernul din familie

Ce poate fi mai dureros pentru individ şi societate decât numărul mereu crescând al familiilor nefericite? Am descoperit, de-a lungul timpului, manifestări şocante, unele aparent absurde, altele de o violenţă incredibilă, ale unor bărbaţi care se consideră „buni familişti”. Adulterele abundă, alimentând celebrul „triunghi conjugal”, care nu este o formă tocmai liniştită a relaţiilor interumane. De obicei, soţul vine beat acasă, terorizându-şi familia. Salariul, proaspăt încasat, a fost cheltuit rapid cu amanta, iar viaţa familiei se bazează doar pe câştigurile soţiei. Soţul se înfurie din orice, soţia i se pare insuportabilă, iar copiii, plictisitori peste măsură. Ce cauze pot aduce familia într-o situaţie atât de nenorocită şi, din păcate, prea des întâlnită?

Multe femei căsătorite m-au rugat să verific existenţa unor amante şi să aflu prin ce metode au fost înceţoşate minţile celor cu care s-au unit prin cununie. Din păcate, mijloacele de cucerire a bărbaţilor sunt numeroase, unele mai rafinate decât altele. Perversiunile sexuale, învăţate de unele femei cine ştie de pe unde, reprezintă o armă puternică pentru a-şi atinge scopurile. Numeroşi bărbaţi, care până mai ieri erau soţi model, s-au transformat în bestii, donatori de bani sau bijuterii şterpelite din casă, hoţi, traficanţi de orice... Unii şi-au părăsit soţiile şi copiii. Alţii îşi duc mai departe viaţa de familie, încercând să arate lumii că „totul este în regulă”.

Deşi trăim într-o ţară cu oameni care, în majoritate, se tem de pedeapsa Divină, am remarcat o reacţie adversă puternică la credinţa normală în Dumnezeu. Am senzaţia uneori că România s-a transformat într-o „ţară a vrăjitoarelor“. În multe localităţi, aproape fiecare stradă adăposteşte măcar o „specialistă” în farmece. Ea leagă şi dezleagă vieţile şi destinele unor oameni, fără să se gândească prea mult la consecinţele grave ale acestor îndeletniciri. Unele se laudă că ţin cu Dumnezeu şi folosesc lumânări, cruci, sare, cositor, mercur, apă sfinţită, făcându-şi enorm de multă publicitate. Dar, indiferent că acţionează cu bună sau rea intenţie, inconştienţa lor produce victime. Ajutându-i pe unii, îi nenorocesc pe alţii.

Mai rău chiar, unele „specialiste”, ascunse de ochii şi urechile mass-media, folosesc mijloace de manipulare deosebit de periculoase. Multe persoane au găsit în preajma sau în interiorul locuinţelor anumite obiecte ciudate: oase de păsări legate cu aţe colorate; bucăţi de pâine unse cu lichide colorate şi lipicioase; gunoi ciudat pe pragul casei; ouă, în locurile unde găinile nu au acces; păpuşi făcute din cârpe legate cu şnur; broaşte vii sau moarte, ajunse ca din senin în casă; fotografii înţepate cu ace şi multe altele. Oricât am fi de „realişti”, trebuie să remarcăm coincidenţa unor astfel de „apariţii” cu declanşarea perioadelor pline de nenorociri în vieţile oamenilor.

Gravitatea urmărilor diferă de la un caz la altul: familii dezorganizate în timp record, accidente, boli incurabile, devieri de comportament, incendii, decese... Spunând sus şi tare că „astfel de vrăji nu sunt posibile, fiind doar rodul imaginaţiei, încinse de prea multe lecturi despre fenomenele paranormale, a unor persoane instabile psihic”, dovedim o atitudine inconştientă. Ignorând existenţa răului din jurul nostru, acceptăm să convieţuim cu el, îl ajutăm şi, în acest caz, nu mai avem dreptul să ne plângem că faptele reprobabile sunt din ce în ce mai numeroase...

Persoanele atacate prin magie neagră prezintă simptome specifice: depresii, dureri de cap (mai ales in zona cervicală), stari de leşin, senzaţii de întunecare a minţii şi... nelipsita obsesie a morţii. Când se intervine prin vrăji pentru îndepărtarea soţului de soţie, unul dintre cei doi nu-l mai suportă pe celălalt în preajma sa; are momente când îl vede cu un chip respingător, adeseori simţind nevoia sa o ia la fugă sau să îl omoare. Manifestările pot fi reciproce.

Răul se întinde nestingherit în societatea noastră. Divorţurile abundă, ca şi violenţa – într-un cuvânt, nefericirea. Pe cine să dăm vina? Pe sărăcie, ignoranţă, lipsa de civilizaţie, lipsa de credinţă în Dumnezeu sau pe infinita varietate a destinelor omeneşti?

Suflete chinuite – victimele unor vrăjitoare

1. Soacra Iuliei nu o poate suferi şi vrea neapărat să o despartă de fiul ei. A apelat la farmecele unei vrăjitoare. Drept urmare, Iulia a pierdut o sarcină mult dorită de soţul ei, iar acesta a părăsit-o. Deşi se iubesc şi îşi telefonează cu mult dor, fiecare locuieşte acum la părinţii săi, fără să aibă speranţe de împăcare...

2. Maria este căsătorită de 18 ani cu un maghiar. Au 3 copii mari. Soacra ei doreşte să aibă o noră maghiară. Pentru a-şi împlini visul, s-a dus la o vrăjitoare. Consecinţele sunt strigătoare la Cer: soţul Mariei şi-a luat o amantă unguroaică, în vârstă de 20 ani, pe care o plimbă cu mândrie în tot oraşul. Nu mai locuieşte cu soţia şi copiii săi, iar certificatul de căsătorie l-a ascuns, ca nu cumva nenorocita de nevastă să intenteze divorţ. Sare cu pumnii la ea când o prinde rugându-se în faţa icoanei. În casă pocnesc uşile din senin, mobila trosneşte jalnic, copiii sunt bolnavi mereu, iar Maria a fost dată afară de la serviciu...

3. Aurica a cumpărat, împreună cu soţul ei, o casă de la doi bătrâni. A apărut, ca din senin, un nepot, care i-a dat în judecată, având pretenţii de moştenitor. După un proces de 7 ani, au câştigat casa, dar au pierdut la SAFI toţi banii primiţi la nuntă, iar bărbatul s-a îmbolnăvit de cancer cerebral. Cineva le-a spus în mare taină că nepotul cu pricina s-a dus la o vrăjitoare...

4. Luiza s-a trezit, în urmă cu doi ani, că-i apar nişte negi mari şi urâţi pe faţă şi pe mâini. Nu i-au trecut cu nici un fel de tratament. Soţul o bate, o insultă, iar certurile se ţin lanţ. Ştie că amanta lui umbla pe la ţigănci...

5. În timp ce soţii Dumitrache erau la lucru în Italia, o vecină rea şi invidioasă, care se oferise să le ude florile, le-a făcut şi puţină „ordine" prin casă. La întoarcere, un sacou al bărbatului era murdar de ulei pe guler, pe salteaua din dormitor se aflau înfipte ace de cusut, le lipseau multe obiecte de îmbrăcăminte. Curând au început certuri, bătăi, bărbatul a plecat de acasă, lăsându-şi soţia cu cei doi copii, şocaţi de purtarea tatălui lor. A rămas şomeră, iar soţul ei a divorţat, fără să le asigure copiilor o pensie alimentară. Într-o noapte, s-a trezit îngrozită, simţind că o fiinţă nevăzută, căreia îi simţea răsuflarea, îi imobilizase picioarele şi încerca să o sugrume...

6. Fiul Teodorei a refuzat să se însoare cu o prostituată, îndrăgostită foc de el. Parşiva s-a răzbunat, provocându-i moartea prin „făcături de ţigancă". Tânărul s-a răsturnat cu un tractor pe care îl conducea, nu a avut nici o contuzie, dar a murit sufocat cu una din bucăţile de friptură pe care le înghiţise cu o jumătate de oră înainte...

7. Îndrăgostită subit de un poliţist care i-a anchetat soţul pentru comerţ ilegal, Dina a plătit o ţigancă bătrână pentru a-l face să o iubească şi el. Devenind dependentă de „uniformele" poliţiştilor, nenorocita visează zi şi noapte că face amor cu ei ...

8. Având un soţ infidel şi grosolan, Lili a urmat câteva şedinţe „pentru facerea de bine" la o vrăjitoare. Văzând că o costă din ce în ce mai mulţi bani, iar rezultatele „miraculoase" întârzie să apară, a renunţat să mai continue „întrevederile". Ţiganca a ameninţat-o că o va face să vină în patru labe la ea, pentru a-i cere din nou ajutorul ...

9. O nevastă geloasă a confundat o femeie cinstită cu amanta soţului ei. Solicitând-o cu disperare pe „Spania", a beneficiat din plin de procedurile „savante" ale acesteia: spargerea oului din care a scos o lipitoare, arderea unei grămăjoare cu hârtii de 100.000 lei, descântece pe o cruce mică de argint etc. Victima a decedat după câteva luni, în urma unui cancer galopant. La nici o lună, fratele acesteia s-a zdrobit mortal într-un accident de maşină. Peste alte două luni, mama lor de la ţară a murit, distrusă de durere. Nu a trecut anul şi nepotul ei cel mai drag s-a spânzurat ...

10. Soţia amantului Emiliei apelează periodic la serviciile unei vrăjitoare, pentru a-şi recuceri soţul infidel. În decurs de câţiva ani, Emilia şi-a pierdut serviciul, a scăpat ca prin minune de un cancer operat la timp, soţul ei a dat divorţ, iar unicul lor copil, fata ei adorată, s-a apucat de prostituţie, nereuşind să-şi păstreze un loc de muncă mai mult de câteva luni. Amândouă au devenit dependente de ghicitoare şi

vrăjitoare, cutreierând toată ţara în căutarea a noi şi noi „făcătoare de bine”.

11. Neînţelegându-se bine cu soacra, amândouă fiind cam rele de gură, bătrâna a ameninţat-o pe Mia că „o va pune la punct, într-o zi”. Ajunsă la o vrăjitoare, aceasta i-a promis că îi va „linişti” nora. La scurtă vreme, soţul Miei a început să vină beat acasă. A devenit nervos şi agresiv, fără motive întemeiate. Fetiţa lor, scârbită de atmosfera din familie, şi-a căutat alinarea în fumat, alcool şi relaţii „deocheate” cu băieţi mai mari decât ea, lipsind prea des de la şcoală. Vigilentă, mama ei a bănuit că răul vine din direcţia soacrei. Şi-a dus fata la biserică, rugând preotul să-i facă rugăciunile de alungare a Răului. Ajunse acasă, copila a început să ţipe că mirul de pe frunte o arde şi miroase urât. Dorind să se spele imediat pe faţă, Mia a oprit-o energic, explicându-i că nu mirul îi face rău, ci Diavolul , care nu vrea să-i părăsească trupul. S-a tăvălit pe podea câteva ore, a ţipat ca o nebună, apoi a adormit. A doua zi s-a dus liniştită la şcoală, ţigara şi băutura nu i-au mai plăcut, iar băieţilor obraznici le-a întors spatele...

Manifestările persoanelor agresate psihic

- Inapetenţă de viaţă, depresii nervoase, coşmaruri frecvente.
- Diminuarea capacităţii de discernământ între bine şi rău.
- Slaba coordonare a propriilor acţiuni.
- Diminuarea intuiţiei, a memoriei.
- Comportamentul necontrolat, cu dese exagerări în gesturi şi acţiuni.
- Dureri persistente în zona occipitală şi cea parietală a creierului.
- Slăbirea vederii (împăienjenirea ochilor).
- Dureri frecvente în zona stomacului şi a inimii.
- Amorţeală, înţepături ca de cuţit, furnicături în mâini şi picioare.
- Apariţia unor alergii, manifestate prin erupţii pe piele (urticarie, negi etc).
- Stări de greaţă, vomă, diaree.
- Diminuarea capacităţii de a nutri sentimente pentru cei din jur.
- Momente de pierdere a lucidităţii, când devine obsesivă dorinţa de a comite acte de agresiune.
- Tendinţa de izolare faţă de familie şi ceilalţi membri ai societăţii.

- Căderea în desfrâu, dorinţa de a trăi în murdărie, ţinuta neglijentă.
- Lipsa autocontrolului în gândire.
- Teama nelămurită, manifestată prin crize de nervi, refuzul de a ieşi pe stradă, refuzul apropierii de persoanele binevoitoare.
- Nepăsarea faţă de tot ce se întâmplă în jur.
- Refuzul de a respecta normele de conduită civilizată.
- Dispreţul faţă de legile statului.
- Dorinţa de a evada din realitatea cotidiană prin consumul de alcool, droguri, aberaţii sexuale.
- Cel obsedat de ideea sinuciderii este pe cale de a comite cel mai mare păcat omenesc: curmarea propriei vieţi, adică lupta împotriva Creatorului care i-a dăruit-o.

Lupta paşnică împotriva agresiunilor psihice

Dacă prezentaţi unele dintre simptomele menţionate mai sus, încercaţi, printr-un efort de concentrare mentală, să aflaţi cauzele răului pe care îl simţiţi şi să vă identificaţi agresorii. Pentru îndreptarea situaţiei puteţi acţiona pe mai multe căi. De exemplu :

1. Neînţelegerile dintre soţi, rude şi prieteni se pot soluţiona prin dialog civilizat, fără bârfă, ceartă, bătaie, vrăji, procese.
2. Lupta politică se poate desfăşura în condiţii paşnice, prin acţiuni acceptate de legile statului şi de regulile bunului-simţ.
3. Invidia, ura, minciuna, complotul pot fi înlocuite cu manifestări şi acţiuni pozitive, benefice pentru toată lumea, cum ar fi: admiraţia sinceră, prietenia, sinceritatea, colaborarea constructivă.
4. Dacă persoanele afectate de agresiunile psihice nu reuşesc să anihileze răul prin propriile eforturi, ar fi bine să se adreseze unor oameni capabili să le ajute. Mulţi medici, psihologi, preoţi, călugări, bioterapeuţi, clarvăzători, parapsihologi pot recunoaşte simptomele atacurilor psihice şi se încumetă să le contracareze. Îi avertizez pe cei aflaţi în suferinţă că, în afară de aceste persoane competente, droaia de şarlatani care îşi arogă „harul vindecător” este impresionant de mare. Ei sunt puternici prin insistenţa cu care îşi racolează victimele, pentru a le stoarce de bani, furnizându-le informaţii eronate sau răuvoitoare. Cu ei vom avea de luptat şi în mileniul trei.

Anul 2000

VRĂJITORIA LA ROMÂNI

Comentarii

25 aprilie 2010

COTIZAŢIA LA „VRĂJITOARE"

O nouă diversiune bântuie prin televiziunile româneşti: legalizarea „vrăjitoriei". Unora li se pare o glumă bună, dar eu aş zice că mascarada aceasta este de „râsu-plânsu". La ţigăncile „vrăjitoare", îndeosebi la cele din Capitală, ajung sume imense de bani, mai mult în euro decât în lei. Banul suficient le oferă puterea de a deveni impertinente în faţa oricui. Fără să ştie destulă gramatică, fără să aibă suficient bun simţ în relaţiile cu oamenii, fiinţele acestea manipulează cele mai înalte cercuri ale societăţii. Din păcate, majoritatea populaţiei României are falsa impresie că ţigăncile „vrăjitoare" îşi adună averile prin competenţă profesională. În consecinţă, cei săraci le privesc cu jind apariţiile ridicole pe ecranele TV, regretând că nu au şi ei bani pentru a le solicita „serviciile". Cei bogaţi, mai ales bucureştenii, le trimit bileţele în plicuri cu bani, fără a se deranja să le viziteze în casele lor dubioase. Un lucru este greu de înţeles pentru multă lume: de ce se înjosesc cei bogaţi să le plătească pe aceste figurante ale paranormalului, când de fapt ei au deschiderea de a-şi rezolva totul cu puterea banului?

Răspunsul nu este dificil de găsit, fiind nevoie doar de puţin curaj pentru a-l rosti. În spatele acestor actriţe împopoţonate cu rochii lucioase şi ţipătoare, cu bijuterii masive de aur şi diamante, nu se află paranormalul autentic, nici puterea de a înlătura suferinţele omeneşti şi toate nedreptăţile din lume. Dimpotrivă. Mascarada lor cu vârtelniţa, cu lumânări „fermecate", cu scosul lipitoarei din ou şi alte tâmpenii de genul acesta, cu ghicitul în cărţi, la care se pricep uneori, este o formă de camuflare şi aservire a unor grupări de crimă organizată. Bărbaţii lor, copiii lor, neamurile lor au preocupări „importante" în cadrul reţelelor de prostituţie, trafic ilegal cu tot felul de mărfuri, proxenetism şi multe alte blestemăţii de genul acesta. De frica grupărilor mafiote, numeroşi oameni de afaceri le trimit bani şi negociază cu aceste ţigănci „vrăjitoare", sperând astfel că îşi vor găsi „paznici" din umbră şi „prieteni" la nevoie.

Consider că nu este vorba despre paranormalul autentic în ceea ce fac figurantele vrăjitoriei româneşti. Dumnealor au doar tupeu, gură mare, obrăznicie dusă la extrem şi dorinţa nepotolită de a câştiga bani cu nemiluita, pentru a-şi creşte nenumăratele odrasle. Tendinţa de protejare a „paravanului vrăjitoresc" a ajuns până în Parlamentul României. Unii vor să dea o faţă umană practicilor ciudate ale acestor femei neştiutoare de carte. Prin aceasta se intenţionează, de fapt, accentuarea colaborării

dintre o anumită parte a populaţiei şi capii grupărilor mafiote ascunşi în spatele „ghicitoarelor-tămăduitoare”.

26 aprilie 2010

CINE O FI FOST „MAMA OMIDA”?

Iată o fantomă care ameninţă să devină prototipul paranormalului românesc. Cum vrea careva să denigreze un clarvăzător din România, emite ciudata afirmaţie: „Nu este ca Mama Omida!” De fapt, cine a fost această „Omida” şi ce merite a avut ea pentru a fi considerată astăzi clarvăzătoarea „number one” a poporului român? Am aflat despre ea de la diverse persoane care se tot laudă în mass-media cum că ar fi nepoatele, fiicele, fiii ei. Un război întreg între oacheşele ghicitoare, pentru revendicarea gradului de rudenie. O duduie frumuşică la faţă, dar agramată, ca şi suratele ei, se recomandă peste tot, în presă şi la TV: *„Eu sunt fiica Mamei Omida!*” La auzul „cărţii ei de vizită”, lumea face ochii mari, dar nu cade nimeni pe spate de prea multă admiraţie. Din spusele fiicei sale nu se poate înţelege prea bine ce activităţi deosebite ar fi avut numita „Omida”. Ne întrebăm în mod firesc: pe câţi oameni i-a ajutat această femeie, ce a făcut ea pentru binele poporului nostru şi ce zestre spirituală ne-a lăsat tuturor după trecerea ei la cele veşnice? Să i se pomenească prea des numele, mai bine zis porecla, doar ca să li se dea peste ochi tuturor clarvăzătorilor din această ţară, parcă nu mi se pare a fi o atitudine corectă. Înţeleg să intre în legendă ca un fel de „model” al ţigăncii ghicitoare, dar nici aşa meritele ei – mai mult inventate decât reale – nu le dau dreptate celor care o ridică în slăvi.

În urmă cu vreo 12 ani, am dat un interviu pentru o revistă bucureşteană de „paranormal”. Nu s-a publicat nimic despre mine, în schimb a apărut un articol elogios referitor la o vrăjitoare din Bucureşti, purtând titlul „Ţiganca Rodica este un fenomen!” Aţi ghicit despre cine era vorba? Despre autointitulata „fiica Mamei Omida”, care încă mai este invitată pe la televiziunile noastre. Ei, ce ziceţi, să fie chiar un fenomen? Dacă monumentul de prostie poate fi un fenomen, atunci să îi acordăm femeii nişte circumstanţe atenuante. Mai pe româneşte, „Iart-o, Doamne, că nu ştie ce spune!” Ziarista care îmi luase interviul mi-a justificat substituirea articolului despre mine cu cel elogios referitor la ţigancă (scris de un coleg de-al ei) cam în felul următor: *„Ţigăncile plătesc bine ca să le scriem articole, iar dacă nu le publicăm, este vai de capul nostru! Dumneavoastră nu v-am cerut niciun ban!”* Suna cumva a reproş, dar eu ce vină aveam că nu îmi ceruse bani?! Iar dacă mi-i cerea, oare i-aş fi dat?! Aceasta-i întrebarea!...

28 iulie 2010

CU TOŢII LA VRĂJITOARE

Anul trecut, o duduie care lucra la o televiziune din Bucureşti mi-a spus ceva incredibil: *„Dacă aţi şti câţi oameni bogaţi de aici merg la vrăjitoare... o mulţime de personalităţi le dau bani ca să le facă de bine...”* Am crezut atunci că fata exagerează doar aşa, ca să-şi manifeste protestul faţă de naivitatea celor care apelează la „priceperea” vrăjitoarelor. Dar văd că, în ultima vreme, presa şi televiziunile ne dezvăluie tot mai multe dovezi ale relaţiilor ascunse dintre VIP-urile bucureştene şi „făcătoarele de minuni”, extrem de numeroase în zona Capitalei. Mă întreb: cât pot fi de naive unele persoane ajunse sus pe scara socială ca să aibă încredere în oacheşele cu fuste creţe?! Atât de pătimaşă şi oarbă le este ura împotriva şefilor, a colegilor de serviciu, a rivalilor în afaceri?! Nu mai vorbesc despre tinerii bogaţi, clienţi fideli ai discotecilor. Aceştia, după ce le-au avut la pat pe toate modelele mai vestite, poftesc la virginele minore care nu se uită la destrăbălaţii ca ei. Şi, cum să pună mâna pe ele? Cu făcături de vrăjitoare, bineînţeles, dacă şantajul nu dă roade! Numai că vrăjitoarele romånce se descurcă mai mult cu găştile lor de ţigani, care fac de toate, ameninţând şi intimidând victimele, decât cu învârtitul ceaunului şi bolboroselile agramate.

Chiar pe un platou de televiziune am asistat la o scenă de-a dreptul penibilă, când o ţigancă vrăjitoare din Bucureşti ţipa la un actor angajat al unei televiziuni rivale: *„Ţi-am făcut de bine un an întreg, ca să te scap de puşcărie!”* Individul tăcea în faţa ei, privind-o cu groază, neputând articula niciun cuvânt pentru a se apăra de mahalagioaca agresivă.

România de astăzi este dominată de incultură, superstiţii, credinţa în puterea vrăjitoriei, care pun la index adevărata credinţă în Bunătatea Divină. Mă uimeşte atitudinea ambiguă şi condamnabilă a unor preoţi care le asigură asistenţă religioasă completă unor practicante celebre ale vrăjitoriei, în timp ce îi condamnă cu vehemenţă pe specialiştii competenţi în paranormal sau în terapii alternative, afirmând că ei lucrează cu „necuratul”. Această situaţie neclară în care se zbat diversele opinii pro sau contra paranormalului românesc de bună calitate, opus categoric vrăjitoriei practicate de ţigănci, plasează România printre ţările lumii a treia, unde magia neagră face parte din cultura străveche a unor popoare. Este revoltător ce se poate întâmpla în România, ţară membră UE, membră NATO, aspirantă la rangul de ţară modernă, posesoare a unei culturi autentice! Majoritatea populaţiei, inclusiv VIP-urile, cred în puterea vrăjitoriei!

De-ar fi numai atât, s-ar mai putea schimba câte ceva în bine. Dar ce ne facem cu miile de euro care trec din buzunarele fraierilor bogaţi în cele ale ţigăncilor vrăjitoare, iar acestea nu se mai satură de palate, kilograme de aur, rochii scumpe de mătase, maşini de lux şi mâncare costisitoare, care le umflă ca pompa de aer?! Şi toate acestea, pentru teatrul de proastă calitate pe care îl joacă în faţa clienţilor naivi şi fraieri.

Degeaba se plâng cei păcăliţi la bani, pe motiv că nu li s-au împlinit avantajele promise de vrăjitoare. Prostia, măi oameni, prostia se plăteşte în viaţă! Cu bani sau cu suferinţă, bineînţeles!

8 ianuarie 2011

PUROIUL VRĂJITOARELOR

A plesnit buba! În loc să se bucure că Guvernul le-a dat o şansă de câştiguri legale, paţachinele ţigănci cu basmale de mătase, fuste creţe şi kilograme de bijuterii s-au supărat, ca măgarul pe sat. Ba s-au mai şi lăudat pe la televiziunile care le bagă în seamă că vor face o „vrajă” pentru pedepsirea guvernanţilor! Oare de ce îşi permit să fie atât de obraznice oacheşele analfabete? Cine le-a cocoloşit până acum, permiţându-le să lucreze ilegal, cu tot felul de tertipuri şi minciuni, prin care au stors de bani grei o mulţime de curve, afacerişti, politicieni, capi ai reţelelor mafiote? Despre protectorii lor din umbră, nici nu are rost să mai vorbim, fiindcă lista lor ar atinge infinitul. Dar de ce li se ia apărarea şi prin televiziuni?

S-au trezit vociferând nişte babe „ziariste” cum că de ce să fie impozitate vrăjitoarele? Cu ce le doare pe ele că vor mai intra nişte bani în fondul Statului? Dacă tot nu le ajung pensiile de mizerie şi încurcă lumea prin televiziuni făcând-o pe moderatoarele, nu îşi dau seama că patronii le vor concedia într-o zi şi tot la pensie vor ajunge? Din nefericire, românul, când se vede oleacă „mai sus”, ajunge să se creadă frate cu Dumnezeu şi nu îşi mai vede păcatele!

Abia s-au potolit băieţandrii de prin televiziuni să o tot pomenească pe „mama Omida”, că au şi început neamurile ei să îşi revendice „pedigriul”. O vrăjitoare se lăuda într-o seară la TV că ei nu îi trebuie diplomă de studii, fiindcă este fiica „mamei Omida” şi a moştenit „harul” maică-si, pe care o consideră „cea mai mare vrăjitoare a tuturor timpurilor”. Era să cad pe spate când am auzit-o pe proastă ce scotea din gură! Când apare câte o figurantă ca asta lăudându-se până în pânzele albe, mă întreb cum s-or fi simţind miile de intelectuali ezoterişti ai acestei ţări. Unii dintre ei s-au şcolit prin Europa şi pe alte continente, gândindu-se că un plus de ştiinţă şi câteva diplome atractive le-ar aduce un prestigiu binemeritat în faţa naţiunii. Şi uite că se iveşte câte o gaşcă de ţigănci agramate, vorbind ca din trâmbiţă, sfidând pe toată lumea, cum că ele fac „de bine, nu de rău”. Măi, oacheşelor, ce bine faceţi voi prin Bucureştiul ăla bântuit de corupţie şi de obsesia blestemelor? Dacă se găsesc idioţi care să vă umple de bani fiindcă le faceţi „oarece”, înseamnă că puteţi prosti o ţară întreagă cu minciunile şi ifosele voastre?! Ruşine să vă fie, toantele naibii! Oricum, din bucăţi de bălegar nu se pot modela bulgări de aur! Dar cel puţin să fie luate în evidenţă de Fisc şi Poliţia Economică toate făcătoarele de „bine şi rău” şi să li se impună plata impozitului pe profit! Că, după cum se vede şi se ştie, Guvernul

împrumută bani trimestrial de prin străinătate ca să nu moară bugetarii şi pensionarii de foame!

O prompteriţă TV spunea că România este o ţară „exotică”. Exotică în ce? În prostie, incultură, mârlănie, economie subterană, magie neagră şi masonerie banditească? Măcar de-am ajunge sănătoşi după ce ne vom vindeca toate bubele!

11 aprilie 2011

PANARAMA VRĂJITOARELOR

Din ce în ce mai mulţi concetăţeni de-ai noştri se plâng de agresivitatea unor ghicitoare şi presupuse vrăjitoare. Internetul este plin de oferte, una mai tentantă ca alta. Oamenii aflaţi la necaz încearcă orice, ca să poată ieşi mai uşor din impas. Dar li se întâmplă uneori, spre ghinionul lor, să dea peste grupări de crimă organizată. Acestea le cer din ce în ce mai mulţi bani, sub presiunea unor pedepse pe lama cuţitului – că în „răzbunarea dracilor” nu mai crede nimeni. Şantajul acestora se practică de mulţi ani în mahalaua Bucureştiului şi a altor oraşe unde, vezi Doamne, lumea mai are ceva bani puşi deoparte. De telefoane şi scrisori ameninţătoare am tot auzit în ultimii 15 ani. Dacă omul nu pune la bătaie câteva mii de euro, cică i se întoarce norocul, iar vrăjitoarea neplătită „ca lumea” poate să-i facă totul pe de-a-ndoaselea, ca să-i piară norocul. Vehemenţa ţigăncilor românce este bine cunoscută în Europa, nu numai la cerşit, dar şi la ghicit. Dacă nu plăteşti cât poftesc buzunarele lor fără fund, ascunse în fuste creţe, te ameninţă până te apucă voma.

Dar mai sunt şi neţigănci care se dedau la găinării cu pretenţii ezoterice. Nu putem uita cazul recent devenit celebru al trăznitei Oana. Aceasta, ca să se răzbune pe soţul ei, le-a povestit unor ziarişti că Pepe a permis intrarea în locuinţa lor super-mediatizatei escroace, provenită din Săcelele Braşovului, care ghiceşte cu prosopul pe ochi. Ce să-i mai dau numele, că o ştiu toţi telespectatorii României! După ce au contestat-o săcelenii, că le cerea milioane bune doar ca să-şi pună mâinile pe spinările lor, tuta s-a mutat în Bucureşti, unde revista unui şef de gunoaie o promovează de zor, din nu ştiu ce motive ascunse. Şi, după cum zicea Oana, escroaca i s-a repezit în dormitorul conjugal, răscolindu-i cearceafurile, ca o apucată. În câteva secunde, i-a scos din lenjerie nişte chestii mărunte, drept dovadă că i s-ar fi făcut vrăji. I-a cerut, cu nonşalanţă, să-i dea 5000 de euro, ca să o scape de vrăji o prietenă de-a ei din Braşov. Măi, dracilor, măi! Chiar nu ştiam că lucraţi şi prin Braşov, în casele „dezlegătoarelor de vrăji”!

După cum vedem şi aflăm cât e ziulica de mare, în ţara noastră funcţionează mai multe caracatiţe, care au împânzit toate domeniile de activitate, inclusiv paranormalul. Deh, ce să-i facem, ne-am adaptat şi noi, românii, la toate principiile „democraţiei”, care includ şi goana după bani prin orice fel de mijloace! A cui să fie vina?!?

După cum scriam anul trecut, răzbunarea prea hulitei Elodia va dura mult şi bine. Mai ales în Braşov face ravagii: ne mor avocaţii de cuţit, cu neveste cu tot! Cine să fie de vină, democraţia sau caracatiţa? Poate că amândouă la un loc! Haideţi să fim cuminţi măcar luna aceasta, că se apropie Paştele!

14 iunie 2011

Leac vrăjitoresc pentru dragoste, oferit întregii naţiuni române de către o vrăjitoare din Buzău ☺

Puneţi într-un lighean o cană cu lapte de oaie, una cu lapte de vacă şi una cu lapte de capră. Adăugaţi o cană cu zahăr şi un borcan cu dulceaţă. Amestecaţi bine şi înghiţiţi compoziţia cât puteţi de repede. Vrăjitoarea buzoiancă vă garantează că, de la îndulcitura aia, se vor lipi de voi toate vietăţile, mai ales puricii şi căpuşele. Poftă bună la iubit!

PARANORMALUL ANORMAL

GHIMPELE PARANORMAL

„De ce mi-au făcut moşmoane?”

În urmă cu câţiva ani, amatorul român de presă paranormală avea ocazia să citească lucruri interesante şi instructive în cele câteva publicaţii cu acest profil. Treptat, însă, impostura şi-a găsit un locşor călduţ în acest domeniu atât de controversat. Articolele elogioase despre tot felul de nulităţi, tendinţele denigratoare faţă de cei care se dovedesc a avea cel puţin un dram de autenticitate, dar nu scot dolarii din buzunar pentru a li se face publicitate, au invadat revistele româneşti de paranormal. Rezultatul? Unele au dat faliment, altele abia mai respiră (trăiască sponsorii!), iar cele mai nărăvaşe s-au reprofilat.

Mai demult, aflându-mă cu soţul meu în Bucureşti pentru diverse treburi, am dat curs invitaţiei unei jurnaliste de a-i face o vizită la redacţie. Tânăra lucra la o revistă de paranormal care, pe vremea aceea, era în mare vogă, iar acum nu mai face nici doi bani. Fata, amabilă, ne-a luat un scurt interviu şi două fotografii, după care ne-a spus că va scrie un articol despre activitatea noastră de parapsihologi, pe care îl va publica săptămâna următoare. Abia întorşi acasă, în provincie, mi s-a prezentat la consultaţie un individ din Bucureşti, care şi-a spus păsul pe scurt: *„Mă numesc Prodan, mi se spune Mustaţă, sunt şmenar vestit, am făcut puşcărie, mi-a murit tatăl, am o casă cât blocul ăsta, vreau să-mi spuneţi de ce în puşcărie mi-au făcut moşmoane că am ajuns nebun şi unde a ascuns tata cocoşeii de aur?”*

Avea ochii injectaţi de ură şi alcool, părul căzut în laţe pe umeri şi o faţă pământie, de băga omul în sperieţi. Obişnuită fiind cu tot felul de personaje şocante, mi-am păstrat calmul şi am contactat telepatic spiritul tatălui său. Acesta l-a sfătuit părinteşte să-şi continue tratamentul, deoarece încă nu este vindecat şi i-a spus clar că a ascuns cutia cu bănuţii de aur sub pământ, la tulpina cireşului din grădină, iar în pod, într-un dulap vechi, se mai află ceva bijuterii de familie. La sfârşitul consultaţiei, Mustaţă mi-a replicat că este de acord cu tatăl lui doar în proporţie de 10 la sută. Revoltată, i-am dat înapoi hârtia de 10.000 lei pe care mi-o pusese pe masă. A luat banii spunând satisfăcut: *„Mă duc să-i beau”*. La plecare, l-a întrebat din uşă pe soţul meu: *„Nu aveţi pe aici, prin oraş, o casă de curve, ca să-mi dea şi mie o m... ?”*. Dacă a găsit sau nu ce căuta, nu mai contează.

Săptămâna următoare, în locul articolului aşteptat de noi, a apărut încă o broderie plină de elogii adusă unei ţigănci (a treia oară în acel an). După o lună, i-am telefonat jurnalistei pentru a afla ceva noutăţi. M-a certat de cum mi-a auzit vocea: *„Vai, doamna Nina, v-aţi dus în redacţie la Ziarul zilei şi v-aţi făcut de râs! Nimic nu aţi fost în stare să-i ghiciţi lui Mustaţă! Individul v-a făcut proces verbal de impostoare ordinară şi*

ni l-a arătat tuturor, inclusiv şefei mele, care mi-a interzis publicarea articolului referitor la dumneavoastră!" I-am explicat fetei că nici măcar nu ştiam unde se afla redacţia Ziarului zilei, consultaţia cerută de Mustaţă a avut loc în cabinetul meu şi, după părerea mea, tipul este schizofrenic. Necăjită şi profund impresionată de păţania mea, tânăra mi-a mărturisit că nebunul de Mustaţă este foarte bun prieten cu colegul ei Romeus Vasile, care mi l-a trimis pe cap, cu scopul de a mă „desfiinţa". Motivul? Romeus încasase 5 milioane lei de la ţigancă, pentru a-i publica un nou interviu. Iată ce bine stăm cu „paranormalul" în România !

Februarie 1999

Adorând un „guru" de mahala

Există undeva, în România, un „guru", mare specialist în manipularea oamenilor prin hipnoză. Victimele nu-şi dau seama că sunt supuse unui atac psihic invizibil, căruia cu greu i se poate rezista. I-a învăţat şi pe alţii să o folosească. Toţi au aceleaşi scopuri: să cucerească nenumărate femei, să racoleze cât mai mulţi discipoli, care să le furnizeze bani, relaţii cu persoane sus-puse, favoruri de tot felul. S-a construit astfel un imperiu puternic şi greu de spulberat, întins ca o caracatiţă în toată ţara. Au medici care le tratează bolile. Au avocaţi care le apără drepturile. Au contabili care le calculează averea. Au fani şi suporteri pretutindeni. Dar, mai ales, au femei. Femei multe şi frumoase, care le deschid uşile peste tot. Oare ce secrete miraculoase au aceşti indivizi? „Yoga", pe care o practică cu frenezie? Nici vorbă.

Se pricep să mintă frumos prin cuvinte exotice. S-au specializat în practicarea hipnozei agresive, care strică minţile oamenilor, aducându-i într-un hal de nedescris. Îi îndepărtează de familiile lor şi de societate. Îi desprind de realitate, promiţându-le fericirea în „astral". Îi transformă în manechine vii, care le execută ordinele fără să crâcnească. Drame de tot felul se consumă astfel în societatea românească. Oameni buni, hipnoza acestor „iniţiaţi" este invizibilă, dar victimele ei se văd bine ca lumina zilei. Oare nimeni din ţara aceasta nu-i poate ajuta pe cei nenorociţi de ei? Sau să-i pedepsească pe agresori?

S-au cunoscut la un revelion studenţesc. Ea, studentă la Filologie. El, la Politehnică. Mirabela mai avea un prieten, dar Alex era la prima lui pasiune. Au vorbit doi ani, până la terminarea studiilor. Între timp, fata s-a lămurit în privinţa primului ei iubit, frumosul şi trufaşul Mihai. A rămas însărcinată cu Mihai şi, făcându-şi analizele, a aflat că are dreptul la o singură naştere. Dorind să păstreze sarcina, s-a umilit şi l-a cerut în căsătorie. Mihai s-a supărat, a acuzat-o de şantaj sentimental, iar în finalul discuţiei i-a spus că va pleca definitiv în Germania, la rudele sale. Disperată Mirabela a încropit o destăinuire pătimaşă la întâlnirea cu Alex, anunţându-l că este pe cale de a avea un copil, pe care şi-l doreşte enorm. Băiatul cu suflet ales a crezut-o şi, fără nici o umbră de îndoială, a cerut-o în căsătorie.

Nunta a fost frumoasă, la fel ca şi mireasa.

Locuind la părinţii lui Alex, familia s-a mărit odată cu venirea pe lume a micuţei Dorina, bebeluşul mult aşteptat. Toţi o adorau, în afară de Alex. Se simţea străin în preajma copilului, parcă nici nu-i venea să-l ia în braţe. În sufletul său se luptau două simţăminte contradictorii: datoria de tată şi neputinţa de a iubi copilaşul. Nici relaţiile cu Mirabela nu stăteau mai bine. Era dornică de mângâierea bărbatului, iar el îi întorcea spatele. Încolţit ca o sălbăticiune, Alex a început să-şi pună întrebări: „*Nu cumva sunt bolnav? Chiar nu-mi trebuie nevastă? De ce nu pot iubi copilul? Ce au părinţii cu mine că mă ceartă mereu?*”

Crezând că viaţa sa este neîmplinită şi absurdă, s-a înscris la cursurile de yoga ale vestitului „guru”, sperând că acolo îşi va găsi calea spre „desăvârşire spirituală”. Aşa a început calvarul: post îndelungat, alimentaţie sumară, inapetenţă sexuală, obsesia permanentă că nu face yoga destule ore pe zi. Dintr-o dată, a avut o „revelaţie”. Poate că s-a „purificat” prea mult, iar Mirabela, deloc. A convins-o să-l urmeze la sala de yoga. Frumoasei lui soţii i-a plăcut nespus de mult „paradisul” descoperit acolo: puzderia de admiratori o sorbeau din ochi şi o mângâiau drăgăstos, libertatea absolută trâmbiţată de toţi îi pieptăna orgoliul înnăscut, iar „gurul” cel focos o atrăgea ca un magnet.

Au început discuţii aprinse cu părinţii lui Alex. Se considerau captivi în casa lor, iar copilul îi obosea. Pentru a locui separat, au cumpărat un apartament, l-au renovat şi l-au mobilat. Dorina a fost încredinţată părinţilor Mirabelei. În sfârşit tinerii yoghini se credeau fericiţi, dar fericirea lor a durat doar câteva luni. Într-o zi, inima încântătoarei soţii a început să palpite la apariţia frumosului Iulian, instructor de yoga şi mare cuceritor de femei. Divorţat de curând, îşi vrăjea admiratoarele spunându-le că îşi caută iubita ideală. În realitate, fiind venit din provincie şi locuind în gazdă, îşi aştepta norocul de la vreo bucureşteancă înstărită. Având o cameră liberă în apartament, Mirabela şi Alex i-au propus să-l ia la ei, cu domiciliul stabil.

Tragicomedia a început la scurtă vreme după stabilirea lui Iulian în locuinţa lor. Alex a fost izolat în camera cea mai mică, iar Mirabela şi Iulian şi-au amenajat dormitorul comun. Camera care îi fusese oferită fiind cam friguroasă, noul locatar a preferat căldura trupului Mirabelei. S-au „purificat” zi şi noapte făcând „tantra” până când, într-o bună zi, i-au spus lui Alex că are „impurităţi în aură”, aşa că ei doi nu-l mai suportă şi ar fi bine să se mute. Mirabela a cerut divorţul, care s-a pronunţat uşor, ea şi Alex nemaiavând sentimente comune.

Mirabela a revendicat copilul, invocând dreptul ei de mamă, şi, ca un argument suprem, i-a spus lui Alex că fetiţa a fost purificată prin amorul ei cu „guru”, o partidă nebună de „tantra”, pe când ea era însărcinată în luna a opta. La auzul acestei mărturisiri neruşinate „impurul” Alex i-a dat copilul fără să crâcnească, lepădându-se pentru totdeauna de obsesia că nu a fost un tată bun şi un soţ iubitor. Alex s-a lăsat de yoga şi s-a

recăsătorit la scurtă vreme după divorţ cu femeia visurilor sale, pe care o adoră.

Iulian i-a îngăduit Mirabelei să facă amor cu „guru” şi cu alţi bărbaţi, conform „preceptelor” doctrinei amoroase născocite de şef.

Într-o zi, Mirabela, ajungând acasă mai devreme ca de obicei, l-a găsit pe Iulian făcând amor cu o „yoghină” dintre cele care nu fac mofturi. Revoltată, a dat-o afară, ţipând la Iulian că i-a înşelat sentimentele. Bărbatul i-a ripostat că o adevărată „yoghină” nu trebuie să fie geloasă. Mirabela l-a iertat, iar acum Iulian tot la ea locuieşte. În sfârşit, are buletin de Bucureşti. Nu s-au căsătorit.

Ce-i mai lipseşte dumnealui? Poate, reputaţia de „guru”!

Martie 1999

„Vajnicul” bodyguard

Mulţi mincinoşi se laudă pe toate drumurile că văd aura energetică a fiinţelor şi obiectelor. Unii speră că, astfel, se vor putea „lipi” de câte un bioterapeut, pentru a „ciupi” ceva bănuţi, alţii o fac doar pe interesanţii, dar unii, mai parşivi, încearcă să-i păcălească pe specialiştii în practica parapsihologică.

L-am cunoscut întâmplător pe Iulian, un tânăr plin de talente, transpuse aiurea în practică; pe româneşte, s-ar numi „brânză bună, în burduf de câine”. Proaspăt atestat ca „radiant de gradul doi”, îşi încearcă norocul pe unde apucă, sperând să-l recunoască cineva drept un mare „terapeut cu mâinile”. Spre ghinionul lui, mâinile îi funcţionează „perfect” numai atunci când dă peste câte o pacientă nurlie. Uitând să o mai trateze, trecând rapid la practica pipăitului, o invită cu ardoare la plimbări şi „remedii naturale” în pădure. Poftele carnale i-au adus multe necazuri.

Ajuns în gura lumii, alungat din cabinetul unei terapeute care îl luase ca practicant, s-a gândit în final să-şi încerce norocul şi la un parapsiholog. Astfel, a ajuns în cabinetul meu, pe care l-a măsurat rapid cu ochii, evaluând în mintea sa fiecare obiect. După ce mi-a sărutat mâna cu tandreţea unui şarpe, privindu-mă galeş până în fundul retinei, m-a anunţat pe un ton afectat că este „paranormal”. Suspicioasă din fire, i-am cerut dovezi. Timp de o oră, a bârfit-o pe reputata bioterapeută care îl dăduse afară „din invidie pentru talentele lui”. Într-un cuvânt, cum spunem noi românii, „a umplut-o de sânge”: că este practicantă a magiei negre din moşi-strămoşi, că are aura neagră, că nenoroceşte pacienţii şi, culmea ghinionului, are o gaură energetică în mijlocul cabinetului, prin care dracii din ea comunică „într-o veselie” cu duhurile necurate ale pământului. A pictat o foaie de hârtie cu un scris de jos în sus şi de la dreapta spre stânga, text care semăna oarecum cu ceva într-o limbă

arabă. M-a rugat să aflu de unde i se trage talentul cu pricina şi cine ar putea să-i traducă ce scrie el în felul acesta. Investigându-i trecutul karmic, am aflat că într-o viaţă anterioară a fost arab, iar acum îşi aminteşte câte ceva din ceea ce scria odinioară.

Mi-a dat o mulţime de sfaturi, unul mai „practic" decât altul: să-mi spăl cristalele cu benzină, deoarece au aura verde şi vor plesni în curând de atâtea impurităţi; să mă protejez psihic la fel ca el, cu cilindri şi piramiduţe „din lumină", ca nu cumva să-mi apară şi mie vreo pată neagră, îmbâcsită cu draci, drept în mjlocul camerei de lucru etc.

Spunând că munceşte ca bodyguard la o mare întreprindere, mi-a dat numărul de telefon de la serviciu pentru a-i trimite pacienţi. De bună-credinţă, obişnuită să ajut oamenii în fel şi chip, l-am recomandat unor persoane grav bolnave. Şi, surpriză mare! Căutându-l la întreprinderea cu pricina, au aflat că acolo nu lucrează niciun bodyguard numit Iulian, mare vindecător radiant.

După câtva timp, m-am întâlnit cu bioterapeuta mai sus amintită, care mi-a relatat intrigată ce i-a spus Iulian despre mine: că am cabinetul gol, cristalele verzi de murdărie şi o gaură neagră, mare, drept în mijlocul odăii, pe unde îmi vin duhurile pământului în vizită! Povestindu-i femeii ce mi-a spus Iulian despre ea, a exclamat amuzată: *„Dar, Iulian nu vede aura şi nici un alt fel de energie subtilă, iar pereţii cabinetului meu sunt plini de icoane!"*

Aprilie 1999

PARANORMALUL … ANORMAL

„Doctor” de ocazie

Mulţi amatori se străduiesc să trateze oamenii cu mâinile, imitându-l cu frenezie pe Isus. Neavând harul şi energia divină a Mântuitorului, ajung să se îmbolnăvească mai rău decât pacienţii lor. Unii dintre ei nu mai pot fi salvaţi.

Ionică este un băiat năstruşnic. Tot aşa era şi la 15 ani, când, din pură curiozitate, s-a înscris într-o „universitate” ezoterică, plină cu amatori de senzaţional. Nu prea îl interesa ce discutau între ei, dar l-a fascinat îndeletnicirea numită „hipnoză,” pe care o practica în timpul liber unul dintre colegi. Dornic să cunoască „hipnoza”, a făcut pe cobaiul, aşteptând cu nerăbdare urmările procedurilor la care a fost supus. Nu după multă vreme, într-o dimineaţă, privindu-şi tatăl, i-a văzut stomacul în nuanţe de albastru, mişcându-se leneş în cuşca sa de deasupra buricului. A leşinat de groază.

În zilele următoare, i-a văzut inima verzuie, pulsându-i de zor în piept. Când a zărit creierul violet al mamei, a făcut o criză vecină cu epilepsia. Cineva l-a sfătuit să pună mâna pe o carte de anatomie cu fotografii color, pentru a-şi da seama ce vede, cum vede şi ce se află cu adevărat în trupul omenesc.

Anii au trecut. Ionică a fost dat la ziar, devenind vedeta oraşului. Colegii de la „universitate” l-au învăţat să facă pase, pentru a trata oamenii bolnavi. Părinţii i-au spus cu fermitate: *„Dacă vezi în corpul omenesc, înseamnă că poţi trata orice boală, aşa că apucă-te de treabă!*” Ascultător şi curios, Ionică a început să pună mâinile pe oricine îi cerea ajutorul, considerându-se un „fenomen” căruia nu-i mai sunt necesare studiile de bioenergoterapie. După fiecare tratament se simţea rău. A devenit nervos şi, privindu-şi mereu organele interne, a observat că se îmbolnăveşte încet, dar sigur. A refuzat să mai trateze nenumăratele cunoştinţe ale părinţilor săi, oameni care sufereau de boli incurabile. Drept pedeapsă, tatăl său, un prosper om de afaceri, i-a tras o bătaie zdravănă. L-a dus cu forţa în alt oraş la familia unei persoane sus-puse, pentru a-i trata copilul de o tumoare cerebrală în ultima fază. După reîntoarcerea acasă, Ionică a început să aibă migrene insuportabile, un comportament nevrotic, iar la şcoală, o situaţie dezastruoasă.

A devenit un libertin, nu-şi mai ascultă părinţii, capriciile se ţin lanţ, catalogul este plin cu note de 2 şi 3. Se întreabă adeseori: *„Pentru ce să termin liceul, că tot voi muri de tânăr?*”. Le spune tuturor că şi-a distrus creierul şi pancreasul tratând tot felul de bolnavi. Părinţii nu-l cred şi îi furnizează mereu pacienţi. Pentru ce? Nu pentru bani, că au destui.

Pentru gloria fiului lor, fenomenalul Ionică !

August 2000

BĂI, MASONILOR!

Comentarii

23 mai 2010

Apar la televizor o mulţime de moşnegi respingători, cu priviri demenţiale şi vorbe sarcastice, lăudându-se, care mai de care, că sunt „şefi ai masoneriei româneşti de rit Hau-Hau şi Bau-Bau”. Ne sfidează pe toţi cu spoiala lor de cultură culeasă de prin alte ţări, pe unde au rătăcit în tinereţe. Pe banii cui?!? Le-o fi dat Ceauşescu burse, ca să înveţe „masoneria” peste hotare? Dar acum cine le dă fonduri să se fâţâie pe toate continentele? Pe ăştia nu-i controlează nimeni la conturi?! Păi, cine să-i controleze, că au invadat toate instituţiile statului cu neamurile şi colegii lor de breaslă „zidărească”! Ne-au adus ţara la faliment, cu toată „deşteptăciunea” lor. Eu le-aş zice câteva vorbe sănătoase acestor bolnavi de paranoia, care, pe unde nimeresc, se comportă ca nişte „Pagubă Vodă”.

Măi, masonilor, dacă sunteţi aşa deştepţi cum vă lăudaţi, puneţi-vă mintea la lucru şi scoateţi ţara aceasta din falimentul în care aţi băgat-o! Mai lăsaţi-vă de ritualurile acelea caraghioase, cu şorţuleţe, cearşafuri albe, lumânări, buzdugane, pumnale, săbii, jurăminte în latină şi alte tâmpenii de genul acesta! În loc să strâmbaţi din nas cum că românii sunt „idioţi”, aduceţi-vă aminte că şi voi sunteţi români, adică „idioţi” ca noi, toţi ceilalţi! Aţi trimis vorbe în popor cum că vă pricepeţi tare bine la magia neagră, iar dacă vă deranjează careva din escrocheriile voastre, îi băgaţi nenorocitului un cancer în burtă, de-l daţi cu cracii înainte! Mai bine aţi scoate cancerul din economia românească!

Pe vremea când eram elevă în clasa a VII-a, aveam un maistru de atelier care, făcut inginer într-un an-jumate, cum era obiceiul pe vremea aceea, uitase gramatica învăţată la seral. Cum băieţii din clasă cam râdeau de el, imitându-l când spunea câte o prostie, omul se enerva şi ţipa la noi: *„Boilor şi măgarilor, eu sunt dirigintele vostru!”* Aşa şi cu masonii ăştia...

25 iulie 2010

Se dă lumea de ceasul morţii cum că Mădălina Manole nu s-ar fi dus la un psiholog. Vai de mine, care nu merge la psiholog se omoară, nu-i aşa?! Dar uite că psihologul apăru dintr-o dată, ca cucuta după vijelie! Spuse dânsul, mare psiholog-parapsiholog, că cică discutase cu Mădălina despre „metafizică, vrăji şi blesteme”. Aşa de bine a lămurit-o, că se duse, săraca, drept în poalele metafizicii! Păi, omule, dacă nu ai harul de a unge

sufletele oamenilor, lasă-te naibii de psihologie, că nu dai randament nici cât puricele de sub talpa boului! Degeaba o mai faci pe Mădălina „labilă psihic” post-mortem, fără să ţii cont că biata femeie a muncit cât şapte până în ajunul sfârşitului! Să-ţi fie ruşine, moşneag nenorocit, iscoadă securistă scoasă la pensie! Umbli pe la televiziuni şi bârfeşti pe toată lumea, vii sau morţi, făcând jocul Satanei din sufletul tău!

Acum, să vă spun marele secret: moşneagul cu pricina nu este „parapsihologul Mădălinei”, ci codoşul masonilor. Aoleu, câte năzdrăvănii mai fac masonii ăştia! Am şi eu nişte neamuri în masonerie, cocoţate pe funcţii înalte, care numai de măgării se ţin. Mă feresc de ei ca de leproşi! Or fi ele neamuri, dar dacă vor să-ţi dea o cafea cu flit, mai ales când vine vorba despre avere, imediat se face treaba! Vreau şi eu să mor de moarte bună, nu de cafeaua masonilor şi nici de flit, ca muştele...

2 august 2010

Un moşneag de 70 de ani, iordănescu i se spune, deşi se pare că s-ar fi născut cu un alt nume, bântuie OTV-ul de mai mulţi ani, făcând-o pe psihologul – parapsiholog – profesor – jurist – filolog – mason etc etc. Individul acesta parcă ar avea poruncă din partea cuiva să îi împroaşte cu noroi pe toţi paranormalii români! Nici eu nu fac excepţie, bineînţeles. Golanul bătrân, fost mercenar securist în tinereţe, tot încearcă să acrediteze ideea cum că eu aş născoci mesajele spiritiste. De curând, într-o seară de pomină la OTV, după ce o făcu „labilă psihic” post-mortem pe regretata Mădălina Manole, prostul de moşneag se luă şi de mine. Mai zise o minciună pe post: *„Este o persoană cu cabinet în Braşov care pretinde că ar fi vorbit cu Ceauşescu, dar topica nu este a lui...”*

Măi, iordănescule, monument de tâmpenie ce eşti, ai spus corect doar că locuiesc în Braşov! În rest, abureală de creier sclerozat ca al tău! De 4 ani nu mai lucrez în program de cabinet. Nu că m-ar fi oprit cineva, cum te-au alungat pe tine din cabinetul de psihologie bucureştean, fiindcă foloseai o ştampilă falsă! Dar mă săturasem să mă tot înregistreze pe reportofon curvele mahărilor braşoveni, ca pe urmă să-i şantajeze pentru bani. Duduile alea nu au niciun fel de jenă când le miroase a portofele doldora de euroi şi verzişori. Nu le pasă că netoţii îndrăgostiţi de ele au pe acasă neveste, copii şi nepoţi!

Acum, o nouă replică la „retorica” lui iordănescu-minciunescu. Anul trecut i-am explicat, în direct la OTV, că nu discut cu morţii (adică cu cadavrele) şi nici cu sufletele lor, ci cu spiritele celor decedaţi, ceea ce este altă mâncare de peşte! În plus, am specificat că fiecare medium preia mesajul spiritist în propriul limbaj, acesta fiind rezultatul traducerii limbajului energetic al spiritului respectiv. Traducerea o fac spiritele lucrătoare specializate în această muncă excepţională.

Oare de câte ori va mai fi nevoie să repet lucrurile acestea? Să mă deplasez din Braşov la Bucureşti după fiecare calomnie a neruşinatului de iordănescu-masonescu? Am de lucru până peste cap la zecile de scrisori pe care le primesc în fiecare săptămână. Nu am timp să umblu zilnic prin televiziuni, cum face masonul ăsta neisprăvit, care nu ştie altceva decât să bârfească pe toată lumea. Se tot laudă că ar fi „psiholog", dar nu are cabinet. Se autointitulează „profesor", dar nu are o catedră nicăieri. Se mai laudă că ar fi „jurist", dar nu lucrează ca avocat. Ca „filolog", altă catastrofă: nu a scris nici măcar o carte din care să învăţăm şi noi ceva folositor. Ca „parapsiholog" cu diplomă sovietică veche de aproape 40 de ani, nu face nici doi bani. Zice că este „clarintuitiv", dar evidenţa faptelor sale îl califică drept CLARIMPOSTOR. Măi, masonelule, masonescule, minciunescule, de ce nu te duci prin parcuri, ca să joci table cu pensionarii de vârsta matale?! Zău că ai fi mai demn de respect decât aşa cum te prezinţi acum, adică un codoş ordinar!

Concluzia: oricât mă străduiesc să fiu doamnă, în general, uneori mai trebuie să le dau câte o replică dură neisprăviţilor care mă tot ciupesc din invidie, din prostie, din răutate, din satanism...

31 august 2010

Se perindă pe micul ecran tot felul de masoni, masonei şi masonaşi cu mutre fioroase, indispuse, ameninţătoare, arogante. Sunt găzduiţi cu generozitate de o anumită televiziune, care le dă liber să discute ore întregi „vorbe şi cuvinte" fără nicio noimă. Punctul forte al acestor bunici încruntaţi şi lehămesiţi de viaţă îl reprezintă spoiala de cultură medievală cu care le scot ochii tuturor celor care nu au altceva mai bun de făcut decât să se holbeze la ei. Adeseori se aventurează în discuţii „ezoterice", folosind expresii pentru a căror înţelegere este mare nevoie de dicţionare, antinevralgice şi comprese reci pe frunte.

Anul acesta i-a apucat spaima de psihotronice. Nu se mai satură povestind despre jucăriile năstruşnice care, cică, prostesc oamenii la cap. Asta le mai lipsea românilor, obsesia atacurilor psihice! Nu ne este de ajuns nebunul de iordănescu, care ne tot ameninţă că blestemele ajung până la a 9-a generaţie!? Acum ce să mai spun, că pe români îi îndurerează mai tare ce le lipseşte din portofel şi din cratiţă, decât bazaconiile debitate de falşii paranormali care se dau mari şi rotunzi, foindu-se cu tupeu prin tot felul de masonerii...

Aflasem şi eu, în anii trecuţi, de nişte masoni braşoveni care, cică, ar primi şi femei printre ei. Am plecat pe teren, i-am căutat la adresa indicată pe internet şi am dat peste un apartament oarecare de bloc. Nici urmă de „Lion's Club"! După un an, le-a dispărut şi site-ul. Noroc cu şefii lor din Anglia, care au o revistă online, unde le-au publicat o poză de grup. Am rămas cu gura căscată: aveau funcţii în „Lion's Club" câteva cucoane braşovence, bine înfipte pe funcţii importante pentru viaţa

oraşului! Repede am tras concluzia: carevasăzică aşa merge treaba pe meleagurile braşovene, **funcţiile se dau şi prin masonerii, nu numai prin politică!** M-am întrebat singură, ca omul din popor: să fie masoneria vreo politică? Tot eu mi-am răspuns: aş, pe dracu!

16 octombrie 2010

Mare schismă în rândul Cavalerilor de Malta! Se putea să nu fie implicaţi şi câţiva români?! Nu, bineînţeles! Se luară la ceartă, rău de tot, maltezii italieni cu cei din România, acuzându-se reciproc de înşelătorie. Printre românii incriminaţi se găsesc oameni de afaceri şi politicieni. Ruşine mare! Ordinului Cavalerilor de Malta din România i se reproşează că activează în ilegalitate şi strânge bani de la cei care doresc să devină membri. Astfel, pentru a ajunge „cavaler" se plătesc 3500 euro, iar pentru un „comandor", taxa este de 6000 euro. Cine vrea un grad şi mai înalt scoate din buzunar 20000 – 30000 euro. În consecinţă, maltezii români sunt etichetaţi de către cei italieni drept „bandiţi organizaţi". Italienii au trecut la măsuri extreme, cum ar fi, de exemplu, excluderea. Astfel, maltezii italieni i-au dat afară din ordin pe Iulian Moisescu, Gheorghe Teseleanu, Mihai Lupu, Mihai Bugaru. Moisescu, om de afaceri şi şef al ordinului românesc, a atras după el excluderea unui număr mare de politicieni, diplomaţi, magistraţi şi alte persoane publice din România. Pornit să dea o replică, Moisescu a afirmat că le-ar fi dat şefilor maltezi din Italia donaţii de 57000 euro – fără acoperire în documente, care să ateste primirea banilor de către italieni –, în schimbul cărora românii au primit diplome şi „înnobilare". Deputatul Lupu a spus că maltezii italieni profită de naivitatea românilor, le vând iluzii, le dau paşapoarte diplomatice recunoscute doar de statul maltez.

Aflând despre aceste relaţii de „colaborare" bazate pe escrocherii multiple, orice român cu scaun la cap s-ar întreba mirat: boierii ăştia din România, chiar nu mai pot de bine? Au funcţii înalte, bani cu grămada, avere pe săturate. La ce le-o mai fi trebuind şi masoneria? Abia şi L-au adus pe Dumnezeu în gură, că îl vor şi pe dracu-n suflet! La binele poporului se mai gândeşte cineva? Aiurea!

Tuturor masonilor români exmatriculaţi din Ordinul Cavalerilor de Malta le dau un sfat de aur: să-şi înfiinţeze Ordinul Cavalerilor de Balta, în cadrul căruia să activeze cu onoare printre bălăriile şi broaştele României!

10 februarie 2011

Încă o dovadă de nesimţire crasă: astă noapte la OTV, masonul nebun iordănescu îşi bătea joc de ghicitorul Vintilă. Nu avea deloc stare moşneagul. Se fâţâia tot timpul, sărea de pe scaun, dădea într-una din

clampă, îşi punea labele pe cărţile de Tarot ale lui Remus, încercând să demonstreze că el se pricepe să ghicească-n crima de la Cernavodă, nu posesorul lor.

Fac un apel serios şi umanitar către gruparea masonică de care aparţine iordănescu, să îl mai potolească pe impostorul acesta, care habar nu are de parapsihologie. Măi băieţi, voi cei care conduceţi „Ordinul Martinist din Ritul Misraim Memphis", în orice ţară v-aţi afla, lămuriţi-l odată pe incompetentul iordănescu să se lase naibii de paranormal, că vă face tagma de râs cu prostia şi răutatea lui! Dacă tot ziceţi că sunteţi o „masonerie ezoterică", nu aveţi atâta ambiţie să scăpaţi de un măscărici care se crede un mare ezoterist? Se mai şi laudă pe toate drumurile că este mason „de grad înalt"! Ce-au mai ajuns şi masonii ăştia!

DIVERSIUNEA HARRA

Comentarii

20 iulie 2010

TUTA HARRA – SPAIMA CARPAŢILOR

Nebuna Harra din America s-a luat şi de biata Mădălina Manole! Scorneli peste scorneli, fără pic de înţelegere faţă de sufletul sărmanei sinucigaşe! Am văzut că unii au porcăit-o de mama focului pe eschimoasa tută Harra, mai ales pe tabloidele online. Bine i-aţi făcut escroacei, măi băieţi şi fete cu suflet românesc!

Dar aveţi şi voi o mare problemă. Vă dezlănţuiţi pe internet cu tot ce poate fi mai caraghios în limba noastră populară. Poate că nu ştiţi un lucru: tabloidele româneşti online sunt foarte citite peste hotare, nu numai de către românii din diaspora, dar şi de către numeroşi cetăţeni străini care utilizează traducători. Dacă voi, ca români, bălăcăriţi clarvăzătoarele romănce cu cele mai ordinare cuvinte, nu faceţi altceva decât să contribuiţi la scăderea şi mai accentuată a prestigiului naţiei noastre.

Tuta Harra este o pramatie românească pripăşită peste ocean şi nimic mai mult. A plecat din România cu coada între picioare, fiindcă acum 30-40 de ani răzbeau în muzica uşoară românească numai adevăratele cântăreţe ca Angela Similea, Corina Chiriac, Mirabela Dauer şi multe alte doamne talentate ca ele. Tuta Carmen era o tanti nimeni, dar uite că generoasa naţiune americană s-a priceput să facă mari cucoane din nişte ştoarfe venite de aiurea.

Să vă mai lămuresc cu o treabă: această Harra nu este chiar atât de nebună şi proastă cum o credeţi voi. Ea s-a băgat cu tocurile în paranormalul şi politica românească, făcând jocul unor cercuri de interese oculte, care urmăresc distrugerea totală a prestigiului României pe mapamond. Tehnica lor este simplă: „Îi facem praf pe tâmpiţii de români, ca să vină la noi, americanii, să-i învăţăm ce este «democraţia». Dar dacă viermii ăştia balcanici nu plătesc din greu, îi strivim cu greutatea noastră de jandarmi ai omenirii!” Logica lor este clară şi o aplică de zeci de ani, în toată lumea, fără a putea fi împiedicaţi de cineva în această atitudine expansionistă. Degeaba se tot răsuceşte roata istoriei, că tot cei cu arme tari fac jocurile politice!

Acum, să vă spun câte ceva şi despre mine. De câte ori am contactat spiritul lui Michael Jackson (Dumnezeu să-l ocrotească!), m-am ales cu o grămadă de injurii şi calomnii, pe româneşte şi pe englezeşte. Hai să zicem că românaşii noştri nu prea înţeleg spiritismul, dar tâmpiţii din America aveau vreo treabă anume să mă insulte? Probabil că da, fără îndoială. Aceasta pentru că spiritul lui Michael Jackson este dispus

oricând să facă dezvăluiri, demascându-i pe mizerabilii care au profitat de banii marelui cântăreţ, exploatându-l până la ultima suflare. L-au contactat mediumi din toată lumea şi mai ales din America. Totuşi, nu toţi au avut curajul să comunice presei toate informaţiile primite de la acest spirit înalt. Dar uite că eu, o româncă modestă care trăieşte în creierii munţilor, cu urşii pe sub geamuri, mă încumet să preiau mesaje spiritiste chiar în faţa unor ziarişti. Ce urmează după aceea, citiţi pe forumurile online.

Mă întreb şi eu cu oarecare naivitate: dacă mă făceam politician, oare m-ar fi înjurat mai puţini idioţi? Răspunsul meu este: categoric NU. Politica stârneşte cele mai vulgare pasiuni, la fel ca şi fotbalul. Dar cine îndrăzneşte să le înlăture din viaţa noastră? Nimeni!

În concluzie, ca o persoană liber cugetătoare ce sunt, mă simt foarte departe de orgoliile politice, de obsesiile religioase, de ideea acumulării averii şi de tot ceea ce poate întina mintea şi sufletul omenesc. Care mă acuză de şarlatanie în munca mea de medium este un mare cretin. Am zis-o şi pe asta!

27 aprilie 2010

CUTREMURATA FĂRĂ HARRR...

Mă asaltează oamenii îngroziţi, povestindu-mi „predicţiile" de coşmar ale psiholoagei româno-americane, mare ezoteristă, cântăreaţă şi scriitoare în ţara Unchiului Sam. Stau şi mă minunez, întrebându-mă de una singură: cine o fi supărat-o aşa de tare pe bruneta zâmbăreaţă cu mutră de eschimoasă? Atâta cinism nu am mai văzut la o femeie care se consideră psiholoagă şi artistă pe deasupra! Oricine poate vedea că „diva" s-a supărat foarte tare pe americani, cine ştie pentru ce, ameninţându-i cu catastrofe de toate soiurile, ca să se înveţe minte şi în viaţa următoare să nu mai păcătuiască 24 de ore din 24! Sau poate că bieţii americani, răpuşi de recesiune, nu mai vor să dea iama prin magazinele patroanei Carmen ca să se împopoţoneze cu bijuteriile comercializate de dumneaei.

Dar dânsa mai are treabă şi cu alte naţii. Cum ar fi, bunăoară, cu noi, amărâţii de români, care ne ducem crucea de când ne ştim. Ce-o mai fi vrând de la poporul român prezicătoarea Carmen? Ne tot ameninţă cu „marele cutremur", cu infinita recesiune şi cu multe alte produse de-ale imaginaţiei sale furibunde. Ne-om cutremura şi noi încă o dată, dar numai Dumnezeu ştie când ne va pedepsi!

„Oracolul" Carmen a mai zis vreo două perle şi în 2008. Se făcea că Anca Parghel ar fi avut o viaţă tare lungă, iar Elodia nr.1 urma să fie găsită făcută grămadă într-un sac de plastic, la tulpina unui brad, taman în ianuarie 2009! Deznodământul fu tare amar pentru năstruşnica psiholoagă. Sărmana Anca Parghel trecu la cele veşnice după vreo două săptămâni de la „prevestire", iar Elodia nr.1 nu fu găsită nici până în ziua de astăzi. În schimb, muri de foame în podul liceului numita „Elodia

nr.2”, o profesoară bolnavă de nervi şi de viaţa ei amară. Cam aşa stau treburile cu americanca prezicătoare!

Mintea mea neobosită găsi totuşi o explicaţie cât de mică la comportarea duduii Carmen. O fi dânsa supărată pe români că nu vor să cumpere muzica ei americănească, adusă de peste ocean?! Păi, dragă americanco, românii mai bătrâiori, ca mine şi ca tine, o vor înapoi pe subţirica şi graţioasa Carmen, cea care ne cânta în trio pe vremea tinereţii noastre! Ce ne prezici tu acum, cu guriţa rotunjită de prea multe operaţii estetice, ne provoacă dezgust şi nimic mai mult. Du-te dragă la casele tale din America, vezi-ţi de negustorie mai departe şi prosteşte-le cu „predicţii” mincinoase pe toate boarfele de la Hollywood! Avem destule necazuri şi fără tâmpeniile tale!...

23 aprilie 2012

DIVERSIUNEA HARRA

Aş fi lăsat-o în pace pe Harra, fiindcă am scris destul despre ea, însă un anumit aspect al păţaniilor ei prin ţara natală mi-a dat mult de gândit. Îmi place cum cântă şi cum scrie, dar nu mă impresionează în mod plăcut presupusa ei activitate de hipnotizator şi ghicitoare. Este drept că femeia şi-a făcut multă publicitate în România, având drept scop principal să îşi vândă numeroasele cărţi care, din nefericire pentru ea, zac prin librăriile din toată ţara.

Dar ce carte nu zace în librăriile şi pe tarabele româneşti? Probabil că tocmai aceea care încă nu a fost pusă în vânzare! Autorii cărţilor recent apărute îşi fac publicitate după cum pot, ajungând la cheremul presei, al televiziunilor (unde suportă prostia şi impertinenţa unor moderatori) sau al publicului eterogen din sălile în care îşi ţin conferinţele. Este greu să trăieşti în condiţii de criză economică şi socială dacă eşti scriitor, nu afacerist. Unii dintre scriitorii mai curajoşi au afirmat în emisiuni televizate că ar avea calităţi paranormale. După ce au fost luaţi în băşcălie de nişte idioţi, şi-au retras vorba, spunând că sunt oameni normali, sănătoşi la minte şi la trup, buni credincioşi, cetăţeni onorabili etc etc. Recunosc, viaţa paranormalilor din România este grea şi complicată, mai ales pentru cei care se ambiţionează să rămână independenţi şi cu coloana dreaptă, refuzând ofertele de integrare în grupări de crimă organizată, în cercuri politice sau masonice. Unii spun că a te considera independent este o dovadă de laşitate şi incompetenţă profesională.

Exact lucrul acesta nu l-a înţeles scriitoarea Harra. Fiind amabilă cu unele redacţii bucureştene, ea s-a prezentat în emisiuni televizate, a dat interviuri prin telefon, după care s-a ales cu ironii usturătoare, insulte specific româneşti, ba chiar cu batjocorirea propriei fiice, pe motiv că ar fi făcut-o din flori. Mi s-a părut genială reacţia bietei fete: *„Să mă pupaţi cu toţii în cur!!!”*. Deocamdată, conflictul în care a intrat cunoscuta

muziciană şi scriitoare din America pare să se fi domolit, dar presimţirile mele spun că vor urma şi alte episoade bulversante. Nu i se iartă lui Harra predicţiile greşite, care au stârnit indignare, dar şi multă suferinţă în sufletele unor oameni.

Încep relatările gafelor sale, menţionând o convorbire telefonică avută cu o clientă din Braşov, în urmă cu 4 ani. Clienta m-a anunţat că tocmai venise Harra la o librărie, pentru a-şi prezenta ultima carte. Le povestise auditorilor că fusese contactată de către Poliţia din Braşov şi plimbată prin Poiană, cu scopul descoperirii cadavrului Elodiei. Ştiind că Poliţia braşoveană face reacţii alergice când vine vorba despre paranormali, am întrebat-o rapid pe interlocutoarea mea: *„Şi, a găsit-o Harra pe Elodia?!?”*. Răspunsul nu a sosit prin cuvinte, ci printr-o exclamaţie batjocoritoare.

Am scris mai de mult despre năstruşnica predicţie a doamnei Harra, care o „văzuse” pe Elodia ghemuită într-un sac de plastic, aruncat lângă tulpina unui brad. Au trecut aproape 5 ani de atunci, iar celebra dispărută nu a mai fost găsită. Televiziunea care a încasat bani grei prin supermediatizarea şi batjocorirea Elodiei se află acum în faliment. Am ajuns cu toţii la concluzia că fugara este într-adevăr moartă, dar ea a rămas vie în conştiinţa românilor, care ar fi vrut tare mult să vadă un poliţist ajuns în puşcărie pentru uciderea soţiei sale. Setea românilor pentru veşti cumplite a fost satisfăcută cu vârf şi îndesat, în ultimii ani aflându-se zilnic de oribile accidente rutiere, crime de familie sau acţiuni de crimă organizată, multe dintre ele săvârşite chiar de poliţişti. Paşnicul popor român este bântuit de violenţă, magie neagră, corupţie, nedreptăţi sociale. Nu mai suntem un popor onorabil! ar spune mulţi din afara ţării.

O altă manifestare ciudată a poporului nostru este ura împotriva celor bogaţi. De fapt, ce înseamnă în România de astăzi să fii bogat? În ochii majorităţii populaţiei, a fi bogat înseamnă să ai o casă, două maşini, ceva mobilă de lux, vreo două kilograme de aur şi nişte valută în bănci. Cei care au mai mult decât atât sunt consideraţi bandiţi, mafioţi, proxeneţi, traficanţi de droguri sau politicieni corupţi. Bineînţeles că nu toţi cei bogaţi sunt „puşcăriabili”, dar oricine îşi dă seama că, în condiţiile oferite de societatea noastră, un om cinstit, cu mare greutate poate să facă avere. Nici lucrul acesta nu l-a luat în seamă americanca de origine română Harra. Femeia a comis imprudenţa de a lăsa o televiziune de scandal să îi filmeze o parte dintre casele şi bijuteriile din America. S-a întâmplat că, la difuzarea reportajului, mă aflam în faţa televizorului. M-a luat cu frisoane şi i-am spus soţului meu: *„Să vezi ce scandal o să iasă!”* Aşa a fost. Aceeaşi televiziune, după două zile, a început să o facă albie de porci pe Harra, pe motiv că predicţiile ei nu s-au confirmat ulterior: despre cântăreaţa decedată Anca Parghel; despre simpatica Teo, care trăieşte şi este bine mersi; despre circumstanţele morţii cântăreţelor Mădălina Manole şi Mălina Olinescu etc. În ultimii 4 ani, predicţiile gafiste ale „clarvăzătoarei” Harra s-au ţinut lanţ. Femeia a greşit pe răspunderea ei, dar prea puţin îi pasă. Aflându-se la adăpostul averii sale

din America, şi-o sporeşte an de an, prin mijloace care o privesc personal. Dar noi, cei rămaşi în ţară, avem de suferit din cauza ei. Cum s-ar zice: vorba zboară!

S-a scris pe undeva, în presă, că în România nu există clarvăzători capabili să o concureze pe Harra în predicţiile ei şi că, din această cauză, a fost prea mult ridicată în slăvi, prezentată ca un geniu al paranormalului. Păi, dacă în România unii cred că paranormalul se rezumă doar la predicţiile lui Harra, aflaţi că mahalaua se înşală amarnic!

Situaţia critică despre care am scris până acum se referă şi la faptul că Harra a fost folosită drept ţap ispăşitor pentru toate prostiile debitate şi făcute de anumiţi „vizionari" români în ultimii 10-15 ani.

O logică primitivă îi îndeamnă pe unii să exclame: Ce mai atâtea vorbe mincinoase? Faptele contează! Şi s-a trecut la „fapte", adică la mediatizarea neruşinată a ţigăncilor vrăjitoare, care nu lipsesc de pe micile ecrane nici măcar o săptămână. Chiar în ajunul Paştelui ni s-au arătat mutrele ipocrite, ustensilele caraghioase de prin palatele lor, kilogramele de aur cu care se împodobesc, pentru a-şi mai îndulci vulgaritatea înnăscută. Mai erau câteva ore până la Înviere, iar două televiziuni româneşti repetau la nesfârşit filmările cu vrăjitoare. Unii cică le combăteau, dar mesajul era clar: în Săptămâna Mare s-au făcut vrăji puternice spre binele poporului român! În orice ţară înapoiată din punct de vedere cultural şi educaţional, practicile vrăjitoreşti domină mentalul populaţiei, urmărind să deruteze oamenii, oprindu-i de la mersul normal şi sănătos al vieţii. România, cu toată apartenenţa ei la importante organisme internaţionale, adăposteşte un popor timorat de nevoile zilnice, ţinut sub cizmă de slujitorii Bisericii (care îi vântură pe sub nas pedeapsa Divină), ameninţat de grupările infracţionale, derutat de promisiunile celor care practică magia ţigănească.

Aşadar, ceea ce i s-a făcut artistei Harra reprezintă o diversiune parşivă, de largă rezonanţă în cugetele românilor. Paranormalii autentici, fiind consideraţi periculoşi pentru caracatiţa corupţiei din ţara noastră, sunt marginalizaţi cu orice ocazie, fie chiar şi pentru o predicţie greşită. La ţigăncile vrăjitoare dau bani grei indivizi din toate cercurile celor bogaţi, cerând să li se „facă de bine" după cum au chef. Ruşine naţională!

DESPRE GHICIT, GHICITOARE ŞI GHICITORI

Comentarii

20 aprilie 2010

PIŞCOTARII PARANORMALULUI

Ştim cu toţii că marfa gratuită este considerată a fi fără valoare. Există o anumită categorie a amatorilor de paranormal pe care eu îi denumesc „pişcotari”. „Pişcotarul” este un individ care pătrunde neobservat în sălile unde au loc prezentări de carte sau de muzică şi se îndoapă cu fursecurile expuse pentru servirea invitaţilor. După ce îşi umple buzunarele cu dulciuri şi alune, dispare ca o fantomă.

Tot aşa fac şi cei care sună pe la televiziuni sau cer consultaţii gratuite prin internet. Dacă nu sunt serviţi pe degeaba, trec la injurii, argumentând că specialistul respectiv nu ar fi „autentic” sau că Biblia interzice „ghicitul”. Şi aici se face simţită lipsa de educaţie a unor persoane care vor să fie servite gratuit, fiindcă, de fapt, ele nu cred în autenticitatea informaţiilor pe care le solicită.

În această situaţie penibilă creată de tot felul de neaveniţi, noi, paranormalii, de ce să ne mai consumăm energia psihică pentru a le da satisfacţie unor mizerabili? Oamenii serioşi, cu bun simţ, se grăbesc să ne recompenseze munca fără a ne cere în prealabil dovezi de „competenţă” sau garanţii de marfă sigură.

21 aprilie 2010

GRATUITĂŢI ŞI IAR GRATUITĂŢI

Oricine comandă o lucrare, indiferent pe unde, trebuie să achite un acont. În cazul nostru, al paranormalilor, unii încearcă să ne fraierească, pe motiv că vor „dovezi de competenţă”. Şi uite aşa, gratuităţi de la unii şi de la alţii, până când „şmecherii” se întreabă nedumeriţi: „Cu viaţa mea cum rămâne?”

Iată ce întrebări stupide pot să ne adreseze amatorii de „dovezi” gratuite:

– Ce garanţie am că voi fi sănătos anul viitor?

– Dacă în Biblie se scrie urât despre cei care ghicesc, cum îmi dovediţi că nu umblaţi cu „necuratul”?

– La o televiziune s-a spus că paranormalii sunt escroci. Dumneavoastră din ce categorie faceţi parte?

– Mi-aţi recomandat o iniţiere în terapia Reiki. Ce garanţii am că voi fi sănătos toată viaţa?

– Pe ce să dau banii, dacă nu îmi spuneţi nimic gratuit?

Concluzia este dramatică: peste tot în lume se afirmă că românii sunt hoţi. În acest caz, cei câţiva români cinstiţi din ţară sunt nevoiţi să se lase păcăliţi de puzderia amatorilor de „gratuităţi”. Dacă la Alimentara ni se oferă gratis o bucăţică de brânză pe vârful cuţitului, trebuie să cerem câte ceva de pomană peste tot?!

Pe vremea când eram elevă la liceu, o colegă mai înţeleaptă ne spunea uneori: *„Este ruşine să spui că nu ai bani!”* Să nu uităm că, în acele vremuri, nimeni nu era bogat în România. Eu aş reformula afirmaţia colegei mele: „Dacă te vaiţi mereu că nu ai bani, recunoşti că nu eşti în stare să îi câştigi!”

30 aprilie 2010

GHICITUL ÎN NUMERE

Mereu apar pe piaţă cărţi de numerologie şi astrologie. În aparenţă, sunt tentante şi utile pentru descifrarea unor enigme ale vieţii. Dar cine le foloseşte în mod sistematic, ani de zile, constată cu uimire că, la un moment dat, cele 4 operaţii aritmetice devin ineficiente, omul nemaireuşind să se descurce în noianul problemelor sale. Şi atunci, primul pas îl face spre clarvăzător, cu obişnuitul îndemn: *„Luminează-mă, ca să înţeleg ce se întâmplă cu viaţa mea!”*

Privind adevărul drept în faţă, recunoaştem că astrologii şi numerologii nu prea îi au la suflet pe clarvăzători. Cum adică, ei se chinuie de zor cu aritmetica, având nevoie chiar şi de computer, în timp ce un clarvăzător se uită visător în zare şi i le zice omului din moşi-strămoşi încoace!? Această concurenţă între truditorii aritmeticii „oculte” şi văzătorii „cu mintea” nu va înceta niciodată. Unii spun: *„Ei, astrologia este o ştiinţă, uite câte socoteli face fiecare astrolog! Clarvăzătorul ce face? se uită la om şi le zice pe de rost!*” Recunosc, or fi bune astrologia şi numerologia la ceva, mai ales dacă sunt folosite în ideea ajutorării semenilor, nu pentru obţinerea unor profituri băneşti nemeritate. Dar cum rămâne cu clarvăzătorii?

Iată punctul meu de vedere: Ca profesor de matematică, ştiu foarte bine ce pot şi ce nu pot să rezolve operaţiile artimetice. Având în vedere imensitatea Universului şi legile sale greu accesibile minţii omeneşti, pot să vă spun cu certitudine că **niciodată aritmetica nu va guverna firea, caracterul şi destinul uman**. În consecinţă, dacă vrem să descifrăm tainele vieţii, mai avem nevoie de ceva: de mintea iscoditoare a omului, a celui care poate ajunge cu gândul până acolo unde nicio maşinărie sofisticată nu va avea acces vreodată.

1 mai 2010

GHICITUL PRIN TELEFON

Nu trec două zile şi iar primesc un email prin care mi se cere numărul de telefon! Fără doar şi poate, ghicitul prin telefon s-a lipit de firea românilor ca timbrul de scrisoare! Dacă anumiţi clarvăzători s-au încumetat să ghicească la telefonul unor televiziuni, este problema lor, pentru care au plătit cu pierderea prestigiului profesional. Dar ce ne facem cu puzderia de românaşi care vor neapărat să li se zică prin telefon? Oare ce îşi închipuie aceşti oameni: că îşi pot rezolva necazurile printr-o simplă convorbire de câteva minute?!

Problema se pune în felul urmator: „ghicitorul" de la capătul firului sau dă în cărţi, sau trage tare pe intuiţie şi clarviziune. În ambele situaţii, metoda respectivă are un caracter superficial, riscând să dezinformeze clientul. Nu poate fi vorba despre o investigaţie serioasă, ci de un simplu act de divertisment. Cel care ghiceşte prin telefon îşi foloseşte cu intensitate intuiţia, dar dacă este cumva obosit, mintea îi joacă feste, riscând să îi furnizeze informaţii eronate. Au păţit-o multe „stele căzătoare", supermediatizate de unele televiziuni româneşti. Acei „specialişti", după ce şi-au făcut plinul la bani, au ajuns de râsul gâştelor prin prostiile pe care le debitau în faţa telespectatorilor.

Părerea mea ar fi că şi în domeniul paranormalului avem nevoie de multă moderaţie. Faptele pe care le descoperim prin clarviziune au nevoie să fie verificate o perioadă de timp. Cei care se grăbesc să le ia banii clienţilor după un „ghicit" la telefon timp de 10 minute sau după o „întrevedere" la cabinetul personal cu durata de 30 de minute, nu sunt oameni cu adevărat serioşi, ci negustori. Deosebirea dintre cumpărarea unei mărfi obişnuite şi obţinerea unor informaţii prin clarviziune este ca de la cer la pământ. Aceasta pentru că o marfă oarecare, chiar dacă este de calitate proastă, o aruncăm, ne necăjim oleacă, după care ne trece supărarea. Dar furnizarea unor informaţii eronate prin clarviziune poate aduce prejudicii grave psihicului uman, deoarece se acţionează în mod direct asupra mentalului clientului respectiv. Toţi cei care furnizează informaţii prin metode paranormale trebuie să ţină cont de următoarea regulă deontologică: **nimeni nu are dreptul să producă victime umane!**

21 mai 2010

CUM STĂM CU GHICITUL?

De când e lumea şi Pământul, oamenii îşi ghicesc de zor. Imaginaţia celor care se consideră ghicitori este inepuizabilă. Se poate ghici în aproape orice, depinde ce talent are fiecare în obţinerea informaţiilor dorite. De-a lungul istoriei omenirii, nici elementele naturii nu au scăpat „neghicite". Stând cu ochii la cer, aspectul norilor, al ceţii sau mişcarea

stelelor i-a inspirat pe mulţi. Pomii, florile, ierburile, focul, grăunţele, pietricelele i-au ajutat pe ghicitorii de pretutindeni să afle multe „taine” legate de viaţa omului. Pe la ţară, la noi, în Moldova, gospodarii ghicesc în splina porcului, după ce l-au sacrificat. Alţii, mai culţi şi mai inventivi, au născocit ghicitul în cărţi de poker sau de Tarot. Despre astrologie, ce să mai spun, că face ravagii de secole.

Dar omenirea se plictiseşte repede şi vrea, mai nou, ghicitul rapid, la minut, discret şi, dacă se poate, cât mai aproape de casă. Astfel a apărut ghicitul prin telefon sau chiar prin computer. Să vezi minune! Formezi un număr de telefon, iar ghicitoarea „de serviciu” ţi le zice ca pe apă! Unele zic ceva de la început, fără bani, ca să-l aghezmuiască pe bietul client, dar dacă omul vrea să afle mai mult, depune banii într-un cont. După ce i s-a ghicit, parcă ar mai fi ceva de aflat. Omul formează alt număr de telefon, îi răspunde altă ghicitoare, tot aşa rapid şi discret.

Ce-ar fi rău în asta? Rău este pentru cei care capătă dependenţă de ghicit. Aceştia nu mai au linişte, zi şi noapte, fiindcă vor să afle „totul” despre ei şi despre lumea din jur. Dar cum „totul” nu se poate afla niciodată, aceşti amatori de noutăţi nu sunt mulţumiţi niciodată. Mai nou, e la modă ghicitul în numere: cu operaţii aritmetice sau, pur şi simplu, pe data naşterii.

Îmi sosesc plângeri săptămânal, de parcă eu aş fi „Biroul de sesizări pentru ghicit”. De-acuma îi ştiu, din reclamaţii, cam pe toţi ghicitorii mediatizaţi de presă şi TV, chiar şi pe cei de pe internet. Le-am aflat tarifele şi durata „lucrului”. Drept să spun, fiecare îşi duce munca pe propria răspundere, după cum îi este harul. Mă deranjează totuşi atitudinea unor clienţi care poartă vorbele de la un ghicitor la altul, plângându-se unuia de ceea ce face colegul său de breaslă. Poate că ar fi bine şi normal ca fiecare amator de ghicit să îşi asume riscul de a primi informaţii care nu îi convin şi să nu se mai lamenteze în dreapta şi în stânga cum că ar fi fost înşelat de vreun „şarlatan”.

În România de astăzi, cuvintele „escroc” şi „şarlatan” se folosesc mai mult aiurea. Marii escroci ştiu să se facă temuţi de toată lumea, băgându-le pumnul în gură celor care îndrăznesc să îi înfrunte.

6 iunie 2010

VOODOO, SPAIMA OMENIRII!

Am desfiinţat capitolul „Spiritus International”, fiindcă mă săturasem de email-urile aberante care îmi soseau zilnic de pe alte meleaguri. Vă dau câteva exemple (în traducere, bineînţeles), ca să vă amuzaţi puţin:

– Hello, Nina, mi-a murit pet-ul, vreau să ştiu dacă mă mai iubeşte şi se gândeşte la mine! E ceva necurat la mijloc?

– Hi, Nina, mi s-a făcut voodoo şi nu mai am plăcere la sex cu iubitul meu!

– Mrs. Nina, o vrăjitoare mi-a făcut voodoo şi nu pot să mă mai îndrăgostesc!

– Madame Nina, soţul meu vede scheletele celor ucişi prin voodoo. Li se scot organele şi se fac vrăji cu ele!

— Bonjour, Nina! Am necazuri în familie: tata a divorţat de mama, iar eu stau cu bunica. Avem blesteme şi vrăji?

– Hola, Nina! Eu sunt conte şi mi-am băut toţi banii. Mi-a făcut cineva vrăji?

– Dear Nina, eu sunt din Bosnia. Vii la mine să ne cunoaştem? Mă pasionează vrăjitoria!

Ei, dar nici în România nu stăm mai bine cu capul pe umeri. Anul trecut mă pregăteam să intru într-o emisiune televizată, când o fată din echipă mă întrebă timidă: „*Acceptaţi să ghiciţi prin telefon?*" Într-o clipă, sări o grăsană dintr-un colţ, ţipând ca o apucată: „*Doar n-o să facem voodoo în platou!*" Mi-am zis în mintea mea: „Iart-o, Doamne, că tocmai s-a întors din Panama!"

20 octombrie 2010

GHICITORI ÎN PROTEZĂ

Nici nu s-a răcit bine tatăl Elodiei, că au şi apărut cioclii pe la televiziuni. Un laptopist care se dă mare astrolog ia foc cu gura: „*V-am spus de la început că Elodia e moartă!*" De la care început a fost moartă, măi tataie? Cine ţi-a spus acum 3 ani că e moartă, laptopul tău amărât? Că pe gură scoţi numai tâmpenii! Dacă ţi se ia proteza, adică laptopul, ce astrologie mai ştii?

Ca individul ăsta mai sunt încă mulţi pe plaiurile româneşti. Au în ei un tupeu şi o nesimţire de nedescris. Se cred cei mai deştepţi ghicitori, fac horoscoape toată ziua, ca să le dea salată de minciuni la toţi naivii. Invadează televiziunile, spun orice despre oricine, numai bani să iasă! Uite-aşa se prostesc românii, crezând că tot ce zboară se mănâncă! Degaba ne trag de urechi cei din Uniunea Europeană şi ne păruiesc cei din NATO: „Măi românilor, fiţi şi voi mai deştepţi, ce naiba!" Aş, de unde atâta deşteptăciune?! Românii au treabă cu horoscoapele, cu vrăjitoarele, cu ghicitul în orice, chiar şi în balegă de vacă! Iar dacă ghicitoarele greşesc, poporul iese turbat pe străzi şi urlă de răsună valea: „Jos Preşedintele, jos miniştrii, jos Parlamentul, jos toată lumea!" Chiar aşa, haideţi să ne întoarcem înaintea erei noastre, când fiecare sălbatic făcea tot ce avea chef! Trăim oare un final de civilizaţie? Poate că în România, da!

2 ianuarie 2011

ORDONANŢA DE URGENŢĂ

O ştire de senzaţie făcu înconjurul ţării tocmai în seara de Revelion: Guvernul „Boc” a legalizat preocupările ezoterice în România! De la 1 ianuarie 2011, astrologii, prezicătorii şi alţii ca ei vor putea lucra autorizat, cu acte în regulă şi statut de persoane onorabile. Gata cu ghicitul pe colţul mesei din bucătărie! Gata cu blatul pe internet! Gata cu ciubucăreala pe la petreceri, la nunţi sau la parastase! Toate ghicitoarele să iasă la lumina zilei, în văzul tuturor, să îşi scoată autorizaţii de la Registrul Comerţului, să îşi facă registrele de casă, să le dea chitanţe celor dornici de cultură ezoterică şi să fugă la Fisc pentru a-şi plăti impozitul! Bravo, stimate Guvern „Emil Boc”, fiindcă le-ai dat o lovitură mortală grupărilor masonice criminale, care s-au străduit din răsputeri să distrugă paranormalul românesc! Am fost sufocaţi cu toţii de răutatea şi cinismul unor indivizi dubioşi precum „parapsihologul iordănescu”, satanist mason, care ne-a bârfit pe toate drumurile cum că noi, specialiştii performanţi în paranormal, am fi nişte „posibili impostori”!

Români, treziţi-vă din amorţeala cugetului, cultivaţi-vă inteligenţa, analizaţi-vă previziunile, construiţi o strategie viabilă, menită să ne scoată ţara din haos şi prăbuşire! Dovediţi-le tuturor că aveţi în voi sâmburele de inteligenţă şi fărâma de geniu a înţelepţilor Orientului sau ai Americii Latine! Nu vă mai uitaţi în gura preoţilor ipocriţi şi îmbuibaţi cu toate bunătăţile, care ţipă sus şi tare că spiritismul, ghicitul, medicina energetică sunt lucrări ale Necuratului! Cei care afirmă o astfel de ticăloşie fac jocul cercurilor oculte sataniste, dornice de putere nelimitată, cu orice preţ, prin exploatarea populaţiei ţinute în subcultură, superstiţii şi întunecime a minţii!

Români, dacă tot aţi ajuns atât de jos pe scara valorilor umane, încumetaţi-vă să luaţi exemplu de la ţările ce devin din ce în ce mai puternice prin libertatea spirituală a popoarelor respective: Brazilia, ţara în care spiritismul a devenit preocupare naţională şi se studiază în universităţi; China, unde grija faţă de oameni a dus la o evoluţie nemaiîntâlnită a terapiilor naturale; Rusia, patria şamanilor siberieni, din care s-au dezvoltat generaţii întregi de genii ale telepatiei; India, cu milioanele ei de practicanţi ai disciplinelor spirituale. Românii pot să înveţe câte puţin din ştiinţa şi înţelepciunea acestor popoare, la care practicile străvechi, destinate rafinării trupului şi minţii, dau rezultate uimitoare, înnobilând fiinţa umană.

Aştept cu nerăbdare să apară şi partea a doua a Ordonanţei de urgenţă, care să repună în drepturile fireşti terapiile alternative, prea mult vitregite în ultimii ani. Dacă tot nu ne ajung spitalele şi medicii, iar de medicamente nu sunt bani destui, măcar vraci să avem, pentru sănătatea populaţiei! Haideţi să trăim cu toţii, că este destul loc sub soare!

ASTROLOGIA, ÎN PIONEZE

De când s-a anunţat că a dispărut o planetă (Pluto), iar mai recent cică s-ar fi descoperit una nouă (Tyche), unii dintre astrologii români care se vântură prin televiziuni au început să dea semne de nervozitate. După ce, în ultimii ani, şi-au cumpărat case şi maşini pe banii fraierilor care s-au bucurat la horoscoape şi astrograme, acum se lamentează că astrologia ar fi cumva „depăşită".

Prin urmare, tomnaticele astroloage ale Capitalei s-au reprofilat, făcând-o pe filosoafele într-ale vieţii. Una dintre ele, despre care ştim că se învârteşte în cercuri masonice, povestea într-o seară la o televiziune braşoveană cum că oamenii ar trebui să se gândească numai la ce au de făcut în prezent şi să nu mai umble după ghicit, că „nu este bine să îşi afle viitorul". Pe cucoana asta aş vrea să o văd făcând curăţenie într-o casă de masoni sclifosiţi, unde chiar că nu ar mai avea timp să se gândească şi la ziua de mâine. Filosoafe buimăcite ca ea sunt pe toate drumurile. Dar dacă tot a terminat o facultate şi nu mai ştiu câte cursuri „ezoterice", ar trebui ca firescul bun simţ să o împiedice de la dezinformarea publicului.

Clienţilor mei care se arată cam nedumeriţi în privinţa trecerii timpului, le explic în felul următor:

– întreaga zi pe care o trăieşti astăzi reprezintă prezentul;

– ziua de ieri a rămas în trecutul tău;

– te gândeşti la ziua următoare, care aparţine viitorului tău;

– la miezul nopţii, vei ieşi din prezentul zilei de astăzi şi vei intra în viitorul zilei de mâine;

– după ce vei trece de miezul nopţii, ziua de mâine va însemna pentru tine prezentul, iar cea de astăzi va rămâne în trecut;

– poimâine, văzut de astăzi şi de mâine, înseamnă viitorul.

Mi se pare logic, nu-i aşa? Astfel, fiecare zi trece prin prezent, trecut şi viitor, iar viaţa noastră se scurge văzând cu ochii, până când clipa morţii fizice ne va interzice ziua următoare. Prin obştescul sfârşit, viitorul omului se opreşte, dar viitorul spiritului său rămâne infinit, ca întotdeauna. Atunci, cum rămâne cu ghicitul viitorului? E de bine, e de rău? Răspunsul meu ar fi acesta: depinde cine şi cum îţi ghiceşte!

Revenind la „astroloaga-filosoafă" despre care v-am scris mai sus, dumneaei este de profesie economistă şi ar trebui să ţină cont de faptul că economia oricărei ţări s-ar sufoca dacă specialiştii nu ar face planuri de perspectivă, bazate pe statistici, previziuni, cercetări îndelungate. Fiindcă sunt profesoară de meserie, cu toate că de vreo 17 ani mă ocup de paranormal, încă nu am uitat că fiecare profesor este obligat să îşi facă planuri de lecţie, planuri săptămânale, lunare, trimestriale, anuale. Cum să lucrezi pe baza programei şcolare dacă nu îţi eşalonezi materia în timp?! Adică să te gândeşti numai la ce predai azi, fără să îţi pese ce vei preda peste 3 luni?! Aşa se întâmplă în toate sectoarele de activitate. Nu

poţi trăi şi munci eficient doar gândindu-te la prezent. Mintea omului trebuie să lucreze şi pentru viitor.

19 februarie 2012

A FI PARANORMAL

Unii răuvoitori sau închistaţi la minte confundă paranormalul cu fachirismul. Dacă nu ghiceşti ce se află după paravane sau în cutii bine închise, nu te consideră paranormal. Dacă nu-i spui omului în faţă cum îl cheamă, când s-a născut, unde lucrează şi câţi copii are, iar nu te consideră paranormal. Alţii cred că a fi paranormal înseamnă să le dai tuturor fericirea şi bunăstarea, iar tu să rămâi sărac lipit pământului, ca yoghinii din peşterile Tibetului.

A sosit vremea să vă modernizaţi concepţiile despre paranormali! La ora actuală, a fi paranormal înseamnă să vezi mai departe decât cu ochii, să auzi fără a-ţi folosi urechile, să vorbeşti cu gura închisă, să gândeşti mai bine decât computerul, să influenţezi oamenii fără ca ei să bănuiască preocuparea ta.

PARANORMALI ŞI NEBUNI

Întrebarea secolului: *nebunii sunt paranormali sau paranormalii sunt nebuni*? Răspunsul corect se află pe puntea care îi leagă pe unii de ceilalţi. Pericolul vine din partea societăţii, care nu îi înţelege şi îi arată cu degetul. Un paranormal poate să înnebunească dacă nu este luat în seamă sau dacă este supus unei suprasolicitări a calităţilor sale de excepţie. Un nebun se poate vindeca de boala sa dacă este ajutat să-şi pună în ordine gândurile haotice şi capacitatea de previziune.

CUGETĂRI PE TEMA PARANORMALULUI

Extrase din rubricile „Păcate româneşti" (2010-2012), „Cugetări în 2012", „Cugetări în 2013"

9 mai 2010

DREPTUL LA INCULTURĂ

România se clatină ca o barcă pe furtună. Seamănă şi cu vulcanul din Islanda! Oare după 1 iunie se va alege smoala şi cenuşa de noi toţi?! Partea cea mai tristă a lucrurilor este minciuna în care trăim de 20 de ani. Tot felul de escroci ne-au vânturat pe sub nas promisiunea că în condiţii de „democraţie" tot poporul o va duce minunat, sub oblăduirea „protectorilor" americani. S-a întâmplat exact pe dos: americanii au ajuns cu fundul de pământ, iar acum strâmbă din nas când aud de români. Tot aşa fac şi „marile puteri" europene. Ce nu le-o fi convenind la noi? Avem prea puţini golani în ţară, sunem prea domoli, nu avem atentate teroriste, nu prea se aud împuşcături prin baruri, aşa cum se întâmplă de jur-împrejurul nostru, ba chiar şi mai departe?!

Eu cred că marele „sabotaj" vine chiar din interiorul ţării noastre. Românii suferă de două boli cronice: **invidia şi năravul bârfitului**. Peste tot în lume pe unde ajung, românii se bârfesc de mama focului. La fel se întâmplă şi aici, în ţară. Venind vorba despre paranormal, nu sunt excepţii nici în acest domeniu. Apar pe la televiziuni tot felul de personaje „psihotronice" care se laudă că ştiu tot ce mişcă în ţara aceasta. Îşi arată jucăriile electronice bune de prăjit creierele adversarilor şi îi bârfesc de zor pe paranormalii capabili să lucreze cu mintea lor, ajutând oamenii la nevoie. Asistăm la o ofensivă a întunericului, menită să anihileze lumina albă răspândită în jurul lor de practicienii paranormalului a căror viaţă este dedicată binelui omenirii.

Anul trecut, la un post de televiziune, i-am spus unui moşneag mason, deosebit de obraznic: *„Scrieţi şi dumneavoastră o carte în care să vă prezentaţi ideile, nu-i mai criticaţi atâta pe oamenii care muncesc!"* Ce credeţi că mi-a răspuns nemernicul? *„Eu nu îmi dau ştiinţa pe tarabă şi nici nestematele la porci!"* Măi să fie, vasăzică toate cărţile puse în vânzare pe întregul mapamond oferă ştiinţă „pe tarabă" şi „nestemate la porci"?! Adică toţi iubitorii de carte, care citesc cu plăcere pentru a-şi înnobila fiinţa, sunt nişte „porci"?! Vedeţi, la fel ca nenorocitul acesta de moşneag mason, vândut ţigăncilor practicante de magie neagră, mai sunt destui în ţara aceasta. Ce să ne mai mirăm că

populaţia României este „îndopată” non-stop cu emisiuni televizate diversioniste, care le inoculează telespectatorilor idei nocive cum ar fi acestea:

- *Vine cutremurul cel mare, vor muri mii de oameni!*
- *În orice moment de putem trezi măcelăriţi dacă pică pe noi un meteorit de 1 kg!*
- *Vin pandemiile de gripă: aviară, porcină, bovină, reptiliană, drăcească etc etc!*
- *Ne sfărâmă criza, ne ia benghea, ne omoară dracii!*
- *Vine foamea cea mare!*

Şi tot aşa, lună de lună, de-i piere omului cheful de viaţă. Ne mai mirăm că bolile psihice fac ravagii şi mai ales la tineret? iar ofensiva împotriva clarvăzătorilor, spiritiştilor, terapeuţilor cu energie nu mai cunoaşte limite, nici măcar pe cea a bunului simţ?! Suntem ridiculizaţi, urmăriţi, ni se întind tot felul de curse, pentru a se demonstra că am fi „şarlatani”. Bilanţul este sumbru: în România de astăzi, inteligenţa adevărată este sufocată, anihilată, alungată peste hotare. Cine se mai încumetă să rămână în această ţară are multe de îndurat: calomnii, invidie, duşmănie, hăituială ordinară. Atunci, care este dreptul fundamental al românilor de astăzi? Vă spun eu: este **dreptul la mizerie, foamete şi incultură**!

29 mai 2010

ŢARA PE BUTUCI

În ultimii doi ani, au tot dat de-a dura cu noi, paranormalii, prin presă şi mai ales la televiziuni. Orice am fi făcut, tot nu era bine. Dacă ghiceam ceva, unii ţipau că nu-i adevărat. Dacă zicea unul de viitor, imediat săreau alţii că e o „bazaconie”, pardon, „elucubraţie” sau „speculaţie”. Despre spiritismul meu, ce să mai spun?! Că râseră tot felul de imbecili până făcură herpes la gură! Categoric, naţia română se află tare departe de lumea spiritelor! Avem câteva excepţii, dar oamenii care înţeleg ce este lumea nevăzută sunt ridiculizaţi şi marginalizaţi de către mulţimea troglodiţilor. Aceasta este condusă cu mare succes de „sfinţiile” lor care încă ne mai aghezmuiesc cu minciuna că „Isus ni le face pe toate”.

Mai avem un paradox pur românesc: dacă în alte ţări paranormalii sunt folosiţi la foc continuu pentru treburile naţiunii, la noi sunt ţinuţi deoparte, ca nu cumva să răscolească dumnealor pe unde pute corupţia mai tare, de ne mută nasurile din loc. La aşa ţară, aşa paranormal! Să fim sănătoşi, că prostia e mare cât casa! Mămăligă mare, dom'le! Atunci, la ce mai sunt bune grevele?

31 mai 2010

VREMURI GRELE

Începând cu Ziua Copilului, România va intra într-o nouă etapă de grele privaţiuni. De ce s-a ajuns până aici? Vorba românului: „Prinde orbul scoate-i ochii!” În afară de îngustarea puterii de cumpărare şi multe alte necazuri, ar putea să renască un fenomen straniu, care făcea ravagii înainte de anul 2000: apariţia unor şarlatani dornici de îmbogăţire rapidă, pretinzându-se a fi paranormali de performanţă. Acum stau ascunşi, aşteptând să le vină vremea din nou. Rămâne la decizia autorităţilor dacă li se va acorda încă o dată dreptul la liberă practică prin tot felul de cabinete îmbâcsite cu fum de lumânări, cu ustensile de făcut vrăji şi, ce ar fi deosebit de periculos, folosirea unor „ierburi” destinate prostirii clienţilor. Poporul român nu este pregătit pentru a rezista asaltului unor astfel de impostori. Majoritatea populaţiei nu citeşte cărţi ezoterice şi nici nu urmează cursuri de iniţiere în practici spirituale. În schimb, mai tot românul se dă în vânt după „ghicit”. Ca să ajungă la câte o ghicitoare celebră, mulţi fraieri s-au împrumutat de la bănci. Ghicitul s-a dus de mult, iar ei tot mai plătesc ratele. Neavizarea populaţiei asupra pericolului de a fi escrocată de către falşii paranormali provoacă multe victime.

O vină imensă o au şi preoţii care, cu vehemenţa lor binecunoscută, afirmă pe toate drumurile că „paranormalul se face cu necuratul”. Astfel, dumnealor îi bagă în aceeaşi oală pe impostori cu paranormalii autentici, fără să ţină cont că, în felul acesta, încurajează escrocarea populaţiei de către indivizi angrenaţi în crima organizată. De ce aşa şi nu invers? Pentru că omul, orice vârstă ar avea, rămâne curios ca un copil. Dacă i se spune: „Nu te duce acolo, că faci buba!”, el chiar acolo se duce, ca să vadă cum arată „buba”.

1 iunie 2010

GRĂBIŢI ÎN PARANORMAL

Numeroase persoane, mai ales tineri, îmi scriu că vor să înveţe „paranormalul”. Mă tot întreabă cum fac şi cum dreg că reuşesc să mă descurc destul de bine. Le răspund acum tuturor că soluţii miraculoase nu există. Chiar dacă trăim în secolul vitezei, când se rezolvă totul în mare grabă, individul nu poate fi făcut dintr-o dată „paranormal”, decât dacă îl naşte vreo femeie într-o zi norocoasă. Cultivarea paranormalului înseamnă un mod de viaţă aparte şi multă muncă, de ani sau chiar zeci de ani. Paranormalul nu se învaţă ca fachirismul sau iluzionismul, fiind o manifestare total diferită de acestea. Elementul esenţial într-o posibilă evoluţie de natură extrasenzorială o reprezintă calităţile native ale individului. Oricât s-ar strădui cineva să îşi dezvolte intuiţia, telepatia şi clarviziunea, dacă mintea lui nu dă randament, omul se chinuieşte

degeaba. Cunosc persoane care şi-au pus la urechi tot felul de dispozitive „optimizante”, ajungând, în cele din urmă, să îngroaşe rândurile bolnavilor psihic.

Cei care, după o îndelungată acţiune de autoobservare, constată că ar putea obţine performanţe în domeniul paranormalului au nevoie, în primul rând, de iniţierea într-o practică spirituală: yoga, reiki, qigong, daoism, tehnica radiantă, radiestezie, meditaţie şi multe altele de felul acesta. Dar, ca în orice domeniu de activitate, şi aici se confirmă proverbul „Graba strică treaba”. Creierul uman nu este un mecanism oarecare, ca, băgat în mare viteză, să scoată performanţele pe bandă rulantă. Aspirantul la condiţia de „paranormal” are nevoie de multă răbdare, tenacitate şi mai ales de curaj în strădania lui spre autoperfecţionare. Odată ajuns pe spinoasa cale a practicării paranormalului, mai are nevoie de ceva: să înţeleagă că factorul „timp” nu există în univers, el fiind născocit de mintea îngustă a oamenilor.

31 ianuarie 2012

JOACA DE-A ENERGIILE

Obsesia românilor pentru manipulările de orice fel a ajuns la cote alarmante, impactul asupra întregii populaţii a ţării fiind dezastruos.

Presupusa magie neagră, pe care şi-o revendică ipocritele vrăjitoare „făcătoare de bine sau de rău” a ajuns motiv de batjocură în presă şi la televiziuni. Cine are destulă minte în cap înţelege că limbajul la unison al „vrăjitoarelor” de pe la noi nu poate fi dovada unor treburi serioase. Înscenările tragicomice din faţa clienţilor fraieri şi naivi au din ce în ce mai puţină căutare. Multă lume înţelege că scoaterea lipitoarei din ou, vrăjile cu argint viu, turnarea cositorului şi alte procedee stupide asemănătoare nu au cum sa rezolve numeroasele probleme de viaţă ale românilor. După demascarea a două escroace bucureştence de către curajoasa Oana Zăvoranu, a explodat buba prostiei şi a imposturii acelor ţigănci neruşinate, care au stors sute de mii de euro de la persoane dispuse să arunce cu banii în toate putorile. Dar există încă mulţi români peste măsură de naivi, cu o minte labilă, care cred cu tărie în eficienţa „vrăjilor” făcute de escroace care habar nu au ce înseamnă adevărata magie neagră.

Cine vrea să vadă practici de magie neagră autentice să plece în Africa, în America de Sud sau să se aventureze prin puzderia de insule exotice ale oceanelor lumii. Să ne ferească Dumnezeu ca vreunul din acei vrăjitori blestemaţi să emigreze în România, că s-a zis cu noi! Deja nu mai putem de atâta debusolare şi confuzie din mintea bieţilor români!

Una dintre dovezi o reprezintă manifestările din Piaţa Universităţii, a căror durată a devenit deja prea mare. S-a vrut de la început să facă şi românii un fel de „primăvară arabă”, cu urlete animalice, bătăi ca-n filme şi bolovani aruncaţi în capetele jandarmilor. Nu le-a mers huliganilor

decât 2-3 seri, după care nu au mai reuşit să devasteze centrul Bucureştiului. Am privit cu toţii la televizor cum făceau mare haz idioţii de pensionari şi alţii de teapa lor, privind cu nesaţ la derbedeii care făceau praf magazinele şi caldarâmul, simţindu-se mari luptători anti-Băsescu. O femeie nebună cere să dispară Statul de Drept, Preşedinţia şi Parlamentul, ca să fim cu toţii „liberi şi fericiţi”. O televiziune iresponsabilă îndeamnă populaţia în fiecare seară să facă o „revoluţie de catifea”. O droaie de smintiţi zbiară că vor alegeri anticipate. Păi, alegerile anticipate nu se pot ţine după o lună, două, aşa cum le-ar face plăcere „liderilor” opoziţiei, care vor neapărat puterea, că altfel îi apucă tusea, de prea multă poftă de avere! Şi dacă vor ajunge la putere, ce minuni vor face?! Vor plăti imediat imensa datorie a ţării, vor aduce bogăţia în casele tuturor românilor, iar ţara noastră va deveni într-o clipă „Grădina Maicii Domnului”?!

Este foarte clar că, la astfel de absurdităţi inoculate în mintea confuză a unei părţi din populaţie, nu se putea ajunge decât cu neobosite practici de manipulare psihică, de spălare a creierelor tuturor celor care cred cu tărie în existenţa miracolelor venite de oriunde, chiar şi de la Divinitate. Dar ce miracol „arab” sau „de catifea” să aibă loc dintr-o dată în România, care este o ţară civilizată (în ciuda tuturor denigrărilor din afară), membră a Uniunii Europene, a NATO şi a celorlalte structuri importante din lume?! Se mai poate repeta în România cacealmaua din decembrie 1989, când au murit oameni nevinovaţi pentru ca securiştii din spatele lor să ajungă la averi imense?! Degeaba îl mai regretă pensionarii de astăzi pe mult-hulitul Ceauşescu! Ce a fost, a fost, iar istoria nu iartă pe nimeni!

Coborând de la înălţimea istoriei şi ajungând în mijlocul populaţiei de astăzi, se pot observa multe nereguli chiar şi în domeniul practicilor oculte. Despre ţigăncile vrăjitoare atâta am scris, că m-am săturat să le mai dau atenţie. Dar mai sunt şi alte motive de îngrijorare. Din ce în ce mai mulţi români mi se plâng de alterarea stării lor de sănătate după ce au participat la numeroase iniţieri în Reiki sau Shamanism. În mod evident, Reiki este o practică foarte răspândită la noi, fiind uşor de obţinut, la preţuri accesibile majorităţii populaţiei. Dar, din nefericire pentru unii, prea multele iniţieri în tot felul de sisteme de Reiki, unele dintre ele fiind deviate cu totul de la sistemul de bază numit Reiki tradiţional, numai bine nu le-au făcut. Mintea prea agitată a unor iniţiaţi vrea să descopere „totul”, fie chiar şi în Reiki. Şi uite-aşa, au ajuns dumnealor veritabile depozite de energii puternice, care se bat cap în cap, acţionând haotic şi periculos asupra nenorociţilor de practicanţi. Debusolarea, obsesiile, agitaţia minţii şi a trupului, stările depresive sunt doar câteva dintre manifestările neplăcute şi îngrijorătoare ale supradozaţilor cu Reiki. Unii, având gânduri rele, fac tot felul de combinaţii cu simbolurile de Reiki, străduindu-se să îşi atace psihic presupuşii duşmani. Efectele pot fi dramatice, mai ales asupra propriei fiinţe, care îşi pierde echilibrul mental şi sufletesc.

Foarte mult rău pot să facă şi „cititorii în aură” sau „măsurătorii cu ansa”. Am aflat multe enormităţi provenite din gura unor aşa-zişi specialişti în „descifrarea” aurei energetice. Oameni iniţial sănătoşi la cap au ajuns să fie obsedaţi de culorile propriei aure, de teribilii demoni care cică li s-ar fi agăţat de aură, de presupusa aură strâmbă, găurită sau sfâşiată etc etc. Am văzut la OTV, de câteva ori, un moşneag nebun care tot măsura cu o ansă prăpădită, în timp ce discuta la telefon cu nişte amărâte de femei. Le spunea că au 15, 20, 25, 30 de demoni în aură şi le chema la „cabinetul” său, să le facă „exorcizare”. Cum s-au simţit femeile acelea după ce le-a pus diagnosticul aşa un „specialist”?! Dacă nu au avut bani să meargă la cabinetul individului, s-au spovedit la preot, care a avut grijă să le certe. Dacă tot nu le-a mers bine, au ajuns la medic, iar acesta bineînţeles că s-a luat cu mâinile de cap. Într-o seară, nebunului i s-a îndoit ansa cu care ghicise până atunci. Se tot chinuia să o aducă la forma iniţială, cu nişte degete care îi tremurau de mama focului. Iată cine îşi permite să manipuleze oamenii slabi de minte, cu vorbe impertinente şi o sârmă nenorocită, pe care şi-o mişcă după cum are interesul!

Ca el mai sunt şi alţi escroci, îmbogăţiţi peste noapte prin dezinformarea unui număr mare de oameni dornici de autocunoaştere şi o viaţă mai bună. Un lucru ar trebui să înţeleagă tot românul: că viitorul nu i-l pot face vrăjitoarele, ghicitorii în aură, în pendul, în cărţi, în planete sau în rahat de bibilică. Viitorul şi-l face omul singur, după cum îl ajută mintea şi puterile, aşa cum i se permite în societatea căreia îi aparţine. Trăim vremuri zbuciumate, periculoase, necruţătoare pentru cei slabi şi temători. Selecţia naturală continuă să acţioneze, ca întotdeauna în istoria omenirii. Cei cu mintea zdravănă, abilă, creativă supravieţuiesc şi prosperă în condiţiile oferite de societate. Cei fricoşi, ezitanţi, bântuiţi de temeri şi obsesii absurde rămân săraci cu duhul, neputincioşi în lupta cu necazurile şi cu răutatea lumii. Omul zilelor noastre poate deveni un învingător dacă lasă în urma sa tot ceea ce se opune mersului firesc al vieţii. Un popor evoluat din toate punctele de vedere îşi construieşte fericirea prin muncă asiduă, prin creativitate, prin cercetare ştiinţifică, nu prin vrăjitorie sau alte forme de manipulare psihică...

11 februarie 2012

PARANORMALUL ŞI NEBUNII

Am primit zilele trecute o scrisoare impresionantă de la o tânără foarte speriată. Cu ceva vreme în urmă, îşi descoperise în geantă o fundiţă roşie, care nu avea ce să caute acolo. Făcuse o adevărată anchetă printre colegele şi colegii de serviciu, pentru a afla cine îi oferise un astfel de cadou. Care mai de care îşi adusese modesta contribuţie, băgând-o în sperieţi pe biata fată. Punând cap la cap toate informaţiile şi sfaturile primite, victima s-a străduit să tragă o concluzie: cică i-ar fi făcut cineva

farmece, legându-i cununia şi norocul, aşa că era nevoie să meargă de urgenţă la 7 biserici, unde să dea acatiste pentru dezlegarea de vrajă. O mai învăţaseră „binevoitoarele” de ocazie să facă pipi pe nenorocita de fundiţă.

Cineva, mai isteţ la minte, i-a dat adresa mea de email. Fata mi-a scris, printre altele, că nu poate să dea acatiste la biserici, nefiind botezată în religia ortodoxă, iar timp liber are doar duminica, în restul săptămânii lucrând toată ziua la serviciu. Am cercetat cu atenţie poza fundiţei şi a fetei, după care mi-am expus opinia: un coleg îndrăgostit de ea s-a gândit să îi dea un semn de iubire sinceră, sperând că fata va găsi fundiţa roşie cât mai aproape de Ziua Îndrăgostiţilor. Şi culmea ruşinii, ea făcuse pipi pe semnul iubirii lui!

Stimaţi cititori, astfel de situaţii tragicomice se petrec zilnic în biata noastră ţărişoară. Obsesia vrăjitoriei a infectat minţile românilor, nu numai ale celor diagnosticaţi cu boli psihice, dar şi ale celor care până mai ieri au fost lucizi şi realişti. Televiziunile româneşti speculează acest fenomen dramatic, pornind de la ideea că tot ce este caraghios şi absurd le poate mări audienţa. Asistăm zilnic la numeroase emisiuni televizate în care unii dintre moderatori şi majoritatea invitaţilor ţipă necontrolaţi, fac strâmbături penibile, gesturi demne de nişte bufoni şi spun prostii cu nemiluita. Dacă invitatul dovedeşte un limbaj bine stăpânit, iar ţinuta sa este sobră, după două-trei prezenţe la TV este dat uitării. Aceste manifestări nu ar fi deosebit de îngrijorătoare, ba chiar le-am putea califica drept banale dacă nu ar alimenta obsesiile periculoase ale bolnavilor psihic.

Multă lume ştie că majoritatea bolnavilor psihic prezintă manifestări extrasenzoriale, unele dintre ele putând fi comparate chiar cu cele ale paranormalilor care au mintea întreagă. De aici rezultă şi vestita confuzie a unor medici sau nemedici răuvoitori, care afirmă că toţi paranormalii sunt nişte nebuni. Aşa s-a ajuns la o dilemă naţională: **paranormalii sunt nebuni sau nebunii sunt paranormali**? Nefiind nimeni dispus să răspundă la o astfel de întrebare, soluţia a venit de la sine. Adică: să meargă necăjiţii la vrăjitoare, unde li se rezolvă toate problemele! Televiziunile româneşti, cele care sunt preocupate de viaţa mahalalelor, le fac ţigăncilor vrăjitoare o publicitate dementă. Spre surprinderea noastră, a tuturor, emisiunile cu vrăjitoare bat recordul de audienţă, astfel încât marii specialişti în economie şi politică se trezesc cu prea puţini admiratori faţă de cum ar merita.

Că ţigăncile cu pretenţii de vrăjitoare-ghicitoare-tămăduitoare sunt nişte mincinoase, o ştie toată lumea. Dar ce ne facem cu pupezele prezente mereu pe la televiziuni, recomandate cu căldură de către moderatori ca fiind „clarvăzătoare” de excepţie?! Sunt şi câţiva bărbaţi în această situaţie. Cum intră în exerciţiul funcţiunii, încep să povestească despre demonii care foiesc peste tot, agăţându-se de oricine, făcând din oameni neoameni, iar din cei sănătoşi, nişte bolnavi pe moarte. La astfel de „citiri” bizare, mulţi telespectatori se şochează, luând-o razna cu

capul. Dacă unii oameni, care până mai ieri au fost zdraveni la minte, reuşesc într-un târziu să îşi restabilească echilibrul mental şi cel sufletesc, nu acelaşi lucru se întâmplă cu bolnavii psihic, a căror imaginaţie face pozne din belşug. Ei „văd" imediat demonii furioşi care le dau târcoale, îi sperie, îi ameninţă că îi omoară, că le distrug familiile, că le dau foc la casă etc etc. Victimele o iau la fugă pe străzi, uneori chiar încearcă să se sinucidă sau să omoare pe cineva apropiat. Frecvenţa bolilor psihice a ajuns astăzi la cote nemaiîntâlnite acum 50 sau 100 de ani.

Nici vorbă să afirmăm că rasa umană s-ar afla într-un proces de degradare psihică! Situaţia ar deveni mai puţin îngrijorătoare dacă s-ar reduce consumul de substanţe halucinogene, adică droguri, etnobotanice sau alcool foarte tare. Toate acestea produc modificări iremediabile în creierul uman, iar victimele au de suferit până la sfârşitul vieţii.

Ar mai fi un aspect periculos al aşa-zisei „distracţii cu paranormalul". În facultăţile de Psihologie din ţara noastră s-a înscris în ultimii ani un număr mare de persoane cu probleme psihice, unele reuşind să obţină chiar mult râvnita licenţă. Unii dintre aceşti absolvenţi de Psihologie au urmat cursuri de hipnoză, dorind, chipurile, să le facă „de bine" unor viitori pacienţi. Până acum, nu am auzit pe nimeni să comenteze activitatea psihologilor labili psihic, pe care i-a identificat multă lume ca neavând dreptul să practice această meserie. Ce face un astfel de psiholog în cadrul şedinţelor de hipnoză cu victimele sale? Iată o întrebare importantă, care ar trebui să îi preocupe în mod serios pe adevăraţii specialişti în Psihologie! Parcă ne-am săturat cu toţii de „psihologii" care vin la televiziuni să le bârfească pe prostituatele fotbaliştilor şi ale moşnegilor cu prea mulţi bani! Sau de „psihologii" care se laudă că pot să influenţeze conştiinţele oamenilor! Altceva mai bun nu au de făcut?!

Luna mai 2012

- Feriţi-vă de „cabinetele" vrăjitoarelor, clarvăzătorilor sau ale „consilierilor de imagine"! Puteţi fi înregistraţi audio sau chiar filmaţi în secret, iar destăinuirile voastre vor servi drept material publicitar şi de şantaj. Vedeţi câte pătimeşte Oana Zăvoranu din cauza unor ţigănci parşive şi a unei piţipoance, Veronicacara, o psihopată care se dă drept „consilier de imagine"! Individa ia bani cu grămada de la vedete fără a le da chitanţă, factură şi fără a încheia vreun contract. Şi-a făcut prostul obicei de a trăda pe la televiziuni secretele clienţilor săi. Nu are nici ruşine şi nici deontologie profesională. Dacă tot trăim în ţara lui Papură-Vodă, măcar să ştim cât de fraieri suntem!

- Cei mai ranchiunoşi indivizi din ţara aceasta sunt drogaţii şi yoghinii lui Bivolaru. Pe ăştia, dacă i-ai pus la punct odată, se răzbună şi după 10 ani.

- Abia s-a mai domolit obştea cu batjocorirea spiritiştilor, că se şi iau unii de „mentalişti". Când va înţelege toată lumea că spiritismul se face cu spirite, iar mentalismul, cu mintea? Ştiţi ce au în comun aceste două categorii de meseriaşi? Vă spun eu: creierul uman capabil de performanţe, bine întreţinut printr-o viaţă cumpătată şi practici de evoluţie cât se poate de sănătoase.

- Vrăjitoarele au intrat în colimator. Dar cine să le demaşte pe toate?! Nespălatele au avut grijă să îşi înregistreze clienţii pe reportofoane, casete video, telefoane mobile, iar şantajul le merge strună. Cine să mai spună că folosesc metode străvechi?

Luna octombrie 2012

- Gurile rele afirmă că, înainte de a fi parapsiholog, trebuie să fii psiholog. Zău că se vor supăra foc parapsihologii ingineri, chimişti, fizicieni, matematicieni, medici, biologi, prezenţi în toată lumea! Eu am găsit calea de mijloc: înainte de a fi parapsiholog, trebuie să fii un paranormal autentic, indiferent ce meserie ai. Psihologia se poate învăţa şi între două staţii de autobuz, dar cu paranormalul chiar nu este de glumit!

- Unii afirmă că adevăraţii parapsihologi trebuie să aibă diplome de la Moscova. Eu vă spun că medicii, profesorii, psihologii şi avocaţii se descurcă printre paranormali mai bine decât cei care îndoaie linguri, povestesc toată ziua ce au scris alţii şi spun bazaconii pe la televiziuni. Încet-încet, veţi vedea în cine trebuie să aveţi încredere!

Anul 2013

- Roiesc prin ţara aceasta tot felul de indivizi, sosiţi din afară, care se dau drept „maeştri spirituali". Românaşii noştri plătesc sume piperate ca să audă bazaconii cu grămada, iar după finalul circului, dau năvală pe la maeştrii autohtoni, ca să-i lămurească ce-au vrut să le spună străinii. Vedeţi, aşa este în ţara aceasta: ce e românesc zace în depozit, iar ce e străin, se pune în vitrină! Poate că şi din acest motiv ne dispreţuiesc atâtea popoare!

- Prea multe filme idioate cu fantome! Unii chiar cred că ele reflectă realitatea.

- Există oameni cărora nimeni nu vrea să le spună câte ceva despre viitor. Întrebare: s-au gândit, oare, dacă mai au vreun viitor?

- Cei care exagerează cu meditaţiile şi înfometarea pot ajunge să respingă persoanele din jurul lor, considerându-le ca fiind „impure”.

- Fetele şi femeile care vor să se mărite trebuie să se bazeze pe farmecul personal, nu pe făcăturile unor presupuse vrăjitoare.

- Încă mai există români care se cred animale: reptilieni, acarieni, batracieni, lei, scorpioni, peşti, berbeci, tauri etc. Chiar nu reuşesc să se considere oameni?

- Violurile în „astral” bântuie minţile unor persoane cu probleme psihice. Pentru sănătatea mentală a românilor, cuvântul „astral” ar trebui să fie scos din limbajul curent.

- Moaştele „sfântului” Gyoghin au primit 6 ani de puşcărie. Dar pentru „azilul politic” suedez, câtă pârnaie românească merită?

- Românii lipsiţi de suficientă cultură confundă clarviziunea cu ghicitul.

- Paranormalul se dezvoltă ca orice îndeletnicire: prin muncă.

- În România, dacă spui că eşti paranormal, imediat te acuză unii că umbli cu „necuratul”, iar alţii te laudă că eşti înzestrat cu „har” de la Dumnezeu. Pe cine să mai crezi?

- Vrea o televiziune să te facă praf? Nimic mai simplu: îţi trimite o javră de „client”, iar după aceea te cheamă la raport în faţa naţiunii.

- Şarlatani... Se zvoneşte pe la colţuri că „*anul viitor se vor şterge karmele şi se vor retrasa destinele, dat fiind că Pământul a intrat într-o altă dimensiune energetică şi spiritele (cu ajutorul ghizilor) ar trebui să îşi reconfigureze traseul*”. Aţi priceput ceva din bazaconia asta?! Măi, aceştia, care ţineţi conferinţe pe sute de euro, nu vă este ruşine pentru ce le spuneţi oamenilor?! În care „dimensiune” să fi intrat Pământul?! În lăţime, lungime, grosime, înălţime?! De ce nu vă duceţi voi la muncă, „filozofilor” într-ale energiei, ca să deveniţi folositori societăţii?! Sunt atâtea lucruri bune de făcut în ţara aceasta! Ba chiar şi în alte ţări!

DIN EXPERIENȚA CU PUBLICUL

OBSEISA MANIPULĂRILOR

Comentarii

29 aprilie 2010

Sunt pline librăriile, bibliotecile şi site-urile de pe internet cu nenumărate cărţi care ne învaţă cum să ne facem interesele manipulând oamenii. Metodele sunt diverse, unele mai tentante decât altele. Oamenii cu mintea slabă chiar cred că pot manipula pe oricine, pentru a-şi rezolva treburile de la distanţă, neauziţi, nevăzuţi şi neştiuţi de nimeni.

Majoritatea celor care s-au informat din cărţi au constatat cu stupoare că noua lor „ştiinţă" nu le oferă rezultatele dorite. Ajunşi să fie obsedaţi de manipularea mentală, caută cu disperare persoane iniţiate în parapsihologie de la care să înveţe „marele secret". Am primit, de-a lungul anilor, sute de scrisori ticluite în fel şi chip, ai căror autori se recomandau mari amatori de paranormal, dar printre rânduri se putea percepe intenţia lor de a afla ceva ascuns, care să le rezolve problemele „ca pe brânză", cum se spune în popor. Dacă ar fi avut bani cu grămada, s-ar fi adresat ţigăncilor vrăjitoare, care le-ar fi spus de la început: *„Îţi aduc amanta înapoi, o alung pe nevastă-ta, ţi-o trimit pe virgina aia drept în pat, te fac să câştigi la Loto, o omor pe soacră-ta, îl damblagesc pe şeful tău ca să-i iei locul, te fac viril, deştept, bogat etc etc*". Toate aceste murdării, plătite cu bani grei, bineînţeles.

Dar cum prea puţini români sunt bogaţi şi prea mulţi sunt dornici de a învăţa „adevărata ştiinţă a manipulării", dau iama pe site-urile parapsihologilor cu întrebări meşteşugite, insinuante, chiar obraznice. La mine nu au spor astfel de naivi debusolaţi, disperaţi să obţină succese facile şi nemeritate. Dacă ajut oamenii – şi îi ajut într-adevăr! – o fac pentru a-i determina să se autocunoască bine ca fiinţe complexe. Această autocunoaştere este primul pas spre desăvârşirea de sine, situaţie în care individul îşi găseşte cu mare uşurinţă calea spre evoluţia spirituală, profesională, socială. Vedeţi cât este de simplu? Omul ajunge să se descurce mai uşor cu problemele lui prin eforturi personale, fără vrăjitoare, fără cărţi de manipulare sau tertipuri care l-ar fi putut aduce în afara legii.

30 iunie 2010

SUNTEM VÂNAŢI!

Am scris în cartea mea că noi, paranormalii din România, suntem împroşcaţi cu noroi, hăituiţi, vânaţi din cine ştie ce interese oculte. Se urmăreşte trecerea noastră pe „linia moartă". Categoric, în România

paranormalii sunt indezirabili, fiind consideraţi indivizi periculoşi. Oare pentru cine?!?

În urmă cu aproape 3 ani, am îndrăznit să afirm cu tărie că Elodia trăieşte, femeia fiind fugită peste graniţă în treburile ei. Drept consecinţă, am fost acuzată de fiştecine că aş fi fost plătită de unii sau de alţii, cu scopul „împiedicării anchetei". Vorbe goale, bineînţeles, nefondate, neconfirmate de-a lungul timpului. Au fost rostite chiar şi la telefonul postului de televiziune OTV de către o femeie iresponsabilă din Arad, pe care o diagnosticasem cu ceva timp în urmă ca fiind bolnavă psihic. Nu a fost crezută de cei din studio, şi pe bună dreptate.

Dar, într-un mod straniu, săptămâna trecută, oraşul Arad a revenit în atenţia opiniei publice prin regretabila „poznă" a clarvăzătorului Doru, o adevărată „vedetă" promovată de OTV. Care a fost rezultatul colaborării lui Doru cu acest post de televiziune? Este cumplit de tot: pur şi simplu, Doru l-a băgat în puşcărie pe patronul său! Aşa o tâmpenie numai în România putea să se întâmple! Oare ce s-a mai petrecut în cele 4 zile de detenţie ale lui Dan Diaconescu? Am asistat cu toţii la dansul macabru al unor şacali din presă, bucuroşi de „prăbuşirea" rivalului lor. Fără îndoială că nici noi, ceilalţi clarvăzători care trecuserăm prin emisiunile OTV-ului, nu am fost lăsaţi în pace. M-au mediatizat online nişte băieţi răi cum că aş fi femeia care „vorbeşte cu morţii". Şi ce dacă aş vorbi cu morţii?! Atâta doar că nu fac exact aşa cum zic unii. Vorbesc cu spiritele morţilor, măi copilaşi fără cultură ce sunteţi! Am zis-o şi pe asta! Să fiţi sănătoşi, dar altă dată să nu mai faceţi asemenea gafe!

27 mai 2011

În România, cei mai „apreciaţi" paranormali sunt şmecherii care spun că se pricep să atace cu mintea, „pe nevăzute", creierele unor oameni. Cum s-ar zice, manipularea pe cale telepatică este o „ştiinţă" preţioasă în vremurile de acum. Şi foarte bine plătită!

15 noiembrie 2011

Criza aceasta economică mondială, care panichează oamenii de câţiva ani încoace, îşi arată colţii şi în conştiinţele tuturor. Pe bună dreptate, s-a afirmat că este vorba mai mult despre o criză socială, decât economică. În fiecare zi ne dăm seama că aşa este. Secolul 21 ne-a adus multe surprize şi cine ştie prin câte vom mai trece, fiindcă veştile îngrijorătoare se succed cu o viteză ameţitoare.

Nici vorbă să se fi ajuns la sfârşitul lumii, aşa cum ne-au prognozat înţelepţii mai mult sau mai puţin competenţi din toate timpurile. Ne-ar fi fost mai uşor să cadă un meteorit peste noi, să se întunece Soarele şi să fim stâlciţi într-o tranşee imensă. Dar iată că meteoriţii giganţi nu

îndrăznesc să atingă Pământul, iar noi, cei mărunţi şi neputincioşi, încă ne mai bucurăm de razele toride ale stelei fierbinţi, trăind de azi pe mâine.

Mult lăudata Apocalipsă a întunericului şi a distrugerii totale s-a transformat, prin Voinţa Divină, într-o luptă atroce împotriva minciunii, a comploturilor, a fraudelor, a manipulării conştiinţelor, a distrugerii de vieţi umane. Atât de mult s-a dezvoltat inteligenţa omenească, încât a fost în stare să creeze mijloace peste măsură de sofisticate, destinate aflării adevărului. Am ajuns cu toţii într-o epocă pe care nu ne-am imaginat-o niciodată: **epoca adevărului**. Practic, la ora actuală nu se mai poate ascunde nimic cu certitudinea că descoperirea ar fi imposibilă. Hărnicia sateliţilor, a internetului, a telefoniei fixe şi mobile, a aparatelor de interceptare întrece orice închipuire. La toate acestea se adaugă neobosiţii cercetători care iscodesc cu mintea lor ascuţită cam tot ce poate fi studiat pe lumea aceasta.

Internetul a devenit o cale de transport rapid a majorităţii informaţiilor care se vehiculează în lume. Datorită lui, graniţele minţii umane au fost de mult depăşite. De fapt, începând din anul 1990, căderea zidurilor a devenit un fenomen care ne-a obişnuit cu ideea că nimic pe lumea aceasta nu este veşnic. Anul acesta ne simţim copleşiţi de atâtea prăbuşiri: au căzut dictatori ce păreau a fi fraţi cu zeii, s-a distrus pacea multor popoare, a dispărut liniştea cetăţenilor de pretutindeni. Pierderea locurilor de muncă, a locuinţelor, a unor fiinţe dragi, stâlcite în accidente sau calamităţi naturale, i-a obişnuit pe pământeni cu necazurile neaşteptate şi cu nesiguranţa zilei de mâine. Altfel spus, în acest secol **a căzut zidul ignoranţei**, al obtuzităţii în gândire, al supraevaluării fiinţei umane şi a tot ce o înconjoară. Într-o astfel de atmosferă tensionată şi periculoasă, chiar şi cei mai orgolioşi conducători ai lumii au căzut pe gânduri. Unii, ceva mai înţelepţi, au renunţat să se ascundă de ochii muritorilor de rând, pe care îi dispreţuiau cu trufie. Să fie şi aceasta o metodă de manipulare a maselor?! Că nu ne mai mirăm de nimic în zilele de acum!

Cuvântul **manipulare** a ajuns pe buzele tuturor, datorită internetului şi televiziunilor în cea mai mare măsură. Manipulări se fac peste tot: în politică, în mediul social, în domeniul ştiinţelor, în cel militar etc. Numeroase cărţi descriu tehnici de manipulare, prezentând totodată diverse mijloace de protecţie. La o scară mult mai redusă, putem menţiona practica manipulării conştiinţelor, intens folosită în lumea întunecată a grupărilor de crimă organizată.

Nici paranormalii nu scapă de insistenţele numeroşilor infractori care urmăresc **să racoleze specialişti în manipulare psihică**. După ce s-au convins că maşinăriile vândute de diverşi moşnegi ca fiind aducătoare de fericire sau nenorocire sunt nişte făcături caraghioase şi inofensive, bandele de interlopi au dat năvală pe internet. Nemernicii caută cu înfrigurare, zi şi noapte, prin site-urile paranormalilor, ale ezoteriştilor, ale practicanţilor de terapii energetice. Slujitorii lor, foşti

angajaţi ai unor servicii secrete, au năvălit pe posturile TV româneşti, afirmând cu o inconştienţă totală: *„Telepaţii manipulează conştiinţele oamenilor; reikiştii, radiesteziştii şi yoghinii se pricep la atacuri psihice!”*. După fiecare strigăt de luptă din categoria celor de mai sus, adresele de email ale paranormalilor, bioterapeuţilor şi ale ezoteriştilor sunt asaltate de texte ciudate, stupide, pline de minciuni şi, bineînţeles, purtând nume false. Pot să vă dau mii de exemple în această privinţă, fiindcă, de la iniţierea site-ului meu, în anul 2002, am adunat sute de dosare pline cu scrisori primite online.

Un lucru mi se pare cu totul deosebit: începând din anul 1996, când m-am privatizat în domeniul paranormalului, s-au scris numeroase articole despre activitatea mea, publicate în ziare şi reviste româneşti. Datorită lor, am primit prin poştă mii de scrisori şi am ajutat tot atâţia oameni. Niciuna dintre acele scrisori nu a fost injurioasă la adresa mea. Mi-au scris oameni din marile oraşe, dar şi din cele mai izolate localităţi ale ţării. Şi-au expus necazurile în mod civilizat, pe orice fel de hârtii, adeseori scoase din caietele de şcoală ale copiilor. De multe ori mă minunam, citind atâtea dovezi de bun simţ, ce popor civilizat avem!

Dar cum nicio minune nu durează prea mult, mi-am deschis site-ul acesta, moment care a declanşat războiul mârlăniilor. La vremea respectivă, nu îmi imaginam că românii noştri, tineri şi bătrâni, vor fi vreodată în stare să se dezlănţuie ca fiarele, jignind în dreapta şi în stânga nişte oameni care muncesc cinstit, fără să şantajeze pe nimeni, fără să bage mâna în buzunarele clienţilor sau să devalizeze conturile bancare. Ameninţări de genul: *„O să vă bată Dumnezeu că vă ocupaţi de spirite!”*, *„Biblia interzice spiritismul!”*, *„Dacă nu îmi trimiţi 100 de dolari, te pârăsc la tabloide!”* au intrat în arhiva tâmpeniilor anuale, pe care le revăd uneori şi mă fac să zâmbesc.

Mai rău decât atât, după ce am clarificat unele cazuri de dispariţii neelucidate de către autorităţi nici până în ziua de astăzi, atacurile mafioţilor au devenit din ce în ce mai violente. Mi se trimit pozele unor indivizi, cu sau fără datele personale, cerându-mi-se să spun ce ştiu despre ele, chipurile pentru a-i dovedi nu-ştiu-cui că sunt competentă. Piraţii amatori de informaţii secrete se recomandă cu porecle caraghioase, care bat la ochi şi nu au răbdare să aştepte răspunsul nici măcar o săptămână. Dacă nu li se răspunde imediat, trec la injurii. Aşa se procedează cu paranormalii, cu practicanţii astrologiei, ai numerologiei, ba chiar cu ghicitoarele în cărţi. Astfel de practici agresive sunt folosite şi peste hotare, nu numai în ţara noastră. Am convingerea că oamenii cu conştiinţa curată şi educaţie frumoasă nu devin agasanţi dacă li se refuză acordarea unor informaţii online. Dar **infractorii, neamurile proaste, degeneraţii prin toxicomanie au ieşiri violente atunci când întâmpină câte un refuz ferm**.

Un alt aspect al comportamentului persoanelor josnice menţionate mai sus, dar şi al altora prea puţin inteligente, îl reprezintă nostalgia „făcăturilor”, adică setea de manipulare psihică. Dacă nu au bani

suficienţi pentru a se adresa unor vrăjitoare care le promit marea cu sarea, năvălesc pe internet, în speranţa că vor obţine ceea ce doresc în mod gratuit sau cu bani puţini, adică la second-hand. Amatorii de manipulare second-hand pe internet au şi ei visurile lor, cum ar fi: - bărbatul însurat să îşi părăsească amanta; - amanta să se mărite cu amantul ei; - domnişoara să se mărite cu bărbatul alteia; - soacra să îşi vadă nora moartă sau divorţată de fiul ei; - să li se spună care numere sunt câştigătoare la Loto sau unde sunt banii ascunşi de anumite persoane... Astfel de dorinţe dovedesc neputinţa unora de a-şi lua viaţa şi destinul în propriile mâini.

Este adevărat că oamenii au nevoie să comunice unii cu alţii, să se sfătuiască asupra problemelor de viaţă. Este o atitudine firească şi de bun simţ. Dar de la obiceiul sănătos de a discuta cu oamenii capabili de consiliere şi până la solicitarea (uneori sub şantaj sau ameninţare) unor **informaţii care le-ar crea altora numeroase prejudicii**, este o distanţă ca de la cer la pământ. Este regretabilă prezenţa în studiourile TV a unor aşa-zişi paranormali care ghicesc doar la auzul unui nume sau al unei date de naştere. Inconştienţa lor este condamnabilă, fiindcă de dragul publicităţii furnizează informaţii, în văzul şi auzul întregii ţări, unor persoane şi despre persoane pe care nu le cunosc. Astfel de indivizi se laudă că au intuiţie, dar nu ţin cont de faptul că „ghicitul” lor le poate cauza prejudicii persoanelor supuse tirului cu vorbe fără rost.

Reacţia paranormalilor la diverse solicitări online este specifică fiecăruia în parte. Unii s-au lăsat angrenaţi în acţiuni de şantaj sau chiar de crimă organizată, alţii îşi văd liniştiţi de munca lor, dorind să lucreze în mod cinstit, atât cât se pricep şi după cum îi ajută puterile.

PROBLEMELE ANIMĂLUȚELOR

Comentarii

6 mai 2010

MI-A DISPĂRUT PISICA!

Cu toate că în oferta mea de pe site nu scrie că mă ocup cu găsirea animalelor pierdute, nu trece o sătămână şi iar primesc câte un email disperat: *„Mi-a dispărut pisica!”* sau *„Mi-au furat căţelul!”*. Sunt atât de insistenţi aceşti presupuşi stăpâni de animale, păgubiţi sau nu, încât mă întreb uneori dacă dumnealor sunt zdraveni la cap. Vor să le spun exact numele, prenumele, adresa, vecinii răpitorului, semnalmentele fizice, dar mai ales câte milioane le pretinde drept recompensă pentru „restituirea pradei”. În anii trecuţi am comis imprudenţa de a-i lua în serios pe aceşti „păgubiţi”, indicându-le făptaşul, ba chiar şi zona în care fusese dus bietul animal. Consecinţele nu au întârziat să apară: păgubiţii au făcut reclamaţie la Poliţie, poliţiştii i-au luat în serios pe reclamanţi, anchetându-i pe suspecţi şi răscolind satele în căutarea „victimelor”. Tot prin calităţile mele paranormale am reuşit să urmăresc fiecare „victimă” în timp ce era căutată cu multă seriozitate de către autorităţi. Ce am aflat a fost uluitor:

- Un căţel fusese vândut şi revândut de câteva ori, din răutate, numai ca să nu fie înapoiat stăpânului reclamant.
- Un alt căţel a fost adăpostit la ţară de o familie mult mai cumsecade decât cea de la care fusese furat.
- O pisicuţă, scăpată din automobilul unor turişti români, în Germania, într-o parcare, a fost luată în cabina unui TIR de un şofer milos şi dusă la familia lui, ca obiect de joacă pentru copiii săi.
- O doamnă disperată mi-a scris că i-a fost furat motanul. Cercetând cazul, am aflat că bietul motan avea şi el nevoie de puţin sex şi fugise în căutare de vreo pisicuţă dispusă la o partidă de amor.
- Au fost şi cazuri dramatice când mulţi câini furaţi de ţigani din faţa unor magazine au sfârşit călcaţi de maşini sau chiar ucişi de răpitori pentru că erau prea agresivi.

Ce sfaturi le dau păgubiţilor cărora le-au dispărut animalele:

- Dacă nu au fost în stare să le protejeze aşa cum trebuie, să nu se mai lamenteze peste tot, chiar şi pe internet, făcându-se de râs şi punând în pericol viaţa bietelor animale dispărute.

- Să îşi asume vina de a nu fi avut destulă grijă de neajutoratele fiinţe şi să îşi aducă în gospodărie alte animale, făcând astfel fapte bune în faţa lui Dumnezeu.

Mai am ceva de adăugat: am văzut căţei tare drăgălaşi legaţi cu câte o sforicică la intrările unor magazine. Scheunau, săracii, neştiind unde le-au dispărut stăpânii. Zău că îmi venea odată să iau unul la mine acasă! Dar m-am gândit că stăpâna lui, disperată, mă va găsi ca din întâmplare pe internet şi mă va agasa de zeci de ori cu cererile ei de ajutor...

1 februarie 2011

CESAR ŞI CÂINII

Le recomand celor care nu cred că poate fi posibilă comunicarea telepatică între oameni şi animale să privească serialul „Cesar şi câinii", transmis pe canalul TV National Geographic. Dresorul de câini Cesar Millan le demonstrează tuturor celor care îi urmăresc dificila activitate cum poate fi înţeles şi influenţat telepatic un animal capricios, greu adaptabil la viaţa civilizată. Unii dintre conaţionalii noştri mai grei de cap, sau pur şi simplu răuvoitori, nu vor să creadă în existenţa telepatiei, manifestată prin transmiterea gândurilor de la om la animal şi reciproc. Totuşi, ea există şi este, practic, inevitabilă. Astfel, animalul ghiceşte gândurile stăpânului său, iar stăpânul grijuliu şi iubitor îşi dă seama pe cale intuitivă de intenţiile şi nevoile animalului. Acest fenomen se produce în mod firesc şi în cazul animalelor sălbatice.

Îmi amintesc despre reacţia vulgară şi necontrolată a unor indivizi fără cultură şi bun simţ care, ani la rândul, au făcut mare haz pe seama mesajelor preluate de mine de la spiritele unor animale vii sau moarte. Dacă, în multe ţări ale lumii, numeroşi mediumi desfăşoară o activitate obişnuită discutând telepatic cu animalele, aici, în „modesta" Românie, proştii şi needucaţii îşi bat joc de o astfel de ocupaţie nobilă. Primitivismul unor români strică reputaţia întregului popor, atât în ţara lor, cât şi peste hotare. Un bun prieten mi-a spus într-o zi că românii nu merită să le dau spiritism. În mare parte, consider că are dreptate.

GOLĂNEALA INTERNETULUI

Comentarii

10 noiembrie 2011

CUVÂNT ÎNAINTE

Nu trece zi sau noapte ca în România (şi în afara ei) să nu se afirme că românii sunt un popor de indivizi sălbatici, needucaţi, lipsiţi total de bun simţ. Aspectul cel mai dureros al acestor zvonuri este că suntem băgaţi cu toţii în aceeaşi gloată cu infractorii de provenienţă rromă sau nerromă care ne fac ţara de râs cu faptele lor reprobabile. În mod natural, românii de aici şi de pretutindeni s-au divizat în două mari tabere: cea a oamenilor cinstiţi, care muncesc din greu pentru a-şi asigura existenţa, şi cea a golanilor, infractori de toate categoriile. Un oarecare motiv de bucurie pentru noi, cei rămaşi în ţara natală, ar fi reprezentat de exodul celor plecaţi peste graniţă, pentru a-şi face mendrele prin alte ţări. În felul acesta, societatea autohtonă s-a mai epurat cumva, deşi încă avem destui infractori în mijlocul nostru.

În calitate de consultant paranormal online, primesc un număr mare de plângeri formulate de victime ale unor bandiţi care au împânzit reţelele de internet. La acestea pot adăuga email-urile insistente ale naivilor (ca să nu zic proşti) care îmi cer informaţii secrete despre anumite persoane. Victimele lor habar nu au că nişte neaveniţi vor să le iscodească viaţa personală şi activitatea profesională. Voi relata în acest capitol un număr impresionant de aspecte îngrijorătoare, care ar trebui să pună pe gânduri întrega populaţie adultă a ţării.

ESCROCII SENTIMENTALI

Enorm de multe fete şi femei singure şi-au găsit o modalitate pasionantă de a-şi ocupa clipele de răgaz. La orice oră din zi sau noapte, conversează prin email sau chat. Îşi fac astfel oricâţi prieteni doresc, adeseori nemaiavând timp pentru a se gândi în mod serios la problemele lor. Fetele blonde se văd, dintr-o dată, curtate de oacheşi de pe alte continente, care le invită să-i viziteze în ţările lor, unde dumnealor pretind că s-ar afla angajaţi pe salarii mari şi muncă uşoară.

În ultimii ani, mass-media din România a tras nenumărate semnale de alarmă aflând păţaniile unor victime ale reţelelor de proxeneţi din toată lumea. Autorităţile române se tot agită căutând, an de an, femei tinere plecate aiurea, dispărute fără urmă. Unele dintre ele au dat semne de viaţă, anunţându-şi familiile că muncesc peste hotare. Revenind în ţară, doar cele norocoase, au povestit cum s-au lăsat înduplecate de ochii frumoşi ai unor cuceritori online, plecând oriunde la chemarea lor.

Majoritatea dintre ele au „lucrat” prin bordeluri, până când nervii le-au cedat sau bolile grave, contactate pe cale sexuală, au devenit un pericol mortal. Altele s-au căpătuit, reuşind să ajungă şefe de bordel sau neveste de proxeneţi. Cele mai ghinioniste au fost omorâte în bătăi, împuşcate, înjunghiate. Nu am auzit de nicio fugară de-a noastră care să se fi întors în ţară măritată cu vreun om cumsecade.

Un alt aspect al racolării femeilor prin internet îl reprezintă călătoriile pentru cunoaşterea amicilor virtuali. Au fost şi cazuri fericite, când norocoasele au dat peste bărbaţi oarecum serioşi, care le-au adăpostit în casele lor, ca prietene de suflet sau chiar soţii. Numărul acestora este extrem de mic în comparaţie cu nefericitele trimise înapoi în România, pe motiv că nu s-ar ridica la nivelul pretenţiilor unor „domni” din străinătate.

Am totuşi datoria de a aduce tema de discuţie, tocmai începută, în domeniul meu de activitate: investigaţiile cu caracter paranormal. Multe cliente mi-au relatat modul în care au fost racolate online de către bărbaţi din ţara noastră sau dinafara ei. În plus faţă de obişnuitele complimente de rigoare, care să le convingă că sunt deştepte, frumoase şi bune de iubit, mai apar şi afirmaţii de genul acesta: „***Sunt sigur că avem suflete pereche!***” sau „***Te-am cunoscut într-o viaţă anterioară!***”. Alţii, mai isteţi la minte, încep să le ghicească, dându-se drept paranormali (cu cabinet, bineînţeles!). Dacă duduia spune că i-a greşit ghicitul, fantele online îi aplică rafale cu întrebări, până când află de la ea toate detaliile vieţii. Unii sunt atât de insistenţi, încât le fac pe bietele fiinţe să se îndrăgostească lulea de ei, ba chiar să se şi ofere pentru sex, cu ocazia primei întâlniri. Şi uite aşa ajung româncele noastre subiect de batjocură pentru golanii de pretutindeni! Nu mai contează că ele au multe studii la bază, că provin din familii onorabile, că ţara lor de baştină nu este o junglă mizerabilă sau un bordel împuţit!

Adeseori, în spatele unei poze de pe net, reprezentând un tinerel cu aspect naiv, se ascunde o gaşcă de infractori, în majoritate proxeneţi. Unele fete, mai vigilente, apelează la paranormali pentru a se lămuri asupra adevăratelor intenţii ale curtezanilor online. Am avut un caz de-a dreptul bizar: o fată mi-a trimis poza unui „prieten” cunoscut pe net, care o tot chema la el peste hotare. I-am scris fetei, de câteva ori, că individul din poză este mort, iar cine îi scrie nu poate fi acela. Ea nu m-a crezut şi s-a dus să-l cunoască. Spre surprinderea ei, nu s-a prezentat nimeni la întâlnire! Iată o farsă care a costat-o nervi zdruncinaţi şi mulţi bani daţi pe biletul de avion! A avut totuşi un dram de noroc, fiindcă nu a ajuns în postura de sclavă a vreunui proxenet.

O altă domnişoară mi-a scris că are 3 prieteni peste hotare, că îi iubeşte pe toţi în aceeaşi măsură, dar nu ştie care dintre ei o va cere de nevastă. I-am cercetat pe curtezani, după care mi-am anunţat clienta: cel din Anglia s-a logodit cu o fată de acolo, celui din Grecia i-au interzis părinţii să se însoare cu o româncă, iar ardeleanul nostru va avea nunta peste o lună (cu alta, bineînţeles!). Duduia s-a supărat foarte tare, a

răspuns obraznic, iar eu am ripostat: „***Cum naiba să te măriţi dacă te ocupi cu turismul sexual!?***”.

Un alt caz bizar mi-a fost relatat de o fată frumoasă şi inteligentă care s-a dat în vorbă pe chat cu un oacheş din nordul Africii. Tot zicându-i fata că s-a îndrăgostit de el, golanul s-a oferit să o viziteze în România, dorind ca ea să îl „dezvirgineze”. Înainte de a face o prostie cât ea de mare, fata mi-a cerut părerea. Cercetându-l pe oacheş, am aflat că are deja o nevastă şi un copil în ţara lui, iar pe românca noastră o promisese unui unchi de-al său, care făcea colecţie de sclave sexuale.

Şmecherii de pe internet nu au scrupule când îi apucă pofta de femei. Sunt în stare să promită orice, în intenţiile lor mârşave. Racolează femei frumoase din toată lumea, nimerindu-le şi pe româncele noastre. Aş vrea să le clarific o idee tuturor domnişoarelor care utilizează internetul: una este să faci conversaţie prin email sau chat, doar aşa, de plictiseală, şi alta să îţi complici viaţa încurcându-te cu cine se nimereşte, sperând că te vei mărita într-o zi!

16 mai 2012

MANIFESTĂRI ANORMALE

Spargerea conturilor de email şi folosirea lor în scopuri dubioase a devenit o practică obişnuită în ultima vreme. Anul acesta am primit numeroase emailuri de la adrese asemănătoare (mai mult sau mai puţin) cu cele ale unora dintre persoanele care mi-au scris în trecut. Aş putea face o clasificare a emailurilor „ciudate” primite în decurs de câţiva ani, la care am evitat să dau un răspuns. Menţionez cu această ocazie doar câteva dintre ele:

1) Bine-cunoscutele emailuri scrise într-o limbă engleză aproximativă, trimise mai ales din Spania, în care se cere o sumă mare de bani (în euro sau dolari). Adresele de la care provin astfel de scrisori seamănă cu cele ale unor persoane din ţara noastră, dar la o privire atentă se pot descoperi modificări uşoare, astfel încât eventualul meu răspuns să ajungă în Africa, nu în Spania. Textul emailurilor buclucaşe este cam acelaşi de fiecare dată: presupuse rude sau prieteni, rămase fără bani în Spania, îi solicită sume deloc neglijabile destinatarului, acela fiind eu sau altă persoană căreia i se adresează.

Cineva din Braşov a apărut în presa locală semnalând faptul că mai mulţi prieteni i-au comunicat intenţia lor de a-i trimite bani în Spania, crezând că omul într-adevăr fusese prădat şi rămăsese pe drumurile hispanice. În ceea ce mă priveşte, mi s-a părut ciudat faptul că am primit astfel de scrisori de la adrese asemănătoare cu cele ale unor persoane care desfăşoară o bogată activitate în studiourile TV. Este vorba despre o bine-cunoscută realizatoare şi prezentatoare TV, dar şi despre un mason bătrân care se recomandă a fi parapsiholog. Observând cacealmaua cu modificarea adresei lor de email, nu le-am dat semnale de alertă

persoanelor respective. Dar, spre deosebire de mine, mulţi cetăţeni care au primit astfel de emailuri buclucaşe au crezut că sunt adevărate, riscând să piardă nişte bani trimişi aiurea unor escroci necunoscuţi de peste hotare.

2) În ultimele luni, s-au înmulţit emailurile trimise de persoane, din ţara noastră sau din afară, care se dau drept altele, pe care vor să le iscodească prin intermediul meu. Astfel de practici sunt obişnuite mai ales în cazul astrologiei, numerologiei sau al ghicitului în cărţi, unde identitatea persoanei supuse cercetării nu are nicio importanţă. Doresc să-i avertizez pe toţi cei care au încercat să mă păcălească, recomandându-se drept alţii, că eu am capacitatea parapsihică de a verifica dacă există o concordanţă între cel care scrie şi cel care este propus pentru cercetare. De obicei, şmecherii sau şmecherele care îşi dau nume false refuză să achite costul lucrării solicitate. Cele mai frecvente motive invocate pentru neplata lucrării sunt următoarele: - nu au bani; - promit că plătesc, îşi trimit pozele şi aşteaptă să le răspund gratuit, considerându-mă o fraieră care se lasă păcălită de oricine; - cei mai ticăloşi vor să le dau dovezi de competenţă prin oferirea unor răspunsuri gratuite la problemele lor, ca să-i conving că aş avea „puteri”; - o altă categorie de ticăloşi mi-au cerut să le demonstrez faptul că în spatele pozei de pe site sunt chiar eu, nu o altă persoană care ar vrea să-i înşele.

Printre abilităţile mele mentale se află şi aceea care îmi permite să observ dacă expeditorul scrisorii este bărbat sau femeie. Foarte frecvente sunt cazurile în care bărbaţii îşi trec în email nume de femei, iar femeile preferă nume de bărbaţi. Indiferent ce sex au, astfel de persoane cu mintea răsucită îşi pun singure, din start, obstacole serioase în calea corespondenţei noastre. Teribilismele manifestate prin folosirea minciunii în relaţiile sociale nu sunt de folos nimănui. **A te ascunde în spatele unui nume fals nu este o bravură, ci un semn de laşitate şi slăbiciune morală.**

CUGETĂRI DESPRE PRACTICA PARAPSIHOLOGICĂ

Extrase din rubricile „Păcate româneşti” (2010), „Cugetări în 2012”, „Cugetări în 2013”

17 aprilie 2010

Pilda „MILOGII”

Doi paranormali începură să lucreze cu publicul. Unul dintre ei nu cerea nimănui bani pentru munca sa. Năvăliră oamenii cu sutele, făcându-i coadă la uşă. Toată lumea îl lăuda: „*Omul ăsta face minuni, ne scapă de toate belelele, la fel ca Isus!*” Celălalt paranormal îşi deschise un cabinet, fixând o taxă de consultaţie şi se porni pe plata impozitului la Fisc. După o vreme, îi ieşiră vorbe: „*Uite, şarlatanul, ne seacă de bani pe degeaba! Nu-i nimic de ştiinţa lui!*”

Trecu un an... Primul paranormal, stors de vlagă, bolnav şi muritor de foame, se hotărî să ceară şi el o taxă de consultaţie. În câteva zile, toţi milogii îl părăsiră, bârfindu-l pe toate drumurile: „*Uite, escrocul, vrea bani, s-a dat de partea Satanei!*” Al doilea paranormal, ajuns bogat şi fericit, deveni mărinimos peste noapte, începând să-i trateze gratuit pe cei veniţi la uşa lui. Mulţimea milogilor dădu năvală, minunându-se: „*Ce om cinstit şi curat la suflet! Oare ce-om fi căutat la escrocul celălalt?!*”

MORALA: În botul calului de dar nu contează culoarea măselelor...

22 aprilie 2010

Încă mai apare câte un rătăcit la minte care îmi trimite citate din Biblie. Măi băieţi, voi nu aveţi altceva mai important de făcut decât să tot scotociţi Biblia?! Mai bine puneţi umărul la treabă, învăţaţi carte, construiţi-vă o carieră solidă, străduiţi-vă să ridicaţi această ţară din mlaştina în care se zbate! De Biblie vă arde vouă acum?! Lăsaţi-o, săraca, în grija preoţilor, să-şi facă datoria cum se cuvine cu ajutorul ei!

Constatăm cu durere că, în ultimii 20 de ani, obsesia religioasă domină o mare parte a populaţiei României, în detrimentul dorinţei de a munci pentru a răzbate în viaţă prin eforturi personale. Românaşii prea „credincioşi” visează cu nasul în Biblie, aşteptând de la guvern să le dea bani şi fericire veşnică! Iar rezultatele sunt devastatoare pentru această ţară aflată în suferinţă, rămasă mult în urma celor din vecinătatea ei.

23 aprilie 2010

JURĂMÂNT CĂTRE TATĂL MEU

Am început să scriu acest blog nu pentru că aş avea ceva timp de pierdut, ci pentru că nu mai am timp să răspund la toate scrisorile care îmi sosesc cu sutele în fiecare lună. Există persoane mai dificile care îmi scriu de 5 ori pe săptămână, neavând răbdare să primească răspunsul meu. Dacă scrisoarea mea întârzie, sunt întrebată cu insistenţă: *„Aţi păţit ceva?”* Iată o întrebare care mă pune serios pe gânduri.

De ce ar trebui neapărat să păţesc ceva?! Duc o viaţă echilibrată, normală, cu sănătatea stau mai bine decât multe alte femei de vârsta mea, respect legile Statului român, plătesc impozit la Fisc, nu mă bag în cercuri mafiote, nu particip la raliuri, iar la avioane mă uit ca la felul 5... Sau poate că ar trebui să mor de radiaţii, atacuri psihice, umbrele cu otravă, cafele cu izotopi etc etc?! Cine s-ar obosi să îşi pună mintea cu o persoană atât de neînsemnată ca mine?!

O singură dorinţă mai am pe lumea aceasta: să scriu multe cărţi, care să contribuie la educarea poporului meu. Este prea mult sau prea puţin? Tatăl meu, Neculai bucureşteanul – Dumnezeu să îl ierte! – scria piese de teatru în versuri pentru copii. Au venit comuniştii la putere, i-au luat tipografia şi una dintre case, băgându-l la puşcărie fiindcă fusese „burghez”. Nu a mai apucat, săracul, să scrie şi romane! Tată, de acolo de unde eşti acum, ascultă-mi jurământul: Voi scrie tot ceea ce tu nu ai apucat să mai scrii în viaţa ta nenorocită!

24 aprilie 2010

RUGĂ ZADARNICĂ

Un biet băiat din diasporă mi-a scris anul acesta de cel puţin 30 de ori acelaşi lucru: *„Vreau să ajung un vestit specialist IT, un mare om de afaceri ca Ion Ţiriac şi un domn cu nevastă faină ca Silviu Prigoană! Spuneţi-mi când voi face o facultate de calculatoare, cum voi aduna o avere ca a lui Ţiriac şi când mă voi însura cu o ziaristă deşteaptă ca Adriana Bahmuţeanu?! Mă rog toată ziua la Dumnezeu să îmi dea şi mie norocul lui Ţiriac, Becali şi Prigoană. Dar nu vrea să mă asculte! Nu înţeleg de ce Dumnezeu îi ajută pe unii să ajungă bogaţi şi să îşi ia neveste frumoase şi deştepte, iar eu nu am niciun pic de noroc să ajung milionar! Aş vrea să învăţ hechereala pe computer, ca să câştig o grămadă de bani, dar nu vrea nimeni să-mi explice cum se face chestia asta!”*

Iată un exemplu de om fără intuiţie, dar cu idealuri înalte, care îi depăşesc cu mult abilitatea de a se descurca în viaţă! Ce facultate de calculatoare să urmeze, când abia a reuşit să termine un liceu agricol de la ţară, cu media generală 6?! Iar acum lucrează ca muncitor necalificat

în ţara cizmei, privind cu ciudă la maşinile luxoase şi femeile superbe ale celor bogaţi...

28 aprilie 2010

BANII NU VIN DE LA SINE!

Mi-am „ars” şi eu o parte din karmă lucrând gratuit ani de zile pentru numeroşi oameni necăjiţi. Când văd o fiinţă rămasă fără venituri, bolnavă, cu o mie de necazuri pe cap, nu mă lasă inima să nu îi dau măcar câteva sfaturi drept ajutor, ca să poată ieşi mai uşor la liman. Dar, an de an, mi s-a întâmplat un lucru straniu: cu cât ajutam mai mult cetăţenii în mod dezinteresat, din omenie şi generozitate, cu atât se înmulţeau denigrările, injuriile şi ameninţările cum că o „escroacă”, aşa cum aş fi eu, trebuie neapărat să ajungă în puşcărie! Am reflectat multă vreme la acest fenomen „ciudat” şi fără îndoială, simptomatic pentru societatea noastră contemporană.

Pe de altă parte, unii se scandalizau la vederea ofertei mele de colaborare cu cei dornici să achite taxa de consultaţie. Mi s-a reproşat de zeci de ori acelaşi lucru: „*De ce luaţi bani pe spiritualitate?*” Mi s-au dat şi sfaturi ipocrite: „*Lucraţi gratuit, iar banii vor veni de la sine!*” Ei, dar veni vremea să vă spun un mare adevăr: banii nu vin de la sine, ci pe muncă, pe eforturi personale, cu trudă şi cu dăruire sufletească! Or fi ele şi excepţii, pe ici pe colo, când banii le pică unora ca din cer, dar nu este cazul meu. Muncesc de 40 de ani, fără întrerupere, şi nu pot afirma că mi-a dat cineva bani pe degeaba, adică fără ca eu să fi muncit pentru ei. Aşa că gurile rele, clevetitoare, să mă mai lase în pace cu treburile mele, chiar dacă unii fac alergie la spiritualitatea autentică şi la paranormalul de bună calitate!

Despre stadiul în care a ajuns paranormalul românesc scriu de multă vreme, iar o sinteză a ideilor mele o puteţi găsi în prima mea carte, pe care vă invit să o citiţi cu atenţie.

Şi, cum vă spuneam mai sus, banii nu prea vin de la sine. Cine aşteaptă mereu să primească daruri se învaţă cu năravul căpătatului, diminuându-şi astfel personalitatea şi spiritul de independenţă. O vorbă înţeleaptă rămasă din străbuni ne spune că „trebuie mai întâi să dai pentru ca mai târziu să primeşti”. Nu este chiar o regulă generală, fiindcă omenirea a cunoscut dintotdeauna şi sentimentul de generozitate. Există numeroase faţete ale situaţiei prezentate de mine în acest comentariu. Sunt de acord să îi ajutăm într-un mod dezinteresat pe cei aflaţi în dificultate, dar nu sunt de acord cu persoanele care au de unde să plătească pentru serviciile solicitate, dar refuză din egoism acest gest onorabil. Eu, dacă nu am bani să plătesc, nu solicit ajutorul cuiva, pentru că întotdeauna cerşetoria mi s-a părut umilitoare.

Vă pot da un alt exemplu. O duduie, tânără şi elegantă în poza pe care mi-a trimis-o, a afirmat că are ceva necazuri cu iubitul din America

şi se pregăteşte să plece în Canada pentru a ajunge „mai aproape de el", intrarea în Statele Unite fiindu-i refuzată. Mi-a solicitat o colaborare, oferindu-se să plătească taxa. I-am trimis tarifele mele diferenţiate, în funcţie de buzunarul fiecărui client. Femeia şi-a ales forma de abonament cu plata în rate, urmând să achite câte 50 de lei pe lună. Am fost de acord cu opţiunea ei, după care mi-am văzut de treburile mele. După o săptămână, mi-a trimis o scrisoare plină de reproşuri, cum ar fi acesta: *„Sunt o femeie necăjită, am un copil de crescut, iar dumneavoastră îmi cereţi bani?"* I-am răspuns scurt că o femeie „necăjită" nu are bani să se întâlnească în Canada cu iubitul ei „american". Vedeţi, aşa gândesc unii oameni atunci când vine vorba de serviciile paranormalilor cu ştiinţă de carte, în timp ce alţii le umflă cu valută pe „vrăjitoarele" analfabete, ca să-şi mai construiască oacheşele vreo două-trei palate, că nu au destule! Ce să facem, asta-i România, iar noi trăim în ea! Să fim sănătoşi!

5 mai 2010

NU MAI SUPORT CUVÂNTUL „URGENT"!

Eu aş scoate acest cuvânt din dicţionarul limbii române. Prea este folosit în mod abuziv, cu scopul stresării unui mare număr de oameni! Este sau nu cazul să ne grăbim, ni se pretinde să facem cutare sau cutare lucru „de URGENŢĂ". Nici eu nu scap de insistenţele unor persoane care, fără să ştie prea bine ce vor de la mine, îmi cer un răspuns „URGENT". Vă pot da câteva exemple, selecţionate din scrisorile pe care eu le apreciez ca fiind „cu risc de absurditate":

- *„Ieri mi-am îngropat pisicuţa. Vă rog să îmi spuneţi cum se simte spiritul ei. Aştept un răspuns URGENT!"*
- *„Astă noapte l-am visat pe tataia că îmi spunea ceva, dar nu ştiu ce. Scrieţi-mi de URGENŢĂ ce vroia tataia de la mine!"*
- *„Sora mea are nevoie de bani. Vreau să îmi spuneţi URGENT dacă e bine sau nu să mă împrumut de la bancă!"*
- *„Am pozat o sferă luminoasă. Ce reprezintă ea? E de bine sau de rău? Aştept răspuns URGENT!"*
- *„URGENT! Vreau să învăţ spiritismul!"*

Şi tot aşa, URGENT şi iar URGENT, ca la ghicitoarele automate de pe diverse site-uri, unde i se „rezolvă" fiecăruia toate necazurile cât mai URGENT! De atâta ghicit „URGENT", au ajuns românii noştri musafiri în ţara lor. Vin alte naţii să îşi facă interesele în România, sub nasul românilor îmbibaţi cu precepte astrologice, numerologice, vrăjitoreşti, violete...

7 mai 2010

MI-AU FURAT ALBUMUL!

O duduie cam năstruşnică, locuind la o rudă de-a ei, mă plictiseşte de aproape un an cu „dispariţiile misterioase" ale unor obiecte din casă. Ba un album cu poze, ba un portofel, ba niscaiva bijuterii ieftine. Să fie de vină vreo fantomă? Nici vorbă! Dacă i-am zis că le-a furat gazda ei, atunci m-a contrazis. După vreo 3 luni, m-a anunţat că obiectele „furate" au fost găsite într-o debara din casa respectivă. Lipsea doar albumul cu poze. Am lăsat-o în pace, sperând că se va ivi şi acela, într-o bună zi. Duduia, nimic, îmi tot scrie întrebându-mă cine i-a furat albumul. Are şi un slogan: „*Vreau adevărul!*" „Adevărul" îmi stă în vârful pixului şi i-l voi dezvălui atunci când răbdarea mea va lua sfârşit. Până atunci, vi-l spun tuturor: amândouă sunt nişte cleptomane, şi ea, şi ruda ei care o găzduieşte. Fiindcă nu se pot suferi una pe cealaltă, se ceartă, îşi fac şicane, ascunzându-şi reciproc diverse obiecte „femeieşti". Mai au puţin şi se iau de păr. Distracţie plăcută!

8 mai 2010

PE CINE AM OMORÂT?

Iată o întrebare destul de frecventă în scrisorile pe care le-am primit de-a lungul anilor. În aparenţă, este absurdă cu totul, dar ştind că omul respectiv vrea să i se afle karma, lucrurile se complică. Bietul om, dornic de evoluţie spirituală, a găsit informaţie din abundenţă în site-urile unor indivizi care se dau mari astrologi pe internet. Contra unei taxe de 100 lei, primeşti 20 de pagini pline cu tâmpenii.

Un exemplu de tâmpenie: se zice că, dacă ai omorât un om în secolul 16, în această viaţă vei avea numai necazuri şi nimic nu vei realiza pe placul tău. O astfel de „săgeată otrăvită" înfiptă în mintea unei persoane care stă cam rău cu nervii îi poate instala o depresie sau chiar o boală psihică mult mai gravă. Exemplele de genul celui de mai sus pot continua la nesfârşit. Vorba românului: „Câte bordeie, atâtea obiceie". La necaz, mulţi se întreabă: *„Pe cine am omorât, de îmi merge atât de rău?"* Bineînţeles că nu ai omorât pe nimeni, nici în această viaţă şi nici în alte vieţi! Dacă au existat ucigaşi în trecutul tău spiritual, aceia au fost alţi oameni, nu cei de acum! Vedeţi, lucrul acesta nu îl înţeleg astrologii sau nu vor să îl înţeleagă: că omul de astăzi nu a trăit şi în alte perioade istorice...

4 iunie 2010

CACEALMAUA INTERNETULUI

Fără să mă laud, mă consider în general un om sufletist, generos, dornic de a face bine în jurul său. Totuşi, am o mare hibă: nu suport indivizii care joacă la cacealma! Păi, cum să trăieşti în ziua de astăzi fără să joci la cacealma?! Cine se vrea deştept şi descurcăreţ, păcăleşte pe oricine. Internetul reprezintă un univers al păcălelilor. Oricine se poate califica în păcăleli naive sau cacealmale de mari proporţii dacă ştie să umble la computer. Să vedem cum funcţionează cacealmaua în paranormalul de pe internet:

- Unii se dau paranormali, îşi fac o reclamă turbată, încasează bani cu nemiluita în conturi, dar dacă îi scuturi un pic, nu curge nimic paranormal din capetele lor.

- Tot felul de puştani sau indivizi mai copţi trimit prin email pozele unor morţi, pretinzând că sunt vii.

- Unii glumesc cu fete dornice de „cunoştinţe", prezentându-le pozele altor persoane, iar dacă naiva merge la întâlnire, dă peste vreun proxenet sau peste „nimeni".

- Cu intenţia de a-i verifica pe clarvăzători, li se dau spre cercetare pozele unor oameni vii, cerându-li-se comunicări „cu morţii".

- Puzderie de email-uri cu adrese bizare, fără să prezinte numele reale, pretind informaţii de la căţeluşii, pisicile, iepuraşii, papagalii, şoriceii care, chipurile, ar fi plecat în lumea cealaltă.

- Câte o tanti disperată cere un mesaj de la spiritul câinelui său decedat; dacă primeşte mesajul, în loc de „mulţumesc" răspunde un dement cam aşa: *„Nevastă-mea e nebună, iar câinele meu nu vorbea ca oamenii!"*.

- Unii, parşivi, dar proşti, plătesc pentru a denigra. Orice li s-ar răspunde, ei neagă toate informaţiile primite. Aceştia pot fi, de exemplu, reprezentanţi ai concurenţei în paranormal, slugile vrăjitoarelor, bolnavi psihic, drogaţi, unelte ale unor servicii secrete, ai masoneriei, ai preoţilor etc. Printre întrebările lor obişnuite se pot afla şi acestea: *vreau să ghiceşti data naşterii mele, cum a chemat-o pe mama, când a murit bunicul, de ce boli am suferit în copilărie, unde şi-a ascuns bunica bijuteriile, cine mi-a zgâriat maşina astă-noapte, cine mi-a furat portofelul în supermarket, cine mi-a furat câinele din faţa cabanei, cum se simte căţeluşul meu pe care l-am îngropat ieri, unde mi-a fugit motanul, la ce mă gândesc în momentul acesta*???

- Alţii, dimpotrivă, insistă să primească informaţii gratuite, promiţând că vor plăti mai târziu. Dacă sunt refuzaţi, trec la insulte: că specialistul nu e specialist, că au tot dreptul să ceară o mostră de marfă,

ca să vadă dacă e bună, că nu este omenesc să se ceară banii dinainte şi că un paranormal are datoria „morală" să ajute oamenii în mod dezinteresat. Veşnica poveste cu bucăţica de telemea care li se dă cadou pe vârful cuţitului în hala de brânzeturi! Unii confundă telemeaua cu paranormalul...

- Cea mai banală formă de cacealma este următoarea: „*V-am pus banii în cont!*" Dar banii nu vor să apară nici în ruptul capului! Trebuie să fie buimăcită rău o persoană care încearcă să păcălească în felul acesta...

29 iunie 2010

UNDE ESTE?

A sosit momentul să mai scriu câte ceva pentru „Gândul zilei", altfel unii vor crede că mi-a închis careva „pliscul". Am ceva de comentat în privinţa unor email-uri pe care le-am poreclit „scrisori-fantomă". Ele arată cam aşa: o poză a unui copil sau a unui adult, un prenume şi întrebarea „unde a dispărut?" sau „unde este?". Mai apar şi alte întrebări, tot cu economie de cuvinte ca şi acestea. Cum îşi închipuie expeditorii unor astfel de email-uri că le voi oferi informaţii despre persoanele din poze? Nici măcar nu au bunul simţ să îmi scrie cum se numesc, ce legătură au cu persoanele dispărute (sau nu!), care sunt datele personale ale acestora şi circumstanţele dispariţiei. Când internetul este plin de proxeneţi, răpitori de copii sau indivizi dornici de răzbunare pe anumite familii, eu ar trebui să fiu lipsită de creier ca să le fac jocul lor murdar!

Le adresez un apel insistent acelor familii cărora le-au dispărut copii sau adulţi: anunţaţi Poliţia, fraţilor, nu mai cereţi ajutor pe internet sau la televiziuni, fiindcă le puteţi agrava situaţia celor aflaţi în dificultate! Aţi văzut ce s-a întâmplat cu bietul Vlăduţ Tudor, cu Roxana Jakab, Costi Velcev şi cu alţi copii răpiţi de sub nasul părinţilor sau al rudelor neatente. S-au făcut show-uri TV pe seama dispariţiei lor, iar victimele au fost ucise cu bestialitate şi aruncate pe unde s-a nimerit. Mai multă discreţie, oameni buni, şi lăsaţi autorităţile să îşi facă datoria!

1 iulie 2010

UN PONT PENTRU OTV

Vă spun cu toată sinceritatea că Dan Diaconescu nu prea m-a băgat în seamă. Ce treabă să aibă dumnealui cu mine, dacă studioul său era suprasaturat cu „vedete" ca Doru-clarvăzătoru' sau Viorelu-moderatoru'? Am observat cu uimire că prezenta criză economică a început să provoace răsturnările de situaţii pe care le preziceam încă de acum 2 ani. Dar pe unde s-o fi ascuns Viorelu-moderatoru'-vindecătoru'? Mai venea el şi prin Braşov, anunţându-şi zilele de „lucru" pe geamul unei cârciumi

vopsite în portocaliu. De când cârciuma a fost revopsită în bej, au dispărut şi afişele lui Viorel! Ei, dar Doru-clarvăzătoru'-ghicitoru', mai ambiţios, s-a vrut prezent tot timpul pe capul boss-ului Dan Diaconescu! Atâta l-a scărmănat în freză, până l-a băgat în puşcărie!

Acum să vedeţi care este pontul: Pe vremea trăznitului serial „Elodia”, o nebună din Arad telefona aproape în fiecare seară la OTV, dându-se mare filozoafă. Tipa se recomanda „Doina”. Într-o seară, Don Padiu s-a cam certat cu ea, nemaisuportându-i prostia şi impertinenţa. Dar ce legătură să fie între tuta aia şi Doru-clarvăzătoru'? Doar că sunt amândoi arădeni? Nici vorbă! Această „Doina” îmi intoxicase o mare parte din fostul club „Spiritus” cu pretenţiile ei de mare clarvăzătoare, lăudându-se că ar fi fost prietenă bună cu Doru-clarvăzătoru', de la care învăţase cîte ceva din meseria „ghicitului”. Le dădea telefoane toată ziua prietenilor mei timişoreni, nelăsându-i să-şi vadă de treburi, iar seara îi agasa cu email-urile si apelurile pe messenger. Scorpia tot încerca să răspândească ideea că eu nu m-aş pricepe la nimic în paranormal şi că numai Doru din Arad, prietenul ei, ar fi un adevărat „maestru”.

S-a întâmplat că două seri la rând se făcuse mişto la OTV de un articol apărut într-o revistă bucureşteană, în care se prezentase foarte corect activitatea mea. Madam „Doina”, ardea de nerăbdare să mai facă o poznă... S-a aflat în treabă, telefonând la OTV şi afirmând că eu aş fi fost „omul Poliţiei”, plătită de „Poliţie” ca să-i iau apărarea „ucigaşului Cioacă”! Pentru cei interesaţi să cerceteze relaţia dintre această „Doina” din Arad şi puşcăriaşul Doru-clarvăzătoru', mai adaug câte ceva, dar nu vă spun chiar totul (sîc!). Tipa se tot lăuda membrilor clubului meu că este nevastă de poliţist şi mamă de militar!!! Fiindcă i-am scris cuiva despre tipă că este nebună, nenorocita m-a ameninţat că o să mă spună lui bărbatu-său, poliţaiul, ca să „mi-o arate” el mie! Credeţi că „mi-a arătat-o”? Nici vorbă! Cunosc numele de familie al acestei femei, plus vreo 3-4 adrese de email, pe care le foloseşte după cum îi vine pe chelie. Am şi ceva acte medicale de-ale dumneaei, de unde rezultă că nu ar fi prea sănătoasă... I se poate afla şi numărul de telefon. OTV-ule, vrei pontul ăsta? Ţi-ar face bine ca un Algocalmin!

7 iulie 2010

CINE SUNT EU?

De câteva luni încoace, săptămână de săptămână, în numeroasele scrisori pe care le primesc, o întrebare stupidă prezintă o frecvenţă îngrijorătoare: „*CINE SUNT EU?*” Diversitatea celor care mi-au adresat-o nu mă poate duce la concluzia că ar fi cu toţii porniţi spre glume sau chiar nu îşi dau seama de identitatea lor. Hai, glumă, glumă, dar unii nu glumesc deloc! Oare chiar încep românii să îşi piardă personalitatea şi simţul realităţii? Nu ar fi de mirare, dacă vom ţine seama de trepidaţiile politice şi sociale care distrug sufletul oamenilor, în mod sistematic, bine

controlat şi dirijat de „interese superioare”. La fel se întâmplă cu aproape toate popoarele lumii. Niciodată omenirea nu a dus lipsă de paranoici care s-au priceput să stăpânească şi să exploateze mase întregi de oameni neajutoraţi şi dezorientaţi. Degeaba ştiinţa şi tehnica progresează clipă de clipă! Degeaba creierul uman a ajuns la performanţe nebănuite cândva! Degeaba se explorează adâncul Pământului şi se zboară în Cosmos! Omenirea, în ansamblul ei, tot buimăcită a rămas, la fel ca la începuturile vieţii pe Terra. Fără îndoială că, oricât ar fi de inteligent şi de evoluat comportamental, omul tot influenţabil şi manipulabil rămâne. Cum s-ar mai spune, omul moare de mâna lui!

Am un sfat pentru toţi cei care îmi adresează mult prea des naiva întrebare: CINE SUNT EU? Oameni buni sau răi, proşti sau deştepţi, sănătoşi sau bolnavi, bogaţi sau săraci, fericiţi sau nefericiţi, corupţi sau cinstiţi, urâţi sau frumoşi, **păstraţi-vă această întrebare pentru uzul personal!** Nu mi-o mai pasaţi mie, ca pe o minge de fotbal ruptă în bucăţi, fiindcă nu am de gând să v-o peticesc! Gândiţi-vă singuri la ceea ce sunteţi acum şi la ceea ce aţi fi vrut să ajungeţi! Faceţi bilanţul existenţei voastre şi luaţi măsuri de schimbare în viitor! Puneţi mâna pe Biblia Limbii Române care se numeşte DEX! Citiţi cu atenţie Dicţionarul Explicativ al Limbii Române, ca să vă îmbogăţiţi limbajul şi cultura, atât de necesare evoluţiei fiinţei umane! Mai lăsaţi la o parte sloganurile religioase, care nu au cum să vă aducă fericirea şi prosperitatea! Uitaţi mincinoasa poruncă „Cere şi vei căpăta!” şi înlocuiţi-o cu sănătosul îndemn „Munceşte şi vei avea!”

Dragi români, regăsiţi-vă fiinţa naţională, hărnicia milenară, bunul simţ de totdeauna! Nu mai staţi cu fundul pe fotoliu, la televizor sau în cârciumă, visând că vă dă Dumnezeu de toate! Simţiţi cu toţii palma peste ochi primită de la Divinitate?! A sosit momentul să vă treziţi odată la realitate şi să faceţi ordine în jurul vostru!

1 septembrie 2010

CERŞETORI DE LUX

Primesc adeseori scrisori de la diverse personaje care se laudă că au bani, funcţii importante, firme şi se fâţâie de câteva ori pe an prin străinătate. Dumnealor îmi pretind să le dau probe de competenţă, adică să le trimit lucrări de analiză gratuite, promiţând că mă vor plăti „după aceea”, când se vor convinge că merit nişte bani de la ei. În anii trecuţi, am făcut tot felul de experimente, cu scopul de a mă lămuri până unde poate să meargă nesimţirea omenească. Ei bine, niciunul dintre personajele menţionate mai sus nu a plătit nimic după primirea lucrării. Conform concluziilor mele, majoritatea „cerşetorilor de lux” îşi dau nume false în scrisorile lor. În cazul acesta, cum să mai plătească?! Se fac

singuri de râsul curcilor! Am o primă remarcă: românii cerşesc mai mult decât ţiganii!

Ar mai fi un aspect delicat al acestei situaţii. Primesc şi iar primesc tot felul de email-uri solicitante de ajutor, ai căror autori nu au deloc răbdare să aştepte răspunsul meu. Îşi prezintă situaţii dramatice, cum că vor să se omoare, că nu mai suportă viaţa asta mizerabilă, care nu mai face nici doi bani. Mă imploră să le fac „ceva" să scape repede de toate necazurile! La un control de rutină, pe care îl aplic email-urilor „ciudate", ce credeţi că găsesc? Ţineţi-vă bine de scaune, să nu cădeţi pe podea! Unele dintre „ciudăţeniile" acestea sunt expediate de pe serverul Poliţiei Române! Să vezi şi să nu crezi, mare poznă! Şi uite-aşa, ne testează băieţii, poftind şi ei la niscaiva „vrăji", gratuite, bineînţeles, că doar vin pe internet! Măi, băieţi din Poliţie, vă cred că aveţi şi voi necazuri, că viaţa-i grea şi salariul mic, dar măcar un „mulţumesc" puteţi să îmi trimiteţi, că nu vă costă bani, ci doar puţin bun-simţ!

Na, că le-am dat şi lor un pic de educaţie, că o merită din plin!

4 septembrie 2010

TELEFONUL FĂRĂ FIR

De când Televiziunea poporului i-a mătrăşit pe ghicitorii prin telefon, amatorii de noutăţi gratuite au dat năvală pe site-urile clarvăzătorilor. Nu am scăpat nici eu de insistenţele unor persoane care mi se adresează la fel ca la OTV. Câteva exemple sunt edificatoare:

– *Spuneţi-mi ceva despre viitor!*
– *Vreau să ştiu cum stau cu sănătatea!*
– *Ce mă aşteaptă anul acesta?*
– *Ce puteţi să-mi spuneţi despre mine, despre soarta mea, familia şi rudele mele?*
– *O să-mi cumpăr o casă în curând?*
– *O să-mi plătesc toate datoriile?*
– *O să mă împac cu prietenul meu?...*

Lista ar putea continua la nesfârşit.

Oameni buni, să fie clar pentru toată lumea: eu sunt o persoană cu activitate privată, vă răspund prin email, nu la telefonul OTV-ului şi desfăşor o muncă de cercetare, nu de ghicitoare. Cei care aveţi nevoie de ajutorul meu sunteţi rugaţi să îmi povestiţi despre necazurile voastre şi să îmi adresaţi întrebări concrete, serioase, nu aşa, ca la OTV! Vă mai rog să nu îmi solicitaţi mesaje spiritiste, consultaţii la domiciliu sau prin telefon. Vă mulţumesc.

- În sfârşit, au descoperit şi savanţii că licoarea numită „cafea” este elixirul tinereţii! Atâta ne-au mai păcălit ezoteriştii de baltă şi naturiştii ierbivori, că ajunsese bietul popor să bea cafeaua cu teama ca nu cumva să-i dăuneze la ceva! După '89 ni s-au băgat în cap tot felul de gugumănii: că zaţul din cafea conţine otrăvuri, că zeama ar avea „entităţi”, că ne umplem de draci dacă poftim şi îndrăznim să consumăm câte o ceşcuţă, oricât de micuţă, cu băutura maronie. Înainte de anul 2000, o duduie diagnosticată cu schizofrenie mi-a scris disperată că mama ei o ceartă de fiecare dată când o vede cu ţigara sub nas şi cafeaua în ceaşcă. Îi zicea femeia: *„Fată, cum să nu te muncească dracii dacă tot tragi din ţigară şi bei cafea? De ce nu-i asculţi pe ăia care zic că în cafea şi în ţigară sunt entităţi?”*.

Acuma, ce să mai spun şi eu? Mama mea şi surorile ei au fost mari băutoare de cafea, moştenind-o pe mama lor, grecoaica Ekaterina. Toate au trăit peste 80 de ani! Iar eu, urmaşa demnă a unui neam de femei aprige, beau cafea pe unde nimeresc, chiar şi pe stradă. Din proprie experienţă, vă spun că licoarea miraculoasă despre care v-am scris mai sus dezvoltă intuiţia, ţine mintea trează, înviorează gândirea, accelerează circulaţia sângelui, este antioxidantă, accentuează buna dispoziţie şi îi dă omului poftă de viaţă. Păi, dacă ne simţim bine şi ceva mai buni după o ceaşcă de cafea, înseamnă că ies dracii din noi şi ne preiau îngeraşii, nu-i aşa?!...

- Unii spun că, dacă nu te arăţi pe la televiziuni şi nu te bagă presa în seamă, practic nu exişti. Păi, cum să vă spun, eu de 3 ani nu m-am mai plimbat prin televiziuni şi de 2 ani nu am mai dat vreun interviu pentru presă. Mi se pare că încă mai exist dacă mă ţin pe picioare şi muncesc cât şapte.

Ştiţi de ce nu am dispărut? Fiindcă televiziunea mea este pădurea, iar ziariştii sunt păsărelele din pomi care cântă frumos de tot! Apropo, comedie mare: în România dispar nu numai ziare, ci şi televiziuni! Nu vă temeţi ca de Apocalipsă, că apar mereu altele noi!

- Ce tot spuneam la o Antenă zăpăcită, în urmă cu 3 ani? Că deshumarea ilegală a turcoaicei din Medgidia şi hăcuirea cadavrului pe motiv că s-ar fi făcut strigoi a fost o barbarie! Aşa de tare s-au supărat cei din Antenă, că mi-au oprit microfonul! Le stricasem scenariul cu strigoiul, zău aşa! Să vedeţi surpriză: luna trecută fu condamnat la închisoare (cu suspendare) fostul deputat de minorităţi care organizase, frumos de tot, cu filmări, deshumarea şi străpungerea hoitului cu un ţăruş drept în inimă! Aşa, ca să nu mai fie niciun strigoi în capetele schizofrenice ale unor localnici! Deputatul năzdrăvan s-a ascuns pe după uşă, că nici fantoma lui nu mai vrea să ni se arate pe micul ecran...

- „Spune-mi şi de sănătate!” – o rugăminte mult prea frecventă în scrisorile pe care le primesc. Am convingerea fermă că numai medicii sunt îndreptăţiţi să pună diagnostice. Un matematician ca mine, oricât ar fi el de medium, nu are competenţa de a pune diagnostice medicale. Dacă unii sau alţii, nefiind medici de meserie, se încumetă să „scaneze” corpul omenesc, exprimându-şi opiniile, comit o faptă care jigneşte personalitatea pacienţilor.

- Preoţii devin colerici când aud de spiritism. Se enervează ca javrele câinoase când li se vântură pe sub nas câte o mâţă paşnică, mai deşteaptă decât ei. De ce nu se revoltă preoţii când află de crime, violuri, proxenetism, trafic de droguri, evaziune fiscală, furturi de toate categoriile? Nu cumva spiritiştii le pot demasca pe sfinţiile lor atunci când îşi mint enoriaşii cu fruntea senină?!

- Sunt foarte lăudată pentru activitatea mea spirituală. Totuşi, mai răsare câte un invidios care bate apropouri cum că spiritualitatea nu s-ar da pe bani. Aştept ziua cea mare când toate magazinele bisericeşti îşi vor oferi marfa de pomană cui o vrea şi cui n-o vrea. Chiar şi puzderia de cărţi religioase din librării să fie scoasă plocon pe trotuar, la îndemâna oricărui amator de chilipiruri! Mai-marii Bisericii să ne deschidă drumul spre spiritualitatea gratuită! Vrem un exemplu concret de generozitate, nu vorbe dojenitoare, care nu valorează nici doi bani!

Luna octombrie 2012

- Din paranormal nu se face avere dacă se lucrează cinstit.

- Sunt o admiratoare a poporului american. Îmi place cum şi-a făurit istoria, cum şi-a format naţiunea, cum a ajuns la creaţii uimitoare, cum şi-a asigurat libertatea de expresie şi, mai ales, cum îşi duce crucea cu demnitate!

- Există persoane, mai ales femei, care mi-au solicitat studii de karmă şi destin cu intenţia de a fura măcar o fărâmă din priceperea mea. Când şi-au dat seama că nu vor putea niciodată să lucreze ca mine, au început să bată câmpii, nemaivoind să îşi recunoască propriile afirmaţii. Tuturor vă spun acelaşi lucru: nu aveţi cum să îmi furaţi din cap gândirea logică şi intuiţia de matematician, nici experienţa de zeci de ani în domeniul învăţământului şi educaţiei, nici clarviziunea dezvoltată prin activitate zilnică împreună cu spiritul şi subconştientul meu, nici cei 20 de ani de muncă practică în domeniul paranormalului, nici modestia înnăscută care mă opreşte să lupt pentru avere materială, funcţii înalte sau alte onoruri specific omeneşti. Am o întrebare firească: dacă sunteţi românce (români), trebuie neapărat sa furaţi până şi de la paranormali?

- Când eram copil, mama îmi spunea deseori: *„Să nu te lauzi, că nu-i frumos!*”. Mai târziu, după mulţi ani, mi s-a atras atenţia de nenumărate ori: *„Lucrezi atât de frumos, dar nu ştii să îţi vinzi marfa!”*. Oare cum o fi mai bine: să mă laud, ca să îmi vând bine marfa, sau să ţin cont de proverbul „Lauda de sine nu miroase a bine”? Că tot aşa zicea şi mama!

- Persoanele diagnosticate cu probleme psihice să nu apeleze la serviciile paranormalilor, deoarece în mintea lor, tulburată de boală, informaţiile primite se pot întoarce pe dos.

- Tatăl meu a fost un autodidact în domeniul Limbii şi Literaturii române, dar şi un bun tipograf. Eu, fiica lui, sunt autodidact în domeniul Istoriei omenirii şi a fiinţei umane, dar şi un bunişor condeier.

- Spiritismul este loterie: joci, dar nu ştii care va fi rezultatul.

- Cu ani în urmă, o domnişoară mi-a spus că nu dorea să îi găsesc durata vieţii prevăzută în destin. După 3 luni a murit într-un accident de maşină. Să fi presimţit că nu mai avea mult de trăit în această lume?

- Tot cu ani în urmă, o doamnă se pregătea de plecare la o mânăstire: şi-a făcut curat prin casă, iar cărţile din bibliotecă le-a dat cadou pe la prietene. A venit şi mi-a spus: cred că mă cheamă Dumnezeu la El! A fost la mânăstire, şi-a luat rămas bun de la măicuţele ei dragi, iar pe drumul de întoarcere spre casă a murit într-un accident de maşină. Într-adevăr, o chemase Dumnezeu în lumea Lui...

- Multe persoane în vârstă vor să li se spună data exactă la care vor muri: anul, luna, ziua, ora... Răspunsul meu este: fiecare capitulează când se satură Dumnezeu de atâtea păcate.

- Unii îmi cer să le intru în creier, ca să le şterg amintirile neplăcute. Da’ ce sunt eu, hârtie igienică?!?

- Dacă îi spun unei târfe să se lase de curvăsăreală, se supără pe mine, de-i vine să mă omoare.

PĂCATE ROMÂNEŞTI

PARANORMAL 2009

Paranormalul în ţara lui Scarlat Demetrescu

Tsunami în România

Anul 2009 a început cu o bulversare generală a vieţii poporului român. Parcă totul se răstoarnă, pe zi ce trece, punându-ne tuturor răbdarea la grea încercare. Începem să înţelegem că nu mai este timp pentru a ne da frâu liber naivităţii, ideilor preconcepute, gândirii închistate în diverse dogme, fie ele religioase, politice sau sociale. Pe măsură ce trec zilele, simţim cu toţii că valul tsunami al istoriei, care nu a cruţat niciodată ţările şi popoarele de schimbări radicale, ne răstoarnă şi acum corăbioarele pe care ni le-am construit prin propria educaţie, studii, ingeniozitate. Anul 2009 parcă ar fi frate vitreg cu anul 2008, cel care abia a trecut. Ne-am trezit participând fără voie la un scenariu de viaţă care ne zgândăreşte la maximum instinctul de supravieţuire. Nu mai avem timp şi nici chef să o căutăm pe Elodia, sau să o compătimim seară de seară pe Magda Ciumac. Din ce în ce mai mulţi români urmăresc emisiunile televizate care dezbat problemele serioase ale existenţei noastre. Bătrânii şi gospodinele care, acum un an, trăiau mai mult pentru găsirea Elodiei decât pentru propria familie s-au orientat spre problemele pensionarilor, ale şomerilor, ale economiei româneşti în ansamblul ei.

Noua lecţie de viaţă

Se spune că „suferinţa îl face pe om mai deştept şi mai sensibil". Se întâmplă astfel numai în cazul celor care posedă o tărie de caracter suficientă pentru a-şi mobiliza resursele interne ale fiinţei, spre a se ridica deasupra răului care îi împresoară, străduindu-se să nu se prăbuşească în abisurile degradării propriei fiinţe. În ziua de astăzi şi în vremurile din ce în ce mai grele care se apropie, omul are nevoie, mai mult ca oricând, de ascuţirea tuturor simţurilor sale. Poate că aşa vrea Dumnezeu, să primim o nouă lecţie de viaţă. Nu vom mai muri cu miliardele, decimaţi de molime, cutremure, meteoriţi, războaie mondiale. Riscăm să ucidem fiinţa nobilă din noi, încetul cu încetul, dacă nu ne facem ordine în propria viaţă, aceasta presupunând **schimbarea mentalităţilor actuale**.

Capitalismul a expirat

Iluzia din ultimii zeci de ani a capitalismului învingător asupra tuturor orânduirilor sociale a expirat într-un mod lamentabil. Industralizarea excesivă, dominaţia banului „computerizat", cinismul

unor afacerişti paranoici care visează să cucerească omenirea, încep să dispară în apa învolburată a istoriei. Pe vremea când eram elevă la liceu, profesorul de socialism ne spunea aşa: *„Supraproducţia generează crize economice, iar acestea conduc spre prăbuşirea capitalismului*”. Parcă aveau un pic de dreptate şi clasicii socialismului!

La muncă legală, drepturi fireşti

Nici România nu este cruţată de valul schimbărilor radicale. Atâta doar că românul, obişnuit dintotdeauna să fie sărac, nu se prăbuşeşte de sus în prăpastie, ci se târăşte mai departe prin văi şi pe dealuri, căutându-şi modesta hrană cu truda lui obişnuită. Asistăm nedumeriţi la panica stârnită în populaţie de tristul adevăr al bugetului de stat, prea modest în comparaţie cu necesităţile ţării. Nevoile sunt mari şi vitale: micii şi marii întreprinzători privaţi au nevoie urgentă de încurajare şi sprijin financiar, salariile şi pensiile trebuie să crească, pentru ca oamenii să nu iasă la furat în drumul mare sau să se arunce de pe case, iar nevoia îngrijirii sănătăţii îşi cere şi ea drepturile.

Având în vedere necesităţile financiare urgente ale poporului român, achitarea impozitului pe profit este o parte importantă a contribuţiei la fondul statului. Cei care lucrează legal, achitându-şi la timp taxele şi impozitele către stat, trebuie să fie încurajaţi şi ocrotiţi de întreaga societate, indiferent care este profilul muncii lor. Nu contează în ce domeniu îşi exercită fiecare activitatea. Poate să fie avocat, medic, notar, constructor, inginer, croitor, terapeut sau spiritist. Dacă profilul muncii sale se regăseşte în codurile CAEN, omul posedă o autorizaţie de lucru în baza căreia profesează cu demnitate şi îşi achită impozitul pe profit, cei din jurul său şi de oriunde în această ţară au datoria morală şi cetăţenească să îl respecte, să îl încurajeze în munca sa şi să-i solicite serviciile cu încredere. A venit momentul să ne maturizăm cu toţii în gândire şi în modul de a concepe viaţa.

Cine mă denigrează se înjoseşte pe sine însuşi

Referindu-mă la activitatea mea de parapsiholog şi medium, simt nevoia să îi atenţionez pe cei puţini care se încumetă să mă denigreze că atitudinea lor faţă de clarviziune şi spiritism are nevoie urgentă de reconsiderare. De 15 ani profesez în acest domeniu al paranormalului, respectând zi de zi legile moralei, ale bunului simţ şi ale omeniei. Mi-am achitat întotdeauna dările către stat, zeci de ani cât am muncit ca profesoară, iar după aceea ca lucrător privat. Tot aşa procedez şi acum. Cei care sar ca puricii din bălării, gata să mă înţepe ori de câte ori îmi apare câte un interviu în presă, au o atitudine imatură şi lipsită de responsabilitate.

Creştinismul cu ochelari de cal

Onorabilii preoţi care bodogănesc pe la colţuri cum că spiritismul şi întregul ocultism înseamnă „lucrarea necuratului” să mai facă „ciocu' mic”, amintindu-şi că din taxele şi impozitele mele şi ale altora ca mine îşi primesc salariile de la stat. Pensionarii bisericoşi, care cred că Dumnezeu le va da pe lumea cealaltă fericirea veşnică, să nu-i mai bârfească pe ocultiştii care, prin dările lor către stat, îi ajută să-şi primească pensia în fiecare lună. Nu mai putem trăi, noi, creştinii, cu ochelari de cal, crezând că facem parte integrantă din buricul pământului. Fiecare popor de pe Terra are dreptul la propria identitate naţională, la propria credinţă religioasă. Dacă tot afirmăm, noi, creştinii, că popoarele „păgâne” cred în zei, nu în Dumnezeu, facem dovada unei îngustimi ridicole a ideilor şi a concepţiilor noastre despre viaţă. Creştinismul are merite nenumărate, dar şi păcate grele, acumulate de-a lungul sutelor de ani. Trebuie să fim toleranţi cu toate religiile, pentru ca pacea pe Pământ să devină o realitate, nu o utopie.

Majoritatea oamenilor de pe glob cred în existenţa lumii spiritelor. Această credinţă puternică în ajutorul de fiece clipă venit din lumea inteligenţelor nevăzute a ajutat continente întregi să reziste războaielor de cotropire, tendinţelor dominatoare ale unor dictatori paranoici, deselor molime care au decimat milioane de oameni. În America Latină, insulele Atlanticului, ale Pacificului, ale Oceanului Indian, continentul asiatic şi în multe alte colţuri ale Terrei, credinţa creştină coexistă în mod paşnic cu religiile străvechi ale popoarelor respective. Cei care încă mai afirmă faptul că „numai creştinismul este adevărata religie acceptată de Dumnezeu” dau dovadă de duşmănie, intoleranţă şi lipsă de respect faţă de cultura altor popoare. A venit vremea să gândim „universal”, ca nişte adevăraţi înţelepţi, chiar dacă suntem creştini. Aşa cum spiritele din lumea lui Dumnezeu gândesc „universal”, dovedind o inteligenţă atotcuprinzătoare, tot aşa trebuie să ne comportăm şi noi, oamenii, arătând un plus de înţelepciune şi prietenie faţă de semenii noştri din alte ţări.

Românii au nevoie de educaţie spirituală

Aici, în România, mulţi îi ironizează pe cei care se străduiesc să acumuleze înţelepciune de la fiinţele din lumea de dincolo. O să rămâneţi cu batjocura în gât, „stimaţi” denigratori! Vă miraţi ca ţaţa-n târg când auziţi că există români care discută mental cu spiritele umane, animale sau cu extratereştrii. Fiecare obiect sau fiinţă de pretutindeni are un spirit, iar puţinele fiinţe umane înzestrate cu o telepatie puternică reuşesc să discute mental cu spiritul oricui, fie el viu sau „mort”. Nu este nimic de râs aici, doar de cercetat, de studiat şi de practicat. Milioane de oameni de pe diversele continente sau insule discută mental cu plantele, animalele, formele de relief şi cu spiritele celor vii sau morţi. Ce o fi atâta de mirare la noi, românii?! Nu este vorba doar de uimire, cât de **lipsa**

unei educaţii spirituale necesare omului zilelor noastre. Unde educaţia şi cultura lipsesc, ignoranţa, răutatea şi violenţa fac ravagii. Rezultatul se vede şi în ţara noastră: oamenii de valoare sunt împroşcaţi cu noroi, iar infractorii, prostituatele, drogaţii sunt ridicaţi în slăvi şi mediatizaţi în prostie.

Ne scufundăm cu toţii, dragi concetăţeni, dacă mai visăm să trăim ca în filmele americane cumpărate la duzină. Americanii din filme nu mai există, au intrat în groapa istoriei. De câţiva ani încoace, poporul american s-a trezit la realitate, încercând să-şi regăsească fiinţa naţională, tradiţiile şi cultura adevărată. Modelul bogătaşului acoperit cu munţi de bani a dispărut. Trezirea este dureroasă, dar purificatoare. Păcatele trecutului au nevoie să fie spălate. Cu durere, cu luptă asiduă şi, mai ales, cu muncă onorabilă. Nici noi, românii, nu suntem ocoliţi de acest curent purificator.

Paranormalul de astăzi, normalul de mâine

În România de astăzi, pe mulţi îi şochează cuvântul „paranormal". Cu toţii ar trebui să ştim că paranormalul autentic nu înseamnă hachiţele fantomelor din casele vechi sau din imaginaţia bolnavilor psihic. Paranormalul adevărat presupune efortul personal pentru dezvoltarea intuiţiei, a capacităţii de previziune, a vederii la distanţă, a telepatiei. Clarvăzătorul nu este o fiinţă a diavolului, ci un om normal, care vede foarte bine ce se întâmplă în jurul său. Telepatul nu este un nebun care aude voci batjocoritoare, ci o persoană capabilă să recepţioneze şi să transmită diverse mesaje cu propriul creier, în stare de perfectă luciditate. Nu este nimic de râs, nici vreun motiv de îngrijorare. Toate gărzile de corp ale marilor politicieni sau afacerişti din ţările civilizate sunt persoane dotate cu aptitudini paranormale de excepţie şi nimeni nu îşi bate joc de ele. Iar în România „modernă", toţi proştii fac mişto de practicienii paranormalului!

Miştoul la români

De fapt, miştoul s-a lipit de viaţa românilor ca bălegarul de fundul vacii. Toată lumea face mişto de toată lumea. Exemplul zilnic ni-l oferă posturile TV care încurajează mahalaua şi cinismul, amăgindu-se cu speranţa că o audienţă ridicată le va aduce bunăstarea veşnică. Fals, oameni buni, fals! Toată batjocura pe care o lansaţi în eter 24 de ore din 24 se întoarce împotriva voastră în mod inevitabil! Aduceţi în faţa telespectatorilor tot felul de fufe şi sclifosiţi, pentru a se certa ca la uşa cortului sau a face mişto de diverse personalităţi prezente doar în poze. Creaţi astfel clişee false şi nocive, prin care otrăviţi aerul din jurul vostru şi conştiinţele oamenilor. Nici o persoană reprezentativă pentru acest popor nu scapă de mahalaua voastră. În viziunea unora dintre voi, bărbatul om de afaceri sau politician trebuie neapărat să fie escroc, afemeiat şi risipitor. Femeia-politician primeşte automat calificativele de

curvă, excentrică, ori şleampătă în gesturi şi îmbrăcăminte. Femeia-medic, femeia-savant, femeia-profesoară nici nu există în ochii voştri. Ziarele şi programele TV promovează cu mare hărnicie curvele de lux, vedetele porno, nevestele bogate care îşi traduc bărbaţii cu nişte terchea-berchea. Adevăratele valori umane din această ţară sunt acoperite cu saci plini de noroi, pentru a nu mai îndrăzni să reprezinte un exemplu bun pentru întreaga societate.

Toată această falsitate, răutate, agresivitate, infestează aerul şi energia umană, atât în ţara noastră, cât şi în alte ţări. Împroşcăm natura cu fecalele răutăţii noastre, iar ea, deşteaptă, ni le deşartă în cap, sub forma ploilor năprasnice, a vântului distrugător, a cutremurelor cu abonament anual, a valurilor uriaşe care mătură tot ce întâlnesc în cale. Indiferent dacă noianul de calamităţi ne vine prin voinţa lui Dumnezeu sau a întregului Univers, trebuie să conştientizăm faptul că **răutatea omenească generează dezastrele naturale**. Întreaga omenire are nevoie de înţelegere, pace şi, mai ales, de înţelepciune. Prin dialog, diplomaţie, generozitate, mai putem îndrepta câte ceva din răul care ne-a cuprins Pământul, până nu va fi prea tărziu.

11 februarie 2009

„Cutremuriada" sau Manipularea prin cutremure

De câţiva ani încoace, doi moşnegi nebuni apar dintr-odată ca buruienile după ploaie, debitându-şi ultimele noutăţi în materie de cutremure. Ei pretind că ştiu totul despre moartea apropiată a zeci de mii de români, despre casele ce vor fi făcute praf de Măria-Sa Cutremurul. Nu au discernământ, nici ruşine faţă de milioanele de telespectatori înspăimântaţi care le ascultă balivernele. Luaţi cu de-amănuntul, strânşi cu uşa, constatăm cu stupoare că nu îşi asumă nicio responsabilitate pentru afirmaţiile lor necugetate. Într-adevăr, oamenii simt nevoia sa afle dacă vor muri de cutremur, ca să-şi mai spele din păcate până atunci, dar dumnealor, „cutremurologii", nu le indică nici o dată precisă. Că amândoi suferă de un sindrom maniacal, că au oleacă de clarviziune zăpăcită cu totul, se poate observa foarte uşor. Dar cum or fi stând cu mintea moderatorii TV care îi tot promovează pe micile ecrane?! La sufletul celor care nu mai dorm nopţile de groază nu vă gândiţi, măi oameni de televiziune, sau vă interesează mai mult rating-ul decât sănătatea mentală a poporului în mijlocul căruia trăiţi? Am pus şi eu o întrebare retorică, fiind convinsă că oricum nu voi primi nici un răspuns la ea.

Ar mai fi un aspect al problemei. Tot dăm vina pe rating pentru a-i scuza pe oamenii de televiziune însetaţi de bani şi de glorie, dar la şmecherii din umbră, care încurajează astfel de manifestări nocive, se

gândeşte oare cineva? În mod firesc, ne duce mintea la interesele „superioare” ale unor „eminenţe cenuşii”, care folosesc tot felul de metode ortodoxe sau neortodoxe pentru a ţine acest popor dezbinat şi depresiv sub călcâiele lor poleite cu aur. Nu se evită nici un argument pentru a le insufla bieţilor români ideea necesităţii traiului modest, la limita sărăciei, şi mai ales obsesia morţii timpurii, îndemnându-ne pe toţi la resemnare. Inapetenţa de viaţă, disperarea, o lehamite generală au pus stăpânire pe firea paşnică a românilor. La toate acestea îşi aduc aportul otrăvit nea cutare şi nea cutare, „cutremurologii”, şi câte o astroloagă trăsnită, care se hlizeşte ca o tâmpită în timp ce descrie cu lux de amănunte ce cutremur apocaliptic ne vor trimite „planetele” cât de curând.

Fără doar şi poate, omenirea a ajuns la cheremul nebunilor: unii vor globalizare, alţii computerizare umană prin microcipuri, iar alţii, mai ţicniţi ca primii, visează să stăpânească tot ce mişcă pe acest Pământ. De câte ori am văzut la televizor un prevestitor de cutremure catastrofale în ţara mea, am strigat la el revoltată: „Minţi ca un porc, băi tataie! Nu mai mori odată, ca să scăpăm şi noi de cutremurul cel mare?!”. Uşor de spus, dar greu de obţinut aşa o minune.

Cum mă simt prea mică pentru o dilemă atât de mare, am decis să apelez, ca de multe ori până acum, la înţelepciunea fiinţelor din lumea de dincolo. Spiritele cunosc totul despre Univers, dar noi, muritorii cei păcătoşi, primim doar câte o fărâmă din ştiinţa lor. Poate că doar atâta merităm, de nemernici ce suntem.

3 aprilie 2009

DEMONIZARE INTENSIVĂ

Braşov – oraşul crimei „sub acoperire”

În virtutea legilor karmei, o greşeală necorectată sau nepedepsită atrage după ea alte greşeli, din ce în ce mai grave.

Aşa se întâmplă în Braşovul de astăzi, care aspiră la titlul de „oraşul crimelor neelucidate”. Toată lumea dă vina pe Poliţie, considerând-o incapabilă să facă ordine. Ca şi Braşovul, întreaga ţară este împărţită în zonele de influenţă ale bandelor mafiote. Răfuielile se ţin lanţ, cum a fost, de exemplu, recentul jaf de la Exchange (29 ianuarie), soldat cu doi morţi şi un rănit grav. Ţapul ispăşitor se numeşte Serghei Gorbunov. Plecat de acasă la 15 ani, Serghei a trecut Prutul, pentru a-şi face un rost în România. Meseria vieţii lui este furatul. Nu poate trăi fără să fure. Ajuns după gratii, lucrurile s-au complicat. Regimul de detenţie nu îi prieşte. Mai cu pile, mai cu bani, prietenii mafioţi l-au scos din închisoare. Motivul aparent: i se agravează glaucomul. Motivul real, argumentul ţinut secret de şefii închisorii: o infecţie virală incurabilă care le-ar fi pus sănătatea în pericol deţinuţilor din preajma lui. Vina celor care l-au eliberat este imensă.

Gorbunov nu a avut pistol atunci când au fost împuşcaţi angajaţii Exchange-ului. El trebuia doar să fure sacii cu bani şi să-i ducă la sala de sport, unde îl aşteptau complicii săi. Gloanţele ucigaşe au fost trase de unul dintre cei doi indivizi aflaţi într-un Mercedes gri-închis care staţiona peste drum de Exchange, pe strada Agrişelor. După ce şi-a făcut „meseria”, maşina ucigaşă a fugit pe neobservate, reuşind să iasă din oraş, îndreptându-se spre Cluj. Până să se dezmeticească Poliţia braşoveană, au trecut graniţa în Ungaria. A doua zi, fugarii erau deja la locuinţele lor: unul în Germania, celălalt în Franţa. Sunt români, infractori cu vechime, membri ai unei reţele europene de crimă organizată.

Cum a murit eroul Lâlă? Împuşcat pe strada Matei Barasab, de către unul din complicii lui Gorbunov, care supraveghea „operaţiunea”. Bietul om a plătit cu viaţa pentru ca în România să izbucnească un nou proces de conştiinţă.

5 februarie 2009

NOTĂ: O parte din acest articol a fost preluată de cotidianul „Libertatea” nr.6017 / 7 februarie 2009

Festivaluri „Horror”

Judeţul Braşov nu reuşeşte să scape de ruşinea demonizării. Cu toate că anual au loc în Sighişoara serbările medievale care încearcă să ne stimuleze admiraţia pentru pitorescul şi frumuseţea unor obiceiuri de mult apuse, la castelul Bran şi cetatea Râşnov continuă încurajarea grotescului şi a macabrului de cea mai joasă speţă. Motivul: atragerea turiştilor dornici de senzaţii tari, oribile, spaime de neuitat toată viaţa. Nu era suficient că zilele trecute s-au adus la castelul Bran instrumente de tortură medievală. Spre dezgustul nostru, al fraierilor de români care înghiţim orice porcărie, vor avea loc şi manifestări „culturale”, cum ar fi: Festivalul „Mystery & Thriller” la Râşnov, în luna iunie şi Festivalul „Ars Tenebris”, tot la Râşnov, în luna august, care vor promova artele macabre şi tenebroase „originale”.

Cineva m-a întrebat cum este posibil ca în Braşov – un oraş purificat energetic, prin influenţa binefăcătoare a pădurilor care îl înconjoară – să se petreacă nişte crime atât de oribile, cum a fost cea săvârşită de mama penticostală acuzată de pruncucidere. Acum, ce să vă mai spun? Se pot lupta bietele păduri cu ticăloşia unor oameni scrântiţi la cap?! După cum vedeţi, dacă nu apar destule crime autentice, sunt inventate altele mai grozave, în recentele festivaluri „horror” de la Râşnov. Ce dreptate să mai facă bieţii brazi din Braşov, Bran şi Râşnov? Să-i trăsnească în cap pe demonizaţii care inventează crime de dragul banilor şi al publicităţii?

Ştiţi care este reacţia brazilor la atâta păcătoşenie omenească şi poluare atmosferică? Se usucă, săracii de ei! Cei care veţi vizita Braşovul în această vară veţi vedea numeroşi brazi din ce în ce mai ofiliţi, atât în centrul oraşului, cât şi la periferie. Să fie oare un semn că nici bradul nu mai suportă răutatea din jurul său?

20 iunie 2012

BLESTEMUL CEAUŞEŞTILOR

Comentarii

24 iulie 2010

În sfârşit, au fost dezgropaţi... Bucăţele de oase putrezite se află acum pe masa unor specialişti posesori ai metodelor sofisticate de identificare a cadavrelor. Echipa de lucru nu este deloc de invidiat, ea aflându-se într-o cuşcă incomodă, înconjurată de hienele profitoare ale „Revoluţiei Române”. Circul abia a început. Victimele vor fi numeroase, în urma unor lupte crâncene. Oare ce se va întâmpla dacă, într-adevăr, cele două coşciuge din Ghencea îi adăpostesc pe Ceauşeşti? Fără îndoială că va avea loc reanalizarea faptelor, pas cu pas, şi pedepsirea vinovaţilor de crimă. Dar dacă nu sunt Ceauşeştii? Alte lupte, alte procese, în urma cărora Statul Român va fi bun de plată. Mai există o variantă, cea mai năstruşnică dintre toate: identificarea Elenei, dar a soţului ei, ba. Iar procese, scandal, că unde ar fi fost dus Nea Nicu?! Prea multe „personalităţi” politice sunt implicate în drama soţilor Ceauşescu!

Oricare ar fi rezultatul expertizei, tot vor cădea capete importante, iar alţii vor ieşi ciufuliţi rău de tot. Dar soluţia de mijloc, de compromis, cea pacifistă, parşivă, care să împace capra cu varza şi să-i potolească pe Mircea şi Valentin, care ar fi oare? Simplu ca bună ziua: oasele sunt prea putrezite şi împuţite, ADN-ul nu iese nici cu liturghie, iar cadavrele sunt neidentificabile! Treaba aceasta s-ar putea „aranja” numai în România. Dacă ajung oscioarele în laboratoarele engleze, vai şi amar de cei implicaţi în dispariţia Ceauşeştilor! Istoria nu iartă pe nimeni...

12 decembrie 2010

De-a lungul istoriei omenirii s-au produs tot felul de revoluţii: franceză, de catifea, tehnico-ştiinţifică, islamică, socialistă, culturală etc. Totuşi, din acest mozaic zbuciumat al evoluţiei sau involuţiei, parcă ar lipsi ceva: o revoluţie „paranormală”! Cum tot sunt la modă testările şi interpretările (de parcă fără ele nu s-ar mai putea trăi!), haideţi să vedem dacă nu cumva „răzmeriţa” din decembrie '89 n-o fi fost cumva vreo revoluţie „paranormală”!

De 21 de ani încoace, aşa-zisele „dovezi” şi „mărturii” de la faţa locului se contrazic de mama focului, învăluind mintea poporului într-o ceaţă suspectă, prin care cu greu s-ar putea zări adevărul. Dacă unii martori sunt de părere că evenimentele s-ar fi desfăşurat „aşa şi pe dincolo”, repede vin alţii şi afirmă contrariul. Ce să mai creadă bietul popor român, care, în mare parte, nici nu s-ar fi gândit vreodată să-l

doboare pe Ceauşescu? Oamenii munceau, se distrau, iubeau, fiecare cunoscându-şi rostul pe lume. Este adevărat că, în comparaţie cu „ţările emancipate", pe la noi mai lipsea câte ceva. Nu se vindeau droguri, nici femei, nici arme, iar lipsa băncilor ne ajuta să mai păstrăm câte un ban în casă. Dar uite că nişte filfizoni şcoliţi prin Vest ne făcură să credem că „poporul s-a ridicat la luptă împotriva dictaturii". Aşa începură fenomenele paranormale cunoscute sub denumirea de „Revoluţia Română".

Timp de câteva zile, românii au asistat la nişte chestii pe care nici acum nu reuşesc să şi le explice în totalitate. Vă relatez doar câteva dintre ele:

– Bucureştenii, care de obicei îl aplaudau frenetic pe Ceauşescu, au început dintr-o dată să-l huiduie, de parcă le-ar fi bătut cineva piroane în cap.

– „Elicopterul morţii", după ce i-a răpit pe Ceauşeşti, a aterizat aiurea la Snagov, într-un loc unde Nea Nicu nu mai călcase de câţiva ani, iar după aceea parcă s-a rupt filmul. Peste câteva ore, cuplul ceauşist a fost găsit rătăcind bezmetic prin lanurile Târgoviştei, în urma unei misterioase „teleportări".

– Vuiau avioanele pe cer, trăgea armata cu tunurile în gol, iar resturi de avioane, ioc! Zburau elicoptere fantomă, toată lumea se temea de terorişti, dar nici unul n-a fost prins. Soldaţii trăgeau unii în alţii, cu minţile din ce în ce mai opărite şi privirile înceţoşate.

– Ancheta grosolană la care au fost supuşi cei doi bătrâni, Nicolae şi Elena, nu ne-a fost dezvăluită niciodată. Am vizionat doar simulacrul de proces, pe care amatorismul şi debusolarea l-au făcut să semene cu o piesă de teatru jucată de actori fără talent. Parcă erau drogaţi cu toţii, adică nu prea ştiau ce fac şi ce vorbesc. De fapt, ce se clocise în Capitală? Alte scene de paranormal: comunistul Iliescu se zbătea să-i pedepsească pe Ceauşeşti „în numele democraţiei", iar falsul revoluţionar Voican voia neapărat să-i împuşte „la comanda masoneriei". Şi a reuşit! Pe cine o fi împuşcat tembelul, numai Dumnezeu ştie!

– După 21 de ani, îi deshumară pe cei doi nenorociţi, le analizară hoiturile până i-au „identificat", mai mult pe căi paranormale decât normale. Adică: La Elena ADN-ul a lipsit, dar i-au văzut dinţii, chiloţii şi sutienul (?); La Nicolae, ADN-ul a fost cum a fost (cine poate şti adevărul?), dar gineri-său i-a recunoscut căciula şi paltonul (?). Din vară până-n iarnă, sosiră rezultatele: ei sunt, dom'le! Urmară zile pline de suspans: ginerele dezgropă din nou osemintele şi le ascunse în altă parte, sub marmură roşie, fără cruce şi fără poze, dar mai ales fără prezenţa lui Valentin, fiul orfan, care nici a doua oară nu a reuşit să-şi îngroape părinţii! Prima oară, în '89, nu i-au dat voie „revoluţionarii" să apară la cimitir, iar săptămâna trecută cumnatu-său nici măcar nu l-a anunţat să vină la înmormântare. Şi uite-aşa se sfârşi povestea întortocheată a Ceauşeştilor!

O fătucă prompteristă spunea la o televiziune: «*Astfel s-a încheiat un capitol din istoria României!*» Să crezi tu asta, duduie! S-a sfârşit capitolul „RĂZMERIŢA” şi a început următorul, „RĂFUIALA”. Câte blestemăţii vor mai ieşi la iveală!? Apropo: lui Moş Voican, ezoteristul mason cu multe grade, nu-i rade nimeni barba sau i se comută pedeapsa pe lumea cealaltă?!?

11 februarie 2011

Afirmam în episodul precedent că masonul de grad înalt pe care l-am poreclit „Moş Voican” a vrut neapărat să-i omoare pe Ceauşeşti la comanda masoneriei. Acest Voican face parte din Loja Marelui Orient al Franţei, care este o masonerie atee (fără credinţă în Dumnezeu). Iată că, de curând, un europarlamentar român a afirmat că Nicolae Ceauşescu ar fi fost omorât şi îngropat printr-un ritual masonic. Ei, ce ziceţi de aşa o poznă masonică, făcută tocmai în România comunistă?!

Dar despre trădarea armatei române în decembrie '89, ce părere aveţi? Oare de ce românii se comportă ca un neam de trădători?! Comparând cu atitudinea ferm patriotică şi perfect disciplinată a armatei egiptene în recenta tentativă de lovitură de stat din Cairo, ce impresie ne mai fac moşnegii sau prea tinerii pensionari din armata română care ţipă de zor pe străzi şi pe la televiziuni că li s-au diminuat pensiile? Militarii aceştia români nu s-au aflat niciodată pe un front de război, nu ştiu ce înseamnă să te sacrifici pentru binele ţării tale! Am văzut un moşneag neruşinat, pensionar al armatei române, văicărindu-se în faţa unei camere de filmat că i-au redus pensia de la 40 de milioane la 22 de milioane şi că se teme că va muri în mizerie! Aceasta în condiţiile în care sute de mii de români au pensii sub 10 milioane! Aceia nu mor în mizerie?! Sau, în ţara noastră, doar obraznicii o duc bine?!

CAZUL „ELODIA” VĂZUT DE NINA PETRE

Comentariu introductiv

Cineva m-a întrebat anul trecut: *„Vă mai preocupă soarta Elodiei?”* Am răspuns prompt: *„De 6 ani duc în spate cazul acesta, dar nu voi renunţa la punctul meu de vedere, oricâte presiuni se vor mai face asupra mea!”*. Ştiu că s-au făcut comentarii batjocoritoare la adresa mea prin diverse televiziuni, mai mult în culise decât în faţa telespectatorilor. Presa scrisă a dovedit mult bun-simţ, fie scriind favorabil despre cercetările mele, fie păstrându-mi numele sub tăcere.

Din toamna anului 2007 cercetez şi iar cercetez dispariţia Elodiei, cât şi implicaţiile ei asupra unei părţi din societatea românească. Nu mi-am pierdut nicio clipă speranţa că într-un final se va face lumină în acest caz tenebros. De fapt, este cât se poate de limpede ce s-a întâmplat cu nefericita avocată. Mai de mult, citisem într-o carte că „spionii traşi pe linia moartă dispar fără urmă”. Acest trist adevăr nu îl cunosc românii, în majoritatea lor. Au crezut tot ce li s-a dat cu linguriţa pe micul ecran, fiindcă mare cacealma s-a făcut în televiziuni! Ele au avut trâmbiţa cea mai puternică, ameţindu-şi telespectatorii cu intoxicări oribile, pline de sadism si falsitate. Directorii de programe TV implicaţi în diversiunile menite să camufleze adevărul despre dispariţia Elodiei şi-au căutat salvarea de la ridicol dând vina pe cohortele de „paranormali” care stăteau la filmare ca vacile la muls.

Oare bilanţul celor aproape 7 ani de manipulări să fi ajuns cumva la un deznodământ onorabil? Nici vorbă de aşa ceva! Ne aflăm abia la jumătatea drumului: clarvăzătorii trebuie să îşi asume responsabilitatea afirmaţiilor din anii trecuţi, ieşind în văzul tuturor cu noi explicaţii şi „predicţii”; primii anchetatori vor fi obligaţi, într-un târziu, să plătească pentru tot ce au greşit în cercetarea acestui caz; şmecherii de prin televiziuni care s-au încumetat să pună probe false în Braşov şi în afara lui să dea socoteală în faţa legii, fiindcă faptele lor pot fi încadrate în paragrafe din Codul Penal. Despre spionii care au ucis-o pe Elodia ce rost ar mai avea să discutăm? Nici nu-i cunoaştem, nici usturoi nu au mâncat, ca să le miroasă gura, şi oricum, mortul de sub pivniţă nu se trezeşte la soare.

Îmi pun şi eu o întrebare: ce merită să păţească toţi neisprăviţii care au transformat-o pe Elodia într-o eroină a poporului român? Cred că doar istoria îi va pedepsi, fiindcă sunt enorm de mulţi, iar unii dintre ei mai au ceva funcţii. Oare parşiva de Elodia merită să reprezinte modelul femeii române, care, chipurile, ar fi murit pe altarul dreptăţii din familie?! Aşa ar trebui să se comporte nevestele din România?! Să îşi înşele bărbaţii cu fiştecine, să îi mintă, să câştige bani fără să îi anunţe, să

refuze patul conjugal, să trimită email-uri amoroase unor bărbaţi căsătoriţi?! Cam prea multă „emancipare” în ţara aceasta! Nu ne ajung adolescentele şi mai-maturele care îşi dau păsărica oricui, crezând că „dăruiesc iubire”, ca să îşi „ardă toată karma”?! De unde iau exemplu nefericitele acestea? De peste tot, bineînţeles.

În memoria Elodiei s-au compus poezii şi cântece, s-au certat românii pe toate drumurile, s-au făcut sute de filme, articole, poze, păpuşi, dar în privinţa pilotului Iovan încă mai stau unii pe gânduri dacă merită să îl declare erou. Omul acela a plătit cu viaţa pentru a-şi salva pasagerii, aici, în ţara lui. Dacă a ucis cândva un hoţ, şi-a spălat păcatul salvând viaţa multor bolnavi, transportând medicii cu avionul. Doar viaţa lui nu a salvat-o nimeni!

Românii de bună credinţă se întreabă speriaţi: în ce ţară trăim? Răspunsul este simplu: iată, în „aceasta”! Veţi lua cunoştinţă, în continuare, de roadele cercetărilor mele în cazul Elodia, de opiniile mele, dar şi de opiniile altora despre mine.

15 februarie 2014

Comentarii

30 august 2010

BLESTEMUL ELODIEI

În fiecare an, la sfârşit de august, rânjetul Elodiei ne strică toată dispoziţia. Iar încep ziarele să povestească şi televiziunile să ne arate mutra, ţâţele şi fesele fugarei, din toate unghiurile posibile. O avocată braşoveancă obscură şi coruptă a ajuns în decurs de 2-3 ani o panaramă naţională. S-a scris şi s-a discutat peste măsură despre această femeie cu mintea plină de cotloane. Cea mai populară televiziune românească a dat lovitura la „noroc”: pe seama Elodiei s-au câştigat sume imense, cumpărându-se iaht, avion, elicoptere, blocuri şi maşini de lux. Dar năstruşnica Elodia, de oriunde s-ar fi aflat ea, în cer, pe pământ sau sub pământ, a asistat la tot circul făcut pe seama ei, blestemându-i cu foc pe profitori. Bilanţul este dramatic: la numai 3 ani de la dispariţia avocatei, televiziunea poporului nu mai are bani nici cât să-şi plătească amenzile, iar patronul ei se află la un pas de puşcărie. Morala se deduce uşor: cine îşi bate joc la infinit de un om dispărut, fie el viu sau mort, încalcă regulile bunului simţ şi ale omeniei. Va plăti pentru neghiobia şi răutatea sa, oricând îi va sosi scadenţa, mai devreme sau mai târziu...

30 septembrie 2010

ADIO, ELODIA!

În urmă cu două seri (nopţi), văzând-o la OTV pe clarvăzătoarea Doina, venită din Italia pentru a le destupa mintea românilor mari amatori de ghicit, m-a uimit îndărătnicia femeii de a susţine că Elodia ar mai fi în viaţă. Cercetând-o pe micul ecran, mi-au trecut rapid prin minte două idei care justificau parţial atitudinea ei ciudată:

1. Bruiajul electromagnetic al aparaturii din studio i-ar fi indus clarvăzătoarei o stare de confuzie mentală;

2. Ar fi fost plătită de OTV pentru a afirma la nesfârşit că fugara Elodia trăieşte bine mersi în Africa, punând astfel umărul la continuarea serialului „Elodia vie”.

Am observat că, după ce năstruşnicul Lazarus apare la Antene cu noi date compromiţătoare la adresa lui Dan Diaconescu şi cu informaţii proaspete referitoare la eforturile personale depuse în acţiunea de căutare a cadavrului Elodiei, repede reîncepe la OTV serialul „Elodia vie”. Cum s-ar zice, rivalitatea non-stop dintre DDD şi Lazarus se sparge sistematic în capul nenorocitei de Elodia, Dumnezeu să o ierte pentru toate câte le-a făcut în scurta sa viaţă!

Cât timp femeia a fost vie, am susţinut acest adevăr, în ciuda tuturor ironiilor şi denigrărilor la care am fost supusă de către tot felul de proşti sau răuvoitori. S-a întâmplat că din iunie şi până în septembrie nu am mai verificat starea Elodiei, având alte treburi de făcut. Dar văzându-l la OTV pe Nicuşor „mirositorul”, care tot spunea că simte miros de sânge peste hotare atunci când se gândeşte la Elodia, m-am repezit la poza femeii, ca să văd în ce stare se mai află fugara. Era ora 1 noaptea când, verificându-i poza, am constatat că femeia nu mai avea semnal telepatic. Cum s-ar spune pe româneşte, m-am luat cu mâinile de cap! A doua zi, la trezire, am dat din nou fuga la poza Elodiei. Acelaşi rezultat: moartă de-a binelea!

Începând o cercetare ca lumea, am aflat filmul uciderii femeii, cu sălbăticie, de către indivizi plătiţi cu scopul de a o lichida o dată pentru totdeauna. Tragedia s-a petrecut în noaptea de 4 spre 5 august 2010, la domiciliul ei dintr-o ţară africană. Aproape 3 ani au tot căutat-o prin Europa şi Africa, până când au găsit-o! Trăgând o concluzie dură, pot să spun că mediatizarea excesivă a acestui caz a avut un efect distructiv asupra victimei. Numărul mare de clarvăzători care şi-au prezentat variantele uciderii Elodiei, încă de la dispariţia ei din Braşov, a creat un tablou de ansamblu al crimei care s-a petrecut în august 2010, nu în august 2007! S-a spus de nenumărate ori despre acei clarvăzători că sunt incapabili, nebuni, şarlatani, dar nimeni nu s-a gândit că ei ar fi putut vedea în viitor, nu neapărat în trecut!

Ignoranţa şi lipsa de cultură în domeniul paranormalului face multe victime în România. Cum se petrece o crimă, o dispariţie sau o sinucidere, imediat apar comentariile cele mai stupide, care fac mult rău

imaginii fiecărei victime. În cazul Elodiei, femeia nemaifiind vie, spiritul său a intrat în domeniul meu de cercetare. Prin urmare, voi lupta pentru respectarea memoriei acestei femei, indiferent de greşelile pe care le-a săvârşit în viaţă. Dumnezeu să o ocrotească şi pe lumea cealaltă!

19 octombrie 2010

S-A DUS TATĂL ELODIEI!

Fără îndoială că Elodia îşi trage rudele pe lumea cealaltă. Iată că primul plecat a fost chiar tatăl ei, care timp de 3 ani a strigat în neştire: „*Fata mea e moartă!*” Bietul om nu a mai rezistat spălării creierului la care a fost supus, împreună cu nevasta sa, după dispariţia fiicei dragi. Un cor infernal a ţipat ani la rând, pe diverse voci, acelaşi laitmotiv blestemat: „*Elodia e moartă, moartă, moartă!*” Coriştii de adunătură, animaţi de acelaşi interes obscur, au agravat drama femeii până au terminat-o. Două avocate isterice, un procuror labil, un „detectiv” trecut pe linia moartă, un filfizon bucureştean care îşi plimbă gagica prin Braşov şi se laudă că o tot caută pe fugară prin pădure. Pe lângă ei, încă mulţi alţii. Galerie de ciocli, plătiţi de nu-ştiu-cine, au stârnit un adevărat coşmar în minţile românilor.

Acum, totul s-a terminat. Fugara a murit, tatăl ei iubitor s-a dus după ea, la Marea Întâlnire. Cine le va urma? Şi mai ales cine va plăti pentru răul produs acestei familii? Părinţilor Elodiei, doi bătrâni bolnavi, nu li s-a îngăduit şansa de a spera în supravieţuirea fiicei lor. Li s-a impus ideea că Elodia ar fi fost ucisă şi îngropată aiurea prin pădure. Oare li s-a permis măcar o zi să creadă că fata lor trăieşte? Iată întrebări care vor dăinui multă vreme, ca şi amintirea acestei crime vehiculate cu multă vreme înainte de a se fi produs! Vedeţi cum se fac jocurile în vremurile de astăzi? Cu ipocrizie, cu sadism, cu sânge rece! Să vedeţi câţi vor muri după implantarea cipurilor!

20 februarie 2011

De 3 ani şi jumătate, presa şi televiziunile braşovene îl acuză pe poliţistul Cioacă de „omor deosebit de grav” comis asupra soţiei sale. Vorba românului: „Las-o moartă, că-i mai bine!” Am scris şi cu alte ocazii că în Braşov sunt interese mari ca Elodia să fie dată moartă, indiferent cine ar fi criminalul, chiar şi soţul ei, de exemplu. Problema cea mare a mass-mediei braşovene este că Poliţia de pe la noi găseşte cadavrele în timp record. Dacă Elodia ar fi fost aruncată în vreo râpă din zonă, o găseau în mai puţin de o săptămână. Iar acum, când poliţistul Cioacă a cerut mutarea unuia dintre procesele sale oriunde în România, ca să scape de agresiunea ziariştilor braşoveni, aceştia din urmă nu mai ştiu ce

să facă pentru a se disculpa. Cum s-ar zice, nici usturoi n-au mâncat, nici gura nu le pute!

După ce braşovenii s-au folosit vreo doi ani de naivitatea OTV-ului, acesta s-a săturat de formula „Elodia moartă” şi a întors-o pe „Elodia vie”. Scenariul cu „Elodia vie” a fost debitat de câteva ori şi de febleţea OTV-ului, clarvăzătoarea româno-italiancă Doina cea brunetă. Femeia le mai „vede” corect, uneori, dar având un scenariu impus de către cei din OTV, o mai dă şi pe de lături cu ghicitul. După cum i-am transmis într-o seară, prin email, duduia Doina nu localizează bine evenimentele în timp şi spaţiu, cel puţin în cazul Elodiei. Ce spune şi în alte cazuri, chiar că nu mă interesează. Am atâta de lucru cu clienţii mei, încât puţin îmi pasă de ce aia l-a părăsit pe ăla şi de ce ăla i-a omorât pe äia! Cine a mai văzut „democraţie” fără droguri, prostituţie sau crimă organizată?! Zău aşa! Trebuie să fim şi noi în rând cu „lumea”!

Revenind la cazul avocatei dispărute, varianta cea mai apropiată de sufletul românilor ar fi „Elodia moartă”. Cum s-ar zice, românii noştri au nevoie să audă zilnic de câte o crimă, că altfel nu le pică bine masa de seară. Şi ce să mai facă televiziunile româneşti ca lumea să o creadă pe Elodia moartă? Iată, ProTV-ul, care este „fruncea”, a adus-o anul trecut pe una de peste ocean, care ba mai cânta, ba mai călca un pic în străchini, iar pe Elodia tot moartă o scotea. O „vedea” dumneaei pe ditamai avocăţica făcută ghemotoc într-un sac de plastic, dormindu-şi somnul de veci la rădăcina unui brad! Ah, ce romantică mi se pare această poveste, ca şi cărţile duduii clarvăzătoare, care zac prin librării, fiindcă nu le mai cumpără nimeni!

Ca să nu rămână mai prejos, una dintre „Antene” a adus o blondă (Blanca) din Spania, care să zică şi ea că Elodia e moartă. Nu am văzut emisiunea cu pricina, fiindcă ziua obişnuiesc să muncesc, nu să mă uit la televizor. Dar ceea ce am citit în presă m-a uimit, pe bune. Spaniola fusese plimbată prin Braşov de slujitorii Antenei, ba chiar şi pe scara blocului de lângă linia ferată, unde locuise dispăruta. Scenariul povestit de Blanca, referitor la ultimele clipe de viaţă ale Elodiei, dar şi descrierea locului în care i-a fost ascuns leşul, seamănă uimitor cu ceea ce am aflat şi eu, dar nu i-am spus nimănui din presa românească. Se vede şi în cazul Blancăi presiunea exercitată de cei care au adus-o în Braşov: dacă tot au cheltuit cu ea, măcar să spună că avocata a fost ucisă de soţul ei! Totuşi ceva nu îmi este clar: Blanca l-a numit pe Cioacă drept criminal sau a spus doar că soţul Elodiei a fost criminalul? Vedeţi dumneavoatră, şi clarviziunea îşi are pretenţiile ei. Dacă stă o gaşcă întreagă pe capul clarvăzătorului, spunându-i într-una o mare tâmpenie, mai poate şi omul acela să greşească, aproape fără să îşi dea seama.

Acuma, în ceasul al 13-lea, pot să fac şi eu un bilanţ al cazului Elodia. Femeia a fost ucisă, într-adevăr, dar nu în septembrie 2007, ci în august 2010; crima s-a petrecut în afara graniţelor României; în clipa morţii sale femeia era măritată, într-adevăr, dar pentru a treia oară!; soţul ei fiind

plecat de acasă, au hăcuit-o alţii, nu el; locul în care zac osemintele nenorocitei corespunde cu descrierea făcută de spaniolă.

Concluzia mea: poate că Blanca nici nu şi-a dat seama ce bine a descris „cavoul" Elodiei! Dar cu „soţul" cum rămâne? Mai aduceţi, fraţilor, încă una de peste hotare, ca să îl ghicească pe adevăratul criminal!

24 februarie 2011

ELODISMUL

O nouă boală psihică bântuie prin România: elodismul. *Vechime*: 3 ani şi jumătate. *Simptome*: - dorinţa aprigă de a găsi cadavrul Elodiei; - transformarea avocatei dispărute într-o victimă a agresivităţii domestice; - tendinţa permanentă de a învinui Poliţia Română, care, chipurile, nu şi-ar face datoria de a găsi toate femeile fugite de acasă; - compararea oricărei femei dispărute cu fugara Elodia; - mania folosirii paranormalilor în problema Elodiei: unii vor să fie găsită moartă, alţii aşteaptă să fie capturată şi adusă vie acasă.

De la dispariţia avocatei până în prezent, s-a cam ales grâul de neghină. Cei care şi-au făcut interesele de publicitate şi audienţă pe seama fugarei s-au potolit, în mare parte, văzându-şi de alte treburi mai importante. Dar ce ne facem cu obsedaţii ca Lazarus, care mi-a spus într-o emisiune televizată că „o va căuta pe Elodia toată viaţa"?! Am crezut atunci că glumeşte, dar uite că tipul nu vrea deloc să se potolească. După ce s-a certat cu OTV-ul, a avut o decepţie la Prima TV, a încasat amenzi grase la Kanal D, de câteva luni încoace răsare printre Antene, ca o ciupercuţă după ploaie. A făcut ce a făcut până i-a fraierit pe antenişti, că el musai o va găsi pe Elodia (moartă!). Cheltuială mare, deranj infinit, aducerea spaniolei cu mare tam-tam, care să o găsească pe avocată dând cu mintea prin studioul Antenei 1. Cum s-ar zice, o făcură lată! Elodia nu fu găsită, Blanca se făcu de cacao, ca şi „justiţiarul" Lazarus! Cine să fie marele câştigător al acestei curse nebuneşti pe urmele „bănuite" ale Elodiei? Nimeni alta decât gagica Meme, concubina lazarusului, care şi-a etalat pletele pe câmp, cunoştinţele de spaniolă şi fundul îndelung exersat prin mişcări ondulatorii cu diverse ocazii. Şi toată această mascaradă, pe buzunarul patronului Antenelor, care, săracul de el, nu ştie că Lazarus suferă de... elodism!

Unii realizatori de programe TV parcă ar fi suferit o revelaţie, întrebându-se cu oarecare înţelepciune: nu cumva avem în România clarvăzători mai buni decât Harra sau Blanca? Avem, măi, fraţilor, dar de ce vă tot bateţi joc de noi, considerându-ne marfă de second-hand?! Trebuie neapărat să ne întoarcem de peste mări şi ţări ca să ne apreciaţi şi voi cum se cuvine?! Mai am doar două vorbe să vă spun; mahala românească!

Pamflete şi reacţii la fenomenul social al „elodizării"

(fragmente din „Aforisme 2008", „Flori de cactus 2008", „Cugetări 2013", „Turnul de veghe 2013")

Găsiţi-o pe elodia!

Căutările continuă... În fiecare săptămână, alt cimitir intră la control. Morţii judeţului Braşov nu mai au linişte. Se caută „în cel mai mare secret", pe care îl află toată lumea. Dacă Magda zice la televizor că „acolo" e hoitul elodiei, a doua zi, băieţii se pun pe treabă. Caută şi iar caută fantoma jucăuşă... Râsul lumii, diversiune de prost gust, mascaradă fără rost. Interese puternice se bat cap în cap în această elodiadă... Cariere spre sfârşite, demisii apropiate, răsturnări de situaţii... Da, vom avea o toamnă fierbinte, nu numai cu alegeri, dar şi cu ... elodia end. Mai pe româneşte, final de elodie... S-o sfârşi odată circul ăsta! Deja suntem plini cu elodii până peste cap. Dar şi cu „specialişti" în căutări. Am văzut la televizor tot felul de arătări, unele mai penibile ca altele. Deja au început să se mănânce, ca hienele. Dacă unul (una) zice că elodia e vie, imediat apare altul (alta) care zice că e moartă. Ceva tare nostim se întâmplă în ultima vreme: mai toată lumea zice că e moartă! Foarte comod, nu-i aşa? De ce să fie în viaţă, domnule?! Ce părere să aibă bietele femei care trudesc la locul de muncă 10-12 ore pe zi, pentru câteva sute de lei lunar? „O escroacă mai puţin!" Dar bărbaţii care s-au distrat cu ea? „Am scăpat de o japiţă!" Dar colegele ei, avocatele, care abia reuşesc să-şi câştige pâinea, din bruma de procese pe care le au? „Bine că mai pleacă una!" Şi uite-aşa, putem continua la nesfârşit...

De fapt, problema noastră, a celor care-i suportăm (post) renumele este alta. Ne deranjează lipsa de responsabilitate a falşilor clarvăzători, văzători cu duhul, cu îngerul, cu spiritul, cu cărţile, cu pendulul, cu ansa, cu laptopul, cu planetele, cu prosopul, cu burta, cu vârcolacii pe hârtie etc. Aceeaşi atitudine puerilă o dovedesc „detectivii" cu urechea, cu microfonul, cu automobilul, cu vorba goală, cu minciuna, cu gagicile în frunte etc etc etc. Toţi aceştia strigă pe micile ecrane şi pe toate drumurile că „elodia e moartă!". De unde ştiţi voi, măi şi făi, că este moartă? Aveţi dovezi credibile, i-aţi văzut hoitul, v-a adus-o cineva pe tavă, ori i-aţi găsit scăfârlia, coafată şi machiată, înfiptă într-un par? Este foarte uşor să afirmaţi că nu mai trăieşte, crezând (naivii de voi) că astfel v-aţi rezolvat cu mare onor problema prestigiului vostru, ciufulit de neputinţă.

Fac un apel serios către toţi ezoteriştii din această ţară: cei care afirmaţi în public faptul că elodia este moartă, să vă asumaţi responsabilitatea cuvintelor voastre. Adică: să vă puneţi la treabă

raţiunea, talentul, clarviziunea, intuiţia, imaginaţia, visele ş.a.m.d. pentru a indica în mod corect **LOCUL** în care „aţi văzut" osemintele elodiei. Degeaba v-aţi plimbat, cu televiziunile după voi, pe la munte, pe la şes, pe lângă lacuri şi râuri, prin cimitire şi pe maidane, dacă nu aţi făcut altceva decât să derutaţi Parchetul, Poliţia, Jandarmeria, Tribunalul. Vă bateţi joc, în mod public, de instituţiile Statului Român, care se zbat să rezolve odată cazul acesta...

Pentru că îmi este milă de voi, vă dau un sfat plin de bun-simţ: dacă nu aveţi o telepatie bine pusă la punct, care să vă scoată din toate încurcăturile, lăsaţi-o baltă cu „clarviziunea" voastră, care vă face numai şicane, după cum v-aţi convins singuri (singure)! Mai staţi pe acasă cu nasul în cărţi de parapsihologie, lipsind televiziunile de „prestaţiile" voastre „paranormale" de doi bani jumate! Străduiţi-vă să deveniţi psihologi, terapeuţi, astrologi şi tot ce vreţi voi, numai căutători de morţi, nu!

În ceea ce mă priveşte, atâta timp cât elodia trăieşte, voi afirma cu tărie acest lucru. Atunci când va muri, sau, Doamne fereşte, va fi omorâtă, voi anunţa de urgenţă tragicul eveniment. La vremea aceasta, problema cea mare nu este a elodiei, ci a românilor care nu mai pot dormi din cauza ei.

Chiar aşa: ce vă tot bate grija de soarta elodiei, dragii mei români?!

18 iunie 2008

Ţigănuş – lăzăruş, ghici, elodia unde-i?

De cazul „elodia" ne-am săturat cu toţii, ca de mere acre. Mai ales eu, care, intrând în luna septembrie 2007 cu o opinie fermă despre acest caz, termin luna august 2008 cu exact aceeaşi opinie, neschimbată şi necosmetizată după cum ar fi bătut vântul. Afirmaţia mea iniţială, cum că „elodia este în viaţă", a fost sprijinită de doi parlamentari români, un deputat şi un senator, în două emisiuni televizate, la două posturi TV serioase şi competente. Dar cine să ţină cont de spusele acestor demnitari, dacă un milion şi jumătate de români aşteptau cu înfrigurare ora 21, când apărea pe post „justiţiarul" D.D., pentru a le da ultimele noutăţi despre „cadavrul elodiei"?! Consecinţele derulării farsei TV „elodia moartă", timp de 10-11 luni, până când adevărul a ieşit forţat la iveală, încă sunt, la ora actuală, dezastruoase pentru psihicul naivilor care au crezut cu tărie în acest ruşinos serial. Aproape un an de zile, mii şi mii de români au privit nopţi întregi filmări cu cadavre putrezite denumite la repezeală „elodia", discuţii injurioase la adresa paranormalilor care s-au străduit să afle adevărul, demonstraţii cu pendulul care, oricum s-ar fi mişcat, arăta, chipurile, că „elodia e moartă". Paranoia şoricelului D.D. aproape că s-a întins peste toată România. Dacă eu sau altcineva ne-am încumetat să afirmăm că „elodia e

vie”, imediat am fost împroşcaţi cu injurii şi insinuări, cum ar fi: escroci, mincinoşi, vânduţi Poliţiei şi familiei Cioacă, paranormali incapabili, babe sclerozate ş.a.m.d. La un moment dat, în primăvară, părea că nimeni nu va reuşi să descâlcească iţele degringoladei de la televiziunea de scandal a lui D.D..

Şi totuşi, puroiul din bubă a ţâşnit ca un gheizer mâlos şi urât mirositor. Mai întâi, a ciripit nenorocita de Magda, şantajându-şi soţul pentru a-şi păstra copilul după divorţ. Mai apoi, şi-a ieşit din fire bruneta Marilena, această doamnă distinsă, care nu ştiu ce mai caută printre impostorii lui D.D.. Cuvintele acestei femei mi-au ars creierul şi nu mi le pot scoate din minte: *„Am ştiut de la început că elodia trăieşte!*” Păi, în numele cărei raţiuni, scumpă doamnă, ţi-ai jucat rolul în această farsă, care ne-a terorizat pe toţi timp de 10-11 luni? Aproape un an din viaţa noastră s-a scurs sub aripa falsă a „morţii elodiei”!

Înţelepciunea mea de om trecut de prima tinereţe mă asigură că numai timpul reuşeşte să facă lumină în cele mai teribile secrete ale omenirii. Unele se află după 10, 20, 50 de ani, altele după sute de ani. Din fericire pentru noi toţi, nenorociţii de telespectatori români, „secretul elodiei” s-a aflat după numai 10 luni!

Dar serialul nu s-a terminat. Aşa cum fac vulcanii noroioşi, ba se potolesc, ba izbucnesc din nou, tot aşa şi blestematul de serial „elodia” pare de neînfrânt. Schizofrenia paranoidă a lui D.D. l-a molipsit grav şi pe şturlubaticul ţigănuş-lăzăruş. Sau poate că s-au molipsit reciproc. Cert este că, măcar o dată pe săptămână, lăzăruş ţâşneşte pe micul ecran, ţipând ca un isteric: *„elodia e moartă, mă duc să o caut!”*. Nenorocitul o porneşte iar pe coclauri, vizitează păduri, câmpii, grote, cimitire, lacuri. Face filmări peste filmări, în care el este personajul-cheie, descoperitorul de cadavre, atoateştiutorul în materie de căutări-găsiri-cercetări-îngropări-dezgropări-insinuări-mistificări-înscenări-dezinformări-şantaje-blamări-etichetări etc. Păi bine, măi băiatule, ţigănuş-lăzăruş prostuţ ce eşti, chiar nu te vezi în ce hal arăţi şi cum vorbeşti? Te hrăneşti cu ideea tâmpită că eşti un fel de „padre lazarus”? Haide să-ţi explic ce se întâmplă cu tine: degeaba îl imiţi pe Ian Wright de la „Discovery”, că nu vei ajunge niciodată celebru ca el. Eşti urât la chip, cocârjat şi puţintel la trup, ai funduleţul cât pumnul, ochii înroşiţi de atâta fumat „iarbă”, vocea dogită ca motoarele tunate, iar minciunile pe care le debitezi sunt strigătoare la cer. Dacă eventual citeşti site-ul meu, deşi nu prea cred că mintea ta, alterată de băutură, poate să priceapă ce scriu eu şi alţii ca mine, vei găsi acest articol, în care îţi dau un sfat „de aur”, menit să îţi lumineze viitorul întunecat ca marea pe vreme de noapte: du-te, măi băiatule, la IGP, depune-ţi dosarul de înscriere la examenul de atestare pentru detectivii privaţi şi dă-ţi silinţa să reuşeşti la acest examen, pentru a primi şi tu o legitimaţie de detectiv! După aceea, dacă o vei obţine, dă-te la o parte din treburile televiziunilor şi apucă-te de filări, ca să-ţi iasă un ban pe „muncite”, nu pe „minţite”, cum ţi se întâmplă acum! Să

mai scăpăm şi noi de mutra ta de cobe şi de privirea ta de crap fiert! Doamne ajută!

11 august 2008

23 dec 2007

La 1 septembrie 2007, cronologia României s-a împărţit în două: Înainte de elodia şi După elodia...

9 iun 2008

ELODIZAREA ROMÂNIEI

La CRIPTA TV ştirile încep cu falsele noutăţi despre elodia:

- *„Un băiat a ajuns la spital, cu ochii plini de praf. Să fie cenuşa elodiei?”*
- *„S-a găsit un şlap la groapa de gunoi. Se caută amprentele elodiei...”*
- *„Inundaţie la parterul unui bloc. Pe apă pluteşte un ghem de păr. Urmează testul ADN.”*
- *„A ieşit un hoit la râu. Au găsit-o pe elodia?!” Cercetările continuă...*

Chiar şi reclamele au căpătat iz de elodie:

- *„Detergentul elodia spală orice urmă...”*
- *„Conduceţi-vă rabla pe ultimul drum. Cumpăraţi noua Dacie elodia!”*
- *„Coca-Cola. Rece ca elodia...”*

Populaţia este elodizată complet. Soţul, supărat pe nevastă, o ameninţă: „*Te bag în sac, ca pe elodia!*”. Dacă femeia capătă ciudă pe bărbat, îi zice: „*Te pârăsc la dom' procuror c-ai tăiat-o pe elodia!*”. Când vede pe stradă un sac de plastic, românul se întreabă: „*N-o fi pusă în el biata elodia?*”. Nici morţii nu sunt iertaţi. O fătucă în pantaloni scurţi sparge microfonul CTV-ului, zbierând la morminte: „*Ne-o arătaţi pe elodia?*”

CRIPTA TV: „elodia – ori vie, ori moartă.” Nici fantoma de la mare, nici conacul bântuit n-au reuşit atâtea performanţe. Să obsedeze chiar şi Procuratura, care o caută cu mascaţii pe coclauri. Fantoma elodiei bântuie România. Suni la Poliţie, că ai o urgenţă. Băieţii răspund: *„Suntem ocupaţi, echipajele noastre o caută pe elodia. Încercaţi la CRIPTA TV!”*

27 iun 2008

Sacii negri se numesc acum „saci pentru elodii”.

30 iun 2008

- Câinii latră, elodiada trece.
- *„Dragul mamii, să nu te însori cu vreo elodie!”*
- Unii o cred pe elodia moartă fiindcă soţul ei râde când este filmat.
- Vă terorizez cu elodiile ca să nu mă mai întrebaţi de ele.

1 iul 2008

Substantivul ***elodia*** înseamnă durerea românului pentru curvele care s-au ajuns.

2 iul 2008

- Dacă apare elodia vie, câţi români se vor sinucide?
- Noul salut al românilor: *„Să trăieşti, elodia e moartă!*”
- Prin pădurile Braşovului găsim ciuperci, fragi, zmeură, lemne de foc, urşi de tomberon, dar elodii, ba!
- Românii îşi pun site în closet, ca să nu le iasă elodia din gaură.
- Ce face românul când plouă? O caută pe elodia.
- Când a dispărut Pacepa, l-au căutat prin păduri?
- Greaua pierdere suferită de poporul român: elodia.

17 iul 2008

Şoricelul neascultător a primit mult caşcaval ca să spună tot timpul că elodia e moartă.

22 iul 2008

Doliu generalizat printre naivii României: apar noi dovezi că elodia trăieşte!

25 iul 2008

CRIPTA TV achiziţionează de urgenţă cadavre de femei, bărbaţi şi ambigeni. Plata pe loc: 10 euro/kg. Adăugaţi şi un deget al elodiei!

13 aug 2008

Încă o escroacă din Vest: Debra-zebra scoţiană a „localizat-o" pe elodia într-un cauciuc stricat, aruncat pe marginea drumului! I se mişca pendulul numai când treceau maşinile pe lângă ea...

5 sept 2008

Bine că a poposit „Cerbul de Aur" la Braşov, că ne-am săturat de urşii gunoieri şi de oasele de porc ale elodiei!

30 oct 2008

Ghicitoarele americanilor seamănă cu aia care ne-a cântat la Bucureşti că o va găsi pe elodia în septembrie, dormind într-un sac lângă tulpina unui brad.

26 nov 2008

Testele naţionale „elodia" au trecut paranormalii români prin ciur şi prin dârmon. Cine s-a dus pe teren să o caute, a picat din start.

Anul 2013

CĂUTAŢI FIERĂSTRĂUL!

Cum să fi fost tranşat cadavrul nenorocitei de Elodia cu un biet cuţit de tăiat pâine?! Era făcut din aluat fraged? Nu trebuia şi un ferăstrău, ca să o facă hălci tocmai bune de băgat în portbagaj? Hai, să zicem că, folosind „chirurgia psihică", s-ar fi putut şi fără ferăstrău! Vă spuneam eu că e ceva paranormal în toată povestea asta!

PROCESUL VRĂJITOARELOR

În mod evident, cazul poliţistului Cioacă a fost inventat de vrăjitoarele Bucureştiului. Toate galbene la păr, impertinente, duse cu mintea prin „astral", pricepute la „masaj", descântece cu lumânări şi ghicit în toate cele, duduile emancipate s-au dat în stambă 5 ani pe la diverse televiziuni. Au descris, nenorocitele, o mulţime de scene macabre, văzute prin filmele de 15 ani cu bulină. Aberaţiile lor s-au lipit de mintea tulbure a unor anchetatori şi judecători, care au fătat ca scroafa-n coteţul plin de noroi şi rahat. I-au dat lui Cioacă 22 de ani de pârnaie pentru nişte motive care nu stau în picioare nici dacă le-ar atârna pe stâlpii de telegraf. Ce-au debitat vrăjitoarele pe la televiziuni, aşa s-a scris în rechizitoriu: că pe Elodia ar fi tăiat-o bărbatul în bucăţi, ar fi băgat-o în portbagaj, ar fi ars-o în pivniţa blocului sau pe câmp, ar fi

zidit-o într-un cavou, ar fi aruncat-o în pădure şi, colac peste pupăză, presupusul criminal ar fi profanat niscaiva morminte!

Acest proces halucinant seamănă ca mod de concepţie şi sentinţă abuzivă cu procesul înscenat soţilor Ceauşescu. În ambele procese întâlnim anchetatori cu minţile spălate, judecători-marionetă, probe false, victime presupuse şi o imensă manipulare a populaţiei prin mass-media. Pe cine să mai dăm vina pentru atâtea gafe de răsunet care continuă să întunece reputaţia României? Conducătorii ţării se tot schimbă. Care cum vine pe funcţie se trezeşte imediat cu tinichele atârnate de coadă. Doar corupţia rămâne tare pe poziţie, înflorind ca o ciupercă de kefir în fiecare an. Românii se uită mai departe la televizor, mirându-se de orice văd. Nu au destui bani să-şi cumpere cărţi de bună calitate, din care ar putea să înveţe câte ceva despre cinste, demnitate şi omenie. Mai de mult doreau să trăiască în **democraţie**. Culmea ghinionului: s-au trezit în **haoscraţie**!

ANORMAL SAU PARANORMAL?

Situaţia poliţistului Cioacă este de-a dreptul ciudată: - Soţia i s-a teleportat naiba ştie pe unde; - Au apărut, pe ici, pe colo, haine pătate de sânge care nu erau ale lui; - Toate persoanele care au văzut-o pe Elodia vie, după dispariţie, au fost considerate mincinoase; - Toţi indivizii care au afirmat că ar fi omorât-o soţul au fost ridicaţi în slăvi pe la televiziuni şi în presă; - Înainte de începerea căutărilor, mama Elodiei a avut o „viziune”: „*Fata mea e moartă! El a omorât-o!*”; - Majoritatea probelor care îl disculpă pe soţul Elodiei au fost date la o parte, nefiind folosite în proces; - Cei care au îndrăznit să presupună că poliţistul Cioacă ar fi nevinovat au fost ridiculizaţi, calomniaţi, făcuţi mincinoşi, nebuni etc; - Presupuşii clarvăzători prezentaţi prin televiziuni ca mari „vedete ale paranormalului”, au debitat bazaconii cu nemiluita. Din cauza lor, acum în România cuvântul „clarvăzător” este sinonim cu „mincinos” şi „escroc”.

A apărut recent un combatant aprig pe baricadele adevărului: Dănuţ Otevistul, candidat în „astral” la Preşedinţie, şi-a scos din garaj artileria grea, care prin bubuiturile ei va face prăpăd printre falsificatorii cazului Elodia. Bravo, Dănuţule, parcă încep şi eu să te simpatizez, că năzdrăvan mai eşti! Ptiu, să nu fii de deochi!

Luna iulie 2013

Doi judecători i-au dat sentinţa lui Cioacă:
- 50% nevinovat!
- 50% vinovat!
Avocatele: - Şi cum îl executaţi?
Judecătorii: - Scurtare cu unghiera şi ardere cu flacăra violetă!

În sfârşit, au învăţat pe la televiziuni să pronunţe cuvântul **SPION**! Ba uneori mai dau şi în serviciile secrete. De ce le-o fi frică românilor de spioni? Că pe la noi toată lumea spionează: babele se holbează în biserică, moşnegii trag cu urechea prin cârciumi, curvele iscodesc buzunarele golanilor, pereţii blocurilor au urechi, telefoanele scapă veştile ca pe stadioane, câinii vagabonzi mătură de zor teritoriul ţării. Într-un cuvânt şi o vorbă în plus: tot românul, cu mic, cu mare, aparţine unui „serviciu secret". Atunci, de ce să ne mai mirăm de Elodia că spiona prin mai multe ogrăzi? De aia a mâncat-o lupul, ca pe Scufiţa Roşie!

Povestea cu **ELODIA VIE** îi şochează pe 88,88 la sută dintre români. Abia se obişnuiseră cu ideea că păcătoasa de femeie fusese ciopârţită, arsă, îngropată în ciment, topită cu acid, ghemuită în sac de gunoi, dată la urşi prin pădure, că acum, dintr-o dată, o făcură zombi! Avem „şamani" în ţară? Avem! Avem de-alde „guru" pe meleagurile româneşti? Avem! Vedeţi, de-aia se ascunde „guru" Grig, nu cumva să-l judece că o făcu pe Elodica ditamai zombilica! Avem în ţară toată garnitura de „ciudaţi". Nu ne mai trebuie şi din import!

MOARTEA NU SCUTEŞTE GENIILE

Cazul Mădălina Manole

17 iulie 2010

S-A DUS MĂDĂLINA!

Ne mor geniile! Atunci când pleacă prin moarte naturală, toată lumea spune că aşa a vrut Dumnezeu. Dar dacă se sinucid în floarea tinereţii, ca DAN CLAUDIU VORNICELU sau MĂDĂLINA MANOLE, se mai găseşte câte un tâmpit de preot care să afirme că „L-au renegat pe Dumnezeu!” Cum să Îl renege pe Dumnezeu nişte oameni care cântau dumnezeieşte?! Atâtea idioţenii se mai spun în ţara aceasta nenorocită pe seama unor oameni excepţionali care ajung să se revolte împotriva mediului social corupt, inuman, agresiv şi nedrept! Unii protestează pe străzi, alţii prin ziare sau la posturile TV. Pe cei care se lamentează la colţuri de stradă, prin parcuri, pe internet sau la ei în familie nu îi bagă nimeni în seamă. „Să fiţi bucuroşi că vă garantăm libertatea de expresie!”, ne spun politicienii. Tot „libertatea de expresie” înseamnă să scrii pe mobil „Vă pupic dulce!”, după care să dai pe gât o duşcă de otravă?! Da, sinuciderea a devenit în România o formă de protest extremă a celor care îşi sacrifică viaţa pentru a trage semnalul de alarmă în privinţa pericolului reprezentat de corupţia generalizată, care distruge valorile autentice!

Despre sărmana MĂDĂLINA MANOLE s-au spus în ultimele zile tone de cuvinte, de la cele mai realiste până la cele mai aberante. Dar mai presus de orice cuvânt, a existat MĂDĂLINA MANOLE, prezenţa discretă şi diafană pe care nu o vom putea uita niciodată. La fel ca multe alte valori ale muzicii uşoare româneşti, a fost nevoită să lupte şi să muncească din greu pentru a-şi păstra nealterat rangul de bun meseriaş, om de onoare şi familist convins. Nu i-a fost uşor să îşi ducă steagul mai departe în jungla showbizului românesc, unde „muistele” care dau din fund ca băgate în draci sunt promovate intens în mass-media, datorită amanţilor bogaţi, ale căror buzunare doldora de bani le deschid fufelor orice uşă.

Îmi amintesc vorbele unei mătuşi care venise să ne vadă tocmai de la Chişinău, în urmă cu vreo 50 de ani. Femeia citise interviul unei cântăreţe din Moscova acordat unei reviste basarabene, iar una dintre afirmaţiile aceleia i se lipise de creier: *„Româncele nu au voce şi cântă prost, ele ştiu doar să dea din fund pe scenă, ca să le placă bărbaţii!”* Au trecut 50 de ani de atunci. S-a schimbat ceva în showbizul românesc? Cu ce să ne lăudăm: că adevăratele valori muzicale autohtone trăiesc de azi pe mâine, iar tutele pricepute la sex oral cu moşnegi bogaţi ajung cucoane mari şi sfidează pe toată lumea?

Acum, că simţim din plin colţii veninoşi ai crizei economice şi sociale, a început „vânătoarea de bogaţi”. Care a îndrăznit să îşi cumpere o casă este „lucrat” de invidioşi până îl termină. Totuşi, cum se face să proprietarii de hoteluri, de vile uriaşe, de elicoptere, avioane, yahturi o duc superb? Să fie mai deştepţi decât puzderia celor care abia au după ce bea apă?! Pe cine să mai credem? Pe ipocriţii care ne spun „Rugaţi-vă la Dumnezeu şi veţi primi de toate!” sau pe „oamenii de bine” care ne îndeamnă să răbdăm şi să tăcem? Fără îndoială că omenirea s-a întors cu fundul în sus, iar România este un tablou terifiant, reprezentativ pentru tot ceea ce se poate numi corupţie, ipocrizie, exploatarea celor mulţi şi săraci. Grupările mafiote zburdă în voie, şantajând în dreapta şi în stânga, numai bani să iasă!

Vă dau un exemplu relevant referitor la ceea ce se întâmplă cu preţurile în pieţele bucureştene. Dacă un om cinstit de la ţară vine cu sacii plini de cartofi pe care vrea să îi vândă cu 1 leu/kg, ca să scape mai uşor de marfă, este luat la rost şi ameninţat cu cuţitul de mafia pieţei, ca nu cumva să ceară mai puţin de 2 lei/kg. La fel se întâmplă cam peste tot în această ţară, chiar şi în domeniul paranormalului. Atâta timp cât Doru, un ghicitor şmecheraş din Arad, cerea 250 lei pentru o „clarviziune” cu durata de o oră, cei care cereau de 5 ori mai puţin erau luaţi peste picior şi acuzaţi de şarlatanie. Acum, când Doru-ghicitoru' se află la puşcărie, unii dintre clienţii lui, mai săraci, bineînţeles, îmi scriu ca să mă întrebe „cât costă o clarviziune?”. Păi, oameni buni, clarviziunea este o calitate a creierului uman, nu o marfă de vânzare! Puşcăriaşul Doru v-a luat o grămadă de bani pentru ghicit, nu avea cum să vă dea o „clarviziune”!

Fără îndoială că promovarea imposturii este o mare pasiune a românilor!

21 iulie 2010

DRAGI VIZITATORI AI SITE-ULUI MEU

Am primit sugestii din România şi Canada în vederea contactării spiritului regretatei noastre MĂDĂLINA MANOLE. Doresc să vă anunţ că spiritul îndrăgitei cântăreţe a devenit, fără voia lui, spiritul unei sinucigaşe. Prin urmare, este traumatizat, dezorientat şi profund îndurerat. Are foarte mare nevoie să fie lăsat în pace până la pomenirea de 40 de zile. Abia după aceea ne vom putea da seama dacă a reuşit să plece în lumea spiritelor sau va fi cazul să îi acordăm un ajutor suplimentar. În momentul de faţă, orice intervenţie asupra acestui spirit prin metode paranormale nu ar fi binevenită. Vă mulţumesc pentru înţelegere.

16 septembrie 2010

LĂSAŢI-O ÎN PACE PE MĂDĂLINA!

Au trecut două luni de la dispariţia tragică a neuitatei Mădălina Manole. Aceste luni au venit peste noi ca doi bolovani care ne-au lăsat urme dureroase în suflet. Prea des s-au rostit în presă şi TV cuvinte denigratoare la adresa superbei dispărute! Se ştie peste tot în lume că românii sunt demni de dispreţ din multe puncte de vedere. Acum, ce să mai spun, poporul nostru nu este o excepţie printre numeroşii locuitori ai Terrei. Fără îndoială că nu suntem mai răi decât toată lumea din afara ţării noastre. Avem totuşi apucături care nu ne fac cinste şi ne înveninează viaţa tuturor. Oare de ce românii simt nevoia de a se invidia, de a se bârfi mereu, de a complota unii împotriva altora, de a se întrista la bucuria altora şi de a se bucura de necazurile tuturor? De ce românii îşi urăsc vedetele, adevăraţii creatori, puţinele sclipiri de geniu, pe care nu mai ştiu cum să le distrugă? Cum să propăşească ţara aceasta dacă se nimiceşte orice manifestare de creativitate şi spirit civic?

Pornind de la cazul Mădălinei Manole, putem da numeroase exemple de români care şi-au curmat zilele, nemaiputând suporta presiunea duşmăniei şi a neînţelegerii celor din jur. Se tot întreabă lumea de ce s-a sinucis Mădălina. Şi-au dat cu părerea în mass-media zeci de persoane, mai mult sau mai puţin competente în aprecierea gestului extrem al artistei. În prima săptămână ce a urmat tragicului eveniment, am asistat cu stupoare şi revoltă la defilarea unor „guriste” pe la diverse posturi TV, una mai veselă şi mai împopoţonată ca alta, povestind cu gura până la urechi ce tristă era Mădălina după ce s-a măritat a doua oară! S-a scormonit cu neruşinare viaţa cântăreţei, i s-a căutat nod în papură la tot ce făcuse până în clipa fatală. Nişte astroloage tâmpite au strigat sus şi tare că Mădălinei i-a fost scris în stele să moară de tânără. S-au găsit idioate şi cretini care să-i spună, în anii trecuţi, că ar fi fost blestemată, că ar fi avut cununiile legate, că ar fi avut nu ştiu ce în „casa morţii”. Câtă răutate şi invidie puteau să colcăie în astfel de persoane ca să-i spună unei artiste de valoare astfel de porcării?! Mai mult chiar, un moşneag imbecil care se tot dă „parapsiholog” repetă la nesfârşit, pe la diverse televiziuni, cum că Mădălina era „labilă psihic” şi se credea „blestemată”. De câte ori îl văd pe dementul ăla, simt că nu mai suport cuvântul „parapsiholog”!

Acum să vă spun ceva interesant. Auzind vestea morţii Mădălinei şi privindu-i pozele, am exclamat cu uimire şi groază: „Cineva i-a spălat creierul!” Dacă ar fi să luăm în lucru o astfel de supoziţie, ar însemna să căutăm vinovatul moral care ar fi provocat drama gingaşei Mădălina. Să fi fost doar unul, adică soţul ei, pe care îl tot acuză de „crimă cu premeditare” o babă smintită de peste ocean care ghiceşte în numere şi delirează la telefonul unui ziar bucureştean? Departe de mine să dau vina pe acest om profund îndurerat şi traumatizat psihic de pierderea soţiei sale! Totuşi, au existat persoane care i-au indus Mădălinei idei

periculoase, aducătoare de anxietate şi depresie. Dacă femeia a discutat cu ghicitoare, astrologi, ocultişti cu gânduri rele, distructive, nu ne mai mirăm că sensibilitatea ei a reacţionat într-un mod fatal pentru întreaga fiinţă. Aceştia sunt autorii morali ai dramei Mădălinei Manole! În loc să o încurajeze, să îi stimuleze tonusul de viaţă, i-au introdus în minte ideea fatalităţii, a unei vieţi scurte şi a unui destin cu final dramatic. Iar dementa „psiholoagă" de peste ocean le spală creierele părinţilor Mădălinei, visând ca o bestie la arestarea tatălui acestui prunc nevinovat! Ce-o fi vrând muierea aia? În nebunia ei, pofteşte la o parte din averea Mădălinei? Nu-i mai merg afacerile în America? Piei, Satană, din calea noastră, că avem destule probleme şi fără tine!

Acum Mădălina nu mai este. Au rămas creaţiile ei, adevărate opere de mare valoare: muzica şi bietul copilaş, rămas orfan de mamă într-o fragedă pruncie. Haideţi, dragi români, să respectăm amintirea Mădălinei printr-o tăcere plină de respect şi omenie!

NE MOR GENIILE

25 noiembrie 2010

MOARTEA LEBEDEI

Încă o moarte violentă şi absurdă: cea a cântăreţei de operă ROXANA BRIBAN. Ce scriam nu demult despre victimele corupţiei generalizate din societatea românească?! Repede se mai confirmă afirmaţiile mele, cu toate că aş prefera de multe ori să nu am dreptate! Izolarea Roxanei Briban pe plan profesional a ieşit la iveală prin multe mărturii şi fapte. De exemplu, boss-ul de la Viena a afirmat că Roxana ar fi avut „vocea neagră". Ciudat mod de exprimare pentru un muzician celebru! Soţul ei, un ipocrit, povestea într-un interviu că Roxana se îndepărtase de toate colegele din Operă, dar stătea toată noaptea la computer, făcând conversaţie cu „prietenii italieni". Oare cine o fi învăţat-o să se omoare în halul acela? „Prietenii" din peninsulă sau alţii de pe internet? Nu ne mai mirăm de nimic, cunoscând şi cazul Mădălinei Manole. Unii se omoară chiar în direct, pe chat, ca să-i vadă tot mapamondul. Trăim într-o lume nebună, fără îndoială.

Priveam la OTV transmisia înmormântării Roxanei Briban şi mă întrebam disperată: nu văd eu bine sau chiar lipsesc colegii ei de la Opera Română? Cum, doar câţiva şi-au onorat colega săvârşită prematur din viaţă? Numai magistrul Octavian Naghiu şi privighetoarea Braşovului, Felicia Filip, s-au încumetat să iasă în faţa camerelor de filmat? De cine s-au temut zecile de colegi ai Roxanei? De arborele cu coadă de cal care face jocurile în Teatrul de Operă din Bucureşti?

Mă revoltă modul parşiv în care sunt mediatizate de către unii decesele oamenilor geniali ai României, folosindu-se mereu sloganul

„Mortul e de vină!”. Dragi români, încercaţi să readuceţi bunul simţ şi omenia în viaţa societăţii noastre! Nu putem trăi la nesfârşit într-un climat de ură, invidie, discordie, colportare, nesimţire totală! Nu vedeţi că ne dispreţuiesc până şi cele mai prăpădite ţări din lume?!

12 noiembrie 2010

CAVALERUL POEZIEI ROMÂNEŞTI

S-a dus şi ADRIAN PĂUNESCU! Dumnezeu să îl odihnească în pace! După o viaţă zbuciumată, îşi merită pe deplin odihna veşnică. A fost un om atât de strălucitor, atât de puternic şi de inimos, de parcă s-ar fi adăpostit în fiinţa sa întreaga suflare a neamului românesc. Ce mai contează acum croncăneala cioroilor invidioşi, care încearcă să îi întunece prestigiul incontestabil?! Tot felul de invidioşi pe opera sa literară şi pe activitatea sa uimitoare de lider al patriotismului românesc îl critică aiurea, încercând să iasă în evidenţă prin opinii bizare, pe care nu reuşesc să le impregneze cu un dram de bun-simţ şi inteligenţă.

Se tot vehiculează ideea că ADRIAN PĂUNESCU ar fi „al doilea după EMINESCU”. Ce fel de clasament o mai fi şi acesta? EMINESCU a avut o viaţă deosebită de cea a lui ADRIAN PĂUNESCU. Într-adevăr, prin opera sa literară îşi merită pe deplin rangul de „Luceafăr al poeziei româneşti”. Dar de ce ADRIAN PĂUNESCU să fie pe locul doi? Este drept că a trăit „după” EMINESCU, dar munca sa de o viaţă îl aşază pe piedestalul său ca o personalitate complexă, unică, nu numai în domeniul literar. ADRIAN PĂUNESCU merită să fie supranumit „Cavalerul poeziei româneşti”. Să îi acordăm dreptul de a fi el însuşi, cu toate meritele sale deosebite, fără a-l compara neapărat cu MIHAI EMINESCU sau cu altcineva! Indiferent ce bârfesc banalii condeieri pe la diverse televiziuni, spiritul lui ADRIAN PĂUNESCU va dăinui veşnic, iar strălucirea operei marelui poet se va stinge doar odată cu planeta Pământ. Denigratorii săi vor fi îngropaţi fără onoruri militare şi nu vor fi jeliţi de milioane de români. Aceasta le va fi pedeapsa pentru obtuzitatea şi răutatea lor!

Cazul Mălina Olinescu

Artista Mălina Olinescu şi-a găsit sfârşitul după ce a căzut, pe data de 12 decembrie 2011, de la etajul 6 al blocului în care locuia, situat lângă Gara de Nord. Deşi anchetatorii au presupus iniţial că solista s-ar fi sinucis, legiştii au afirmat că în acest dosar se poate vorbi şi de un accident, adică Mălina ar fi alunecat de la balcon.

MĂLINA OLINESCU NU S-A SINUCIS!

Este dureroasă pentru oamenii de bună credinţă şi moartea prematură a Mălinei Olinescu. Versiunile privind cauza decesului încep să se înmulţească, devenind din ce în ce mai atractive pentru amatorii de senzaţii tari. Dacă în cazul Mădălinei Manole şi al cântăreţei de operă Roxana Briban actul sinuciderii a fost evident, la Mălina Olinescu situaţia stă cu totul altfel. Au dreptate doar colegii şi rudele vedetei care, printr-o intuiţie sănătoasă, afirmă cu disperare că fata nu s-ar fi sinucis. Sunt de acord cu ei.

Mi-a scris cineva pe mail că rezultatele cercetărilor mele contrazic afirmaţiile artistei de peste ocean care „face ordine” la telefonul ringului, imediat ce moare câte o cântăreaţă de pe la noi. Între mine şi afacerista aceea sunt multe deosebiri, printre care şi faptul că eu chiar mă ocup de spiritism, nu mă laud ca ea, care pretinde că „discută cu spiritele”. Este foarte uşor să stea comod pe un fotoliu din grădina dumisale, să tragă dintr-o ţigară, să privească visătoare fumul care îi iese pe nas şi să se mire ca ţaţa-n târg: „*Rotocoala aia mai mare o fi spiritul Mălinei? Uite cum s-a ascuns în copac, de ruşine că Mălina s-a sinucis!*” Măi tovarăşi şi pretini, vorba răposatului nea Nicu, ce să ne mai mirăm că toate tutele de pe la noi se dau mari vrăjitoare şi vorbitoare cu morţii?! Avem libertate de expresie? Avem! Atunci hai să râdem unii de alţii, chiar şi de morţi, dacă nu avem altceva mai bun de făcut! Mai ales de când cu internetul, toată lumea îşi bagă mizeria gândurilor în bietele computere!

Zilele trecute, un tinerel bucureştean mi-a scris ceva tare semnificativ pentru cinismul şi obtuzitatea gândirii majorităţii românilor noştri: „*Probabil că dacă i-aţi fi spus lui Michael Jackson ce a fost în ultima viaţă anterioară, probabil că nu ar fi crezut o iotă!*” Vedeţi, asta înseamnă să îţi aduni cultura numai din computer! Nu vezi adevărul nici până la un metru distanţă în jurul tău! Am descoperit, prin cercetările mele, că, înainte de a se întrupa în Michael Jackson, spiritul său a mai avut o încarnare celebră, dar de o cu totul altă factură: filosoful şi eruditul indian Sri Aurobindo. Naivii se uită la pozele celor doi şi se minunează că nu prea seamănă unul cu celălalt. Cui îi pasă de spiritul lor comun, de zestrea spirituală moştenită de Michael Jackson, de nobleţea gândirii sale, care l-au îndemnat să conducă zeci de asociaţii umanitare sau să îşi exprime în mod public revolta împotriva nedreptăţilor sociale din ţara sa şi de pretutindeni?! Cunosc românii noştri cota parte din veniturile lui Michael Jackson destinată ajutorării copiilor săraci ai lumii a treia? Am contactat spiritul megastarului nu numai o dată, din proprie iniţiativă, dar şi la solicitarea presei, suportând ulterior ironiile unor idioţi care nu pricep că a vorbi cu un spirit nu înseamnă a sta la taifas cu un cadavru. Văzând circul făcut pe seama mea din cauza mesajelor preluate de la spiritul lui Michael Jackson, am luat decizia contactării spiritelor marilor dispăruţi la un an după deces, lăsându-le timp suficient să se delimiteze de cea mai recentă încarnare.

Mi-am expus punctul de vedere la scurtă vreme după moartea Mădălinei Manole, protestând împotriva scandalului mediatic făcut de părinţii ei, cu scopul obţinerii unei părţi din averea nefericitei cântăreţe. Am preluat şi un mesaj de la spiritul Mădălinei, la un an după deces. Mi-am făcut datoria de truditor al spiritismului, prin numeroase luări de poziţie şi convorbirea cu spiritul Elodiei.

Nici în cazul recentei plecări din viaţă a gingaşei Mălina Olinescu nu pot să stau deoparte cu laşitate. Este foarte clar că nu lipsa banilor sau a celebrităţii au ucis-o pe Mălina. Nimeni nu a ucis-o faptic, nici măcar propria voinţă. Dar autori morali au existat, bineînţeles. Scriam mai sus despre neciopliţii împătimiţi ai internetului, care nu au altă cultură decât ceea ce primesc zi şi noapte din computer. Un internaut dintre ăştia s-a ţinut de capul Mălinei, profitând de banii şi frumuseţea ei. Oare cum să se simtă un suflet gingaş de artistă, o fată discretă care şi-a păstrat pentru ea viaţa sentimentală, fiind îndrăgostită de un mârlan de Bucureşti, pus pe căpătuială fără a munci?! Păi, dacă i-o fi spus Mălinei în fiecare zi că este prea albă pentru un garoi ca el, cum să n-o arunce în cea mai periculoasă depresie?! Şi părinţii lui ce mai vroiau? O noră ţigancă de teapa lor?! Vedeţi, drama Mălinei se poate explica printr-un simplu vers luat dintr-un cântec popular: „Am iubit pe cine nu m-a meritat”.

Despre golanul care a terorizat-o psihic pe Mălina am scris deja. Dar mai am ceva de spus despre burtoşii de la Patriarhie care i-au refuzat victimei slujba creştinească de înmormântare. Bărboşii aceia cu priviri fioroase, care îl slujesc pe zeul masonic BAN, nu pe Dumnezeul cel adevărat, s-au luat după verdictul pripit şi imprudent lansat de anchetatori: „Sinucidere”. Puteau să treacă peste orgoliile lor stupide, negustoreşti şi să-i aprobe Mălinei slujba creştinească, aşa cum s-a procedat în cazul Mădălinei Manole şi al Roxanei Briban! Acestor „înalţi prelaţi” ai ortodoxismului românesc, care s-au făcut de cacao cu numeroase ocazii, le-aş adresa doar două întrebări: 1) Toţi cei care cad de pe balcoane se sinucid? 2) Pruncii de 3-4 anişori care zboară de la geamuri se sinucid? Nu aştept niciun răspuns şi nici nu am nevoie. Dar vreau ca poporul meu să înţeleagă că nu toţi bărboşii care spun „Doamne, miluieşte!” sunt nişte preoţi adevăraţi.

În concluzie: Mălina, care ingerase o cantitate prea mare de sedative puternice, a ieşit pe balcon, din cauza senzaţiei de sufocare provocată de tensiunea foarte mare la care ajunsese. Că s-a aplecat prea tare în afară, a fost doar o întâmplare nefericită. Dumnezeu să o odihnească în pace!

17 decembrie 2011

CUGETĂRI PE TEME SOCIALE

Extrase din rubricile „Păcate româneşti” (2010-2012), „Cugetări în 2012”, „Cugetări în 2013”

16 aprilie 2010

- În România sunt prea mulţi psihologi şi prea puţini parapsihologi.
- Dumnezeu este cel mai puternic paranormal: nimeni nu Îl vede, câţiva Îl aud, dar Îl simţim cu toţii.
- Dumnezeu nu este Moş Crăciun, ca să ne dea de toate pe degeaba.
- La auzul cuvântului „paranormal”, preoţii se înfurie ca dulăii când văd pisica traversând acoperişul.
- Citiţi romane, ca să vă dezvoltaţi clarviziunea!
- Preoţii Îl personalizează pe Dumnezeu, transformându-L într-un „tătuc” al tuturor, care taie şi spânzură după bunul plac.
- Atenţie: se face recensământul paranormalilor!
- Bârfa este cea mai răspândită formă de agresiune psihică.
- Poliţia Română nu are neapărată nevoie de ajutorul paranormalilor.
- Cum prevesteşte careva un cutremur în România, repede strănută pământul pe alte continente!
- Există paranormali nebuni şi paranormali perfect normali. Aceştia din urmă nu ajung la balamuc.
- Un paranormal care lucrează gratuit este considerat de toată lumea „omul lui Dumnezeu”. Un paranormal care lucrează pe bani este luat, de către unii, drept şarlatan.
- Pensionarii aleargă după „minuni” gratuite sau la second-hand.

19 aprilie 2010

- Biblia a ajuns de râsul lumii: toţi parşivii o răstălmăcesc, după cum au interesul...

- Preoţii îl au tot timpul pe „necurat” în gură, dar şi în buzunare. Banul e „ochiul dracului”, nu-i aşa?

- Oare când vor da şi preoţii chitanţe pentru toţi banii încasaţi la sfeştanii, pomelnice, sfinţirea de Ajun, de Sfântă Mărie, de Bobotează, de... şi iar de...?! Zău că avem nevoie de bani pentru mărirea pensiilor celor nevoiaşi!

- Medicii psihiatri sunt foarte severi în România: nu prea îi lasă pe nebuni să spună că văd fantome! Doar televiziunile se mai agită uneori...

- România este o ţară eminamente masonică. „Zidarii” foiesc peste tot, ascunzându-şi cu grijă secretele „meseriei”. Au un obicei foarte periculos: dacă îi calci pe coadă, fie chiar şi neintenţionat, te înţeapă cu multă otravă, asemenea insectei numită „scorpion”. Propun o schimbare de titulatură: masonul să nu mai fie numit „zidar”, ci „Euscorpius carpathicus”...

- Poftim cultură: în România, bărbaţii paranormali sunt trimişi la coada vacii, iar femeile prea deştepte, la cratiţă!

4 mai 2010

LIPSA DE CULTURĂ

Omul contemporan citeşte prea puţin, lăsându-se în grija audiovizualului. Cel puţin aşa se întâmplă în România. Emisiunile TV de calitate îndoielnică fac ravagii în mintea şi în comportamentul celor care le savurează. Filmele înţesate de violenţă alterează firea paşnică a românilor. Unde mai sunt romanele de altădată?! Zac în librării, în biblioteci, trecute la „marfă depăşită”. Prea puţini cunosc faptul că lectura romanelor, a cărţilor istorice sau de călătorii stimulează imaginaţia, intuiţia şi clarviziunea cititorilor. Dar, mai ales, le oferă cultură.

Mulţi posesori de computere citesc pe internet. Însă tot mai mulţi pierd vremea pălăvrăgind pe messenger cu fiştecine, aşa, ca să fie „socializare”. Sute şi mii de ore pierdute cu vorbe fără rost, în doi peri, abundând în minciuni şi lăudăroşenii, doar ca să se dea mari unii faţă de alţii. Duduile vor să se mărite, dar câte dintre ele îşi găsesc „omul vieţii” pe internet?! Majoritatea ajung la câte o partidă de sex, reală sau virtuală, după care amicul „computerizat” le spune „pa şi pusi!”. Decât să li se fi

întâmplat aşa ceva, mai bine stăteau pe o bancă în parc şi citeau un roman de dragoste! Şi-ar fi păstrat demnitatea şi integritatea fizică.

Am cunoscut femei ajunse la un dezechilibru psihic greu de remediat din cauza prea deselor „cunoştinţe” achiziţionate pe internet. Unele s-au deplasat în ţări străine, mânate de tentaţia banilor şi de mirajul averii. Chemate prin email, messenger sau telefon, s-au aventurat în necunoscut, visând la întâlnirea cu bărbatul ideal, prinţul cel bogat al Occidentului. Multe dintre aceste naive s-au întors acasă cu boli grave, decepţii cumplite sau nu s-au mai întors deloc, ajungând marfă ieftină de bordel prin cine ştie ce mahalale rău famate ale lumii. Iată unde poate duce lipsa unei culturi autentice, care să îi confere individului capacitatea mentală de a discerne binele de rău!

10 mai 2010

ROATA VIEŢII SE-NVÂRTEŞTE!

România a intrat în „ajustări financiare”! Să sperăm că nu vor ieşi pe străzi buruienile „anarhiste” cu mare hărnicie la spart geamuri şi incendiat maşini, aşa cum s-a întâmplat prin alte ţări! Se miră bieţii români ce Apocalipsă a dat peste ei, ca să se întoarcă iar la sărăcia din anii '80! Un personaj feminin dintr-un serial TV a rostit o replică uimitoare prin simplitatea şi înţelepciunea ei: *„Roata vieţii se învârteşte, iar oamenii ajung când sus, când jos!*” Personajul cu pricina trăia la sfârşitul secolului 19, iar în ţara sa dădeau faliment fabricile şi băncile, una după alta. S-a întors roata şi în secolul 21, iar cuvântul „faliment” face ravagii în cugetele oamenilor.

M-am tot gândit, folosindu-mi calităţile de clarvăzător, cam ce s-ar putea face pentru revigorarea economiei şi a societăţii româneşti. Scenariul meu, perfect posibil, ar necesita doar un plus de curaj şi bunăvoinţă din partea populaţiei României. Dacă tot s-a renunţat parţial la marea industrie autohtonă, locul acesteia ar trebui să fie ocupat de micii meşteşugari, mica industrie manufacturieră, activitatea turistică şi agricultura. De aşa ceva ar avea nevoie o ţară mică şi modestă ca România. Să nu uităm situaţia „normală” a ţării noastre din perioada interbelică, economia de atunci bazându-se pe micii producători şi comercianţi.

În următoarea perioadă de timp, întreprinzătorii privaţi ar face bine să îşi redeschidă firmele şi să muncească de dragul muncii, nu pentru a-şi asigura averi fabuloase, cum au făcut-o până acum. Mai multă modestie le este absolut necesară tuturor oamenilor de afaceri români. La ce bun să deţină un singur om sute de apartamente, zeci de terenuri şi automobile, numeroase vile, câteva amante de lux şi multe alte chestii de genul acesta?! Paranoia acumulării averii le-a denaturat mintea multor afacerişti inteligenţi şi capabili. Chiar nu le-a spus nimeni până acum acestor oameni naivi că, în coşciug, se vor afla doar cu hainele de mort pe

ei?! Iar averile fabuloase vor reprezenta motive de discordie între urmaşii lor?! Refacerea spirituală, pe care mulţi o aşteaptă, trebuie să înceapă în mintea oamenilor bogaţi. Orice individ sănătos mental poate să înţeleagă că o concentrare a capitalului în mâinile unor grupuri de persoane lacome de bani duce în mod inevitabil la sărăcirea extremă a majorităţii populaţiei din jurul lor.

Mulţi oameni de afaceri mi s-au plâns că firmele lor nu mai sunt rentabile şi se pregătesc să le închidă. Unii vor să plece la muncă peste hotare, alţii s-au dus deja. Dacă tot sunt pregătiţi sufleteşte pentru o viaţă de chin în alte ţări, de ce să nu se lupte cu greutăţile în această ţară, aşteptând cu optimism vremuri mai înfloritoare?!

Poporul român se află în pericolul de a-şi pierde fiinţa naţională, tradiţiile, chiar frumuseţea limbii. Ofensiva „americanizării", a obiceiurilor altor popoare impuse românilor doar ca să fie la modă, a cuvintelor de import, nepotrivite cu graiul nostru strămoşesc, a condus spre dezechilibrarea mentalului multor cetăţeni ai ţării noastre. Avem mare nevoie să ne revenim din visare şi să facem eforturi disperate pentru a ne salva teritoriul şi naţia de la o degradare periculoasă, ce ne-ar putea arunca pe toţi în anarhie...

11 mai 2010

NU VEZI CĂ TRĂIEŞTI?!

Personajul Francisco Magliano din serialul brazilian „Terra nostra", un bătrân bancher experimentat şi inteligent, s-a trezit într-o zi falimentar, fiind nevoit să îşi închidă preţioasa bancă, pe care o considera însăşi viaţa lui. Ajuns acasă, disperat, se culcă în pat spunându-i soţiei sale: *„Sunt mort deja! Vreau să fac o baie ca să mă aşezi curat în sicriu!"* Soţia lui, mirată a ripostat: *„Francisco, nu vezi că trăieşti? Eşti viu!"*

Tot cam aşa ceva se întâmplă şi cu noi, românii, în această primăvară zbuciumată. Unii ţipă de zor: *„Suntem morţi, nu mai avem bani ca să trăim!"* Ba vom trăi, domnilor, şi vom câştiga bani în continuare! Avem nevoie doar de multă răbdare, voinţă de fier şi mai ales de o poftă nebună de muncă! Urmăriţi serialul „Terra nostra", difuzat pe postul ACASA TV, şi veţi vedea cât de bine semăna Brazilia secolului 19 cu Europa de astăzi...

19 mai 2010

JOS, JOS, JOS!

Am auzit cuvântul acesta de nenumărate ori. Este banal, utilizat oriunde. Dar când răsună în stradă, din mii de piepturi, devine o armă greu de stăpânit. L-am auzit in noiembrie 1987, strigat de „revoluţionarii" braşoveni, în faţa Prefecturii: *„Jos Ceauşescu!"*. În decembrie 1989, iar:

„Jos Ceauşescu!”. Şi l-au dat jos. Rezultatul s-a văzut. De-a lungul anilor, s-a mai strigat: *„Jos Iliescu!”*, *„Jos Constantinescu!”*. După 23 de ani, în acest 19 mai zbuciumat, Bucureştiul a fost copleşit de urletele sindicaliştilor: *„Jos Băsescu!”*. Adică ne-am întors de unde am pornit?!

Şi ce mai vor pensionarii Braşovului? În 1987 erau tineri şi revoltaţi împotriva lui Ceauşescu, întărâtaţi de emisiunile mincinoase de la „Europa Liberă”. Toată suflarea braşoveană stătea seara cu urechea în tranzistor, ascultându-i pe farseurii „Europei Libere”, care le vânturau proştilor de români povestea cu „raiul capitalist”. Îi ascultau românaşii noştri cu gura căscată, zicând în mintea lor: *„Măi să fie, vrem şi noi capitalism!”*. Şi îl făcură, nenorociţii, în decembrie 1989! Cu actori, regizori, ipocriţi din televiziune, diversionişti din ţară şi de peste hotare, gloanţe, avioane de jucărie, elicoptere fantomă, pac-pac în garnizoană la Târgovişte. Fraţilor, trecură 21 de ani de atunci! Cu ce v-aţi ales? Nu vă mai place gustul de anghinare al capitalismului?! Aţi votat pe rând, ani şi ani, ca să fie bine?! Iar acum, la ce mai vreţi să schimbaţi guvernul?!

Astăzi, nişte gagici îl dansau pe „pinguinul Boc” drept în Piaţa Victoriei! Aţi ajuns de râsul râşilor, dragi sindicalişti! Dacă tot vreţi să schimbaţi ceva în ţara aceasta, atunci chemaţi-i înapoi pe românii din diasporă şi daţi-le voie să vă arate cum se munceşte în alte ţări!

20 mai 2010

TINERII O IAU RAZNA!

Atâta circ se face pe seama recentei crize economice, încât familiile românilor ajung la limita răbdării. Consecinţele nu sunt doar de natură financiară, ci şi comportamentală. Au ajuns să se ia de păr soţ cu soţie sau părinţi cu copii, din cauză că îi lasă nervii pe zi ce trece. Trăind în această atmosferă de coşmar, viitorul părându-li-se imposibil, mulţi tineri îşi caută diverse mijloace de autoliniştire. Unii apelează la alcool, alţii la fumat şi nu puţini se dedau năravului drogării.

Drogurile, pătrunse în România pe scară largă după acel ruşinos „Decembrie 1989”, ne distrug tineretul de la o vârstă fragedă. În şcoli, în facultăţi, în cârciumi şi la numeroase colţuri de stradă, comerţul cu droguri se desfăşoară nestingherit. Unii se agită în căutarea traficanţilor, dar dacă un cetăţean oarecare îndrăzneşte să reclame un drogat, este privit cu suspiciune. Of, trăim într-o lume plină de ciudăţenii! De cum se înserează, iese pe străzi o faună gălbejită, gârbovită, folosind un limbaj ordinar, greu de înţeles pentru oamenii obişnuiţi. Circulă în găşti, acostează fetele singure şi le înjură cumplit dacă nu li se acordă nicio atenţie. Ce vor ajunge nenorociţii aceştia care fură de pe unde apucă, având mereu nevoie de pilule şi injecţii otrăvite? Nu vor mai fi niciodată oameni teferi la cap, zdraveni, apţi de muncă şi de a-şi întemeia o familie fericită. Viaţa lor este scurtă, amărâtă, plină de halucinaţii şi fapte reprobabile. Tineretul român era sănătos înainte de a ne trezi cu această

„democraţie” din import. Acum pericolul imbecilizării creşte în proporţie geometrică. Sute de tineri, evident toxicomani, m-au întrebat de-a lungul anilor acelaşi lucru: *„Oare am calităţi paranormale?”*. Or fi având ei nişte viziuni de coşmar în timpul delirului provocat de droguri, dar această stare patologică numai paranormal nu înseamnă...

28 mai 2010

SĂ FIM CUMINŢI!

Pe vremea lui Ceauşescu, adeseori ni se şoptea la ureche: *„Să fim cuminţi, să nu spunem ce nu trebuie!”* Oamenii Securităţii aveau grijă de liniştea populaţiei, ca nu cumva să explodeze mămăliga. Şi totuşi a explodat, opărindu-ne pe toţi, de nu ne-au trecut arsurile nici până în ziua de astăzi. De vreo lună încoace, iar se coace mămăliga în ceaun. Pe ici, pe colo, prin Braşov, câte un pensionar mai grijuliu şopteşte pe la colţuri: *„Să nu facem gălăgie, ca să ne fie mai bine!”*

Acum, ca să o spun pe cea dreaptă, putem să tăcem sau să facem gălăgie pe săturate, că nu se mai uită nimeni în gura noastră. Singurul lucru care ne-ar putea salva de la prăbuşire ar fi să muncim cât ne ţin puterile. Dar cum să o scoatem la capăt cu munca dacă românii trag numai la salarii mari?! Se tot spune la televizor că Braşovul are mii de şomeri, dar stau anunţurile pe geamuri că se angajează vânzători şi nimeni nu muşcă la astfel de propuneri. S-a învăţat lumea să stea la birou, domneşte, iar comerţul a ajuns ca vai de lume. Înainte de '90 circula o vorbă: 2 cu sapa, 3 cu mapa! Acum avem 0,2 cu sapa şi 3 cu mapa! Stimaţi români, dacă nu vă apucaţi ca lumea de agricultură şi comerţ, o să ne ia naiba pe toţi de foame! Mai întrebaţi-i şi pe paranormalii autohtoni ce părere au despre situaţia din ţară, că veniră nişte tipe aiurite de peste hotare şi numai tâmpenii ne spuseră!

22 iulie 2010

CRIMINALI ÎN PĂTRĂŢELE

Încă o victimă supusă linşajului mediatic: soţul Mădălinei Manole! Parcă ne amintim cumva de năzdrăvanul caz „Elodia”. Aceeaşi poveste cu soţul făcut criminal pe computerele unor „specialişti” care apasă pe taste şi ne arată pătrăţele colorate. Cine să-i contrazică în atâtea culori? Şi gata, scandalul se întinde ca râia, trecând graniţele ţării şi ale mapamondului!

Murdărie aruncată în văzduh, care alături de multe alte fapte barbare, ni se întoarce ca un blestem, făcând prăpăd în jurul nostru. Oare oamenii vor înţelege vreodată că se pedepsesc singuri prin josnicia lor? Cât vor mai răbda Cerul şi Pământul ticăloşia unor indivizi? Nu sunt de ajuns cutremurele, tornadele, potoapele, seceta prelungită, molimele,

sărăcia galopantă?! Ne mai trebuie o scufundare în neant, ca să râdă extratereştrii cu mare poftă: se făcu iar o Atlantidă!

23 iulie 2010

MAHALAUA ROMÂNEASCĂ

Morţii României lasă în urma lor o grămadă de procese, de parcă succesiunea legală nu ar mai fi bună de nimic. Recentul circ pentru averea Mădălinei Manole seamănă ca tras la indigo cu mascarada ce a urmat după dispariţia Elodiei. Aceiaşi socri care vor totul, inclusiv copilul, acelaşi ginere împroşcat cu noroi, şantajat, acuzat de crimă. Ceva este putred în chestiile astea: de ce se profită de bunăvoinţa presei şi a televiziunilor pentru spălarea rufelor murdare între cele două clanuri? Abia s-au liniştit fraţii Dolănescu, încheind armistiţiul aşteptat de o ţară întreagă, când, iată, o nouă explozie de ură şi sete de avere ne întunecă toată vara. De Elodia puţin ne-a păsat, că era o tanti nimeni. Dar pentru Mădălina Manole ne doare foarte tare sufletul. S-a zbătut, săraca de ea, ca o albinuţă să-şi asigure confortul familial. Nu se mai gândeşte nimeni că sufletul ei trăieşte? Iar acolo unde a ajuns suferă îngrozitor văzând cum se comportă neamurile sărmanei dispărute. Sunt aruncaţi în luptă tot felul de vraci ocultişti, vrăjitori, de parcă oamenii aceia ar vrea şi ei câte o bucăţică din tot ce a avut Mădălina. Doar două vorbe mai am pentru acele „rude” însetate de avere: neamuri proaste!

2 septembrie 2010

ROMÂNII DIN AMERICA

Primesc din ce în ce mai multe scrisori de la românii care locuiesc în Statele Unite. Cu toţii se plâng de greul vieţii de acolo. Le este frică să se destăinuie, ca nu cumva să-i prindă şi să-i pedepsească. Mulţi ar reveni definitiv în ţara natală, dar fiind datori vânduţi la băncile americane, nu li se îngăduie repatrierea. Şi-au cumpărat maşini şi case în rate, îndatorându-se pe zeci de ani, crezând cu naivitate că o vor duce din ce în ce mai bine. Dar vremurile s-au schimbat în acest mileniu. Şomajul face ravagii peste ocean, mai rău ca la noi. Firmele se închid una după alta, băncile dau faliment, şomerii sunt disperaţi. Din ce să-şi mai plătească ratele?!?

O româncă de-a noastră stabilită pe teritoriul american m-a rugat, timp de câteva luni, să îi spun ziua şi ora când îi va muri mama. Biata bătrână, trecută de 80 de ani, se încăpăţânează să trăiască, în timp ce fiica ei, ajunsă, chipurile, doamnă de America, îi doreşte moartea, ca să-i vândă mai repede casa şi grădina din Ardeal, pentru a-şi achita datoriile la băncile americane.

Parcă s-a inversat roata: a sosit vremea ca noi, cei rămaşi aici, în România, să îi ajutăm cu bani şi cu sprijin sufletesc pe fraţii noştri de peste ocean! Am impresia că noi, europenii, suntem ceva mai echilibraţi în gândire şi comportament decât americanii. Ne dăm seama ceva mai bine decât ei că raiul pe Pământ nu se face cu ajutorul băncilor, nici cu vise deşarte, greu de transpus în realitate şi nici cu războaie de expasiune...

1 ianuarie 2011

LA MULŢI ANI, ROMÂNIA!

Avem o ţară frumoasă, dar săracă, în care populaţia se zbate între agonia lipsei de bani şi extazul rugăciunilor la chipuri cioplite. Cei mulţi şi nevoiaşi se înghesuie la moaşte, la icoanele smiorcăite, la magazinele second-hand, la pomana cui o vrea să le-o dea. România, ţara contrastelor, a democraţiei trase de păr, primită cadou cu un şut în fund pe 22 decembrie '89. România, ţara nefericită care şi-a început viaţa „de rai” cu un dublu asasinat politic. România, ţară mult respectată pe mapamond în timpul „dictaturii ceauşiste”, poreclită astăzi „ţară de ţigani, borfaşi, proşti bătuţi cu cărămida-n cap”! Acest bilanţ dramatic ne întristează şi ne umileşte până în adâncul fiinţei noastre.

Totuşi, încă un lucru grav nu se spune despre România: că este înţesată cu masoni, care, mereu dornici de putere, practică nestingheriţi magia neagră şi experimentează noi tehnici de manipulare psihică. În viziunea lor, poporul trebuie să tacă şi să rabde, iar cei „deştepţi şi puternici” să prospere. Acolo unde masonii taie şi spânzură s-au dus liniştea şi armonia! „Grădina Maicii Domnului” se transformă treptat într-un iad nesfârşit, în care spiritele luciferice întunecă minţile cele mai luminate.

În ultimele zile ale lui decembrie 2010, Dumnezeu s-a îndurat de noi, trimiţându-ne o rază de lumină pe un vârf de lance: cuvintele bătrânului monarh al României, Regele Mihai, care încă mai stă drept ca stejarul, în conacul său de la ţară. Ne-a dojenit în 30 decembrie cu vorbe cumpătate şi privire tristă, ca pe nişte copii prostuţi care şi-au făcut „treaba mare” în pantalonaşii pregătiţi pentru Revelion. Ne-a dat speranţe, în 31 decembrie, trezindu-ne la realitate, spunându-ne, în câteva fraze, ce avem de făcut spre binele nostru în anul ce tocmai ne bătea la uşă. Să trăieşti România, republică monarhică, în care Preşedintele s-a dat pe schiuri la munte în seara de Revelion, în timp ce Regele ne-a urat „La mulţi ani”!

20 ianuarie 2011

PROIECTUL HAARP

Despre acest proiect ştiinţific-militar-psihotronic puteţi găsi numeroase informaţii pe internet şi în diverse cărţi existente în librării. Ceea ce mă îngrijorează, ca şi pe alţii, în mod sigur, nu sunt neapărat experimentele sofisticate şi ultrasecrete din cadrul acestui proiect, ci consecinţele utilizării excesive a undelor electromagnetice, acestea având o influenţă nocivă asupra ecosistemului şi a oamenilor, în mod special. Cu toţii ne mirăm de ploile abundente care fac prăpăd în diverse zone geografice unde natura este, în general, potolită. Dar să plouă şi cu păsări moarte, este din cale afară de straniu şi înfricoşător! Despre aceste „ploi cu păsări" voi mai scrie, după ce voi avansa în descoperirea cauzelor multiple care le provoacă.

Revenind la efectul nociv al undelor electromagnetice asupra organismului uman, încerc să fac legătura între folosirea lor abuzivă şi manifestările nevrotice ale unora dintre concetăţenii noştri. Anul acesta a început în România sub semnul accidentelor ce puteau fi evitate, al deceselor subite, al sinuciderilor, al crimelor care parcă şi-au făcut un program zilnic. Observăm cu durere că în ţara noastră a sosit moda aruncărilor de la balcon, a otrăvirilor „în sânul familiei", a sinuciderilor prin metode asociate (de parcă una singură nu ar fi fost de ajuns!).

Apropo, astă noapte am visat-o pe regretata Mădălina Manole! Imaginile erau în alb-negru (deşi visez de obicei în culori luminoase, cu toate că nu sunt nebună!), atmosfera părea tristă. Stăteam faţă în faţă cu Mădălina, fiecare aşezată pe câte un scaun. Ea mă privea drept în ochi şi mă asculta cu atenţie, fără să rostească niciun cuvânt. Eu îi explicam că viaţa omului este deosebit de preţioasă şi merită să fie trăită până la capăt. Îi mai spuneam că trebuie să fie optimistă, să nu se gândească la sinucidere, deoarece fiinţa ei ne este dragă tuturor. Pentru sfârşitul tragic al Mădălinei s-a dat vina pe orice: pe soţul grijuliu, pe soacra care o răsfăţa şi îi creştea odorul, pe bietul copilaş a cărui naştere cică ar fi traumatizat-o pe Mădălina, pe o ipotetică amantă a soţului, pe impresarii care nu o băgau destul în seamă etc etc. Dar a dat vina cineva pe atmosfera neprielnică în care trăiesc şi lucrează marii artişti români? Sau pe societatea noastră coruptă şi agresivă, care îi sufocă pe creatorii autentici şi promovează nulităţile, impostorii, falsele valori?

S-au găsit glasuri izolate care să strige că aşa nu se mai poate, că ne râd alte popoare, că ne scufundăm în mocirlă, cu tot cu graniţa noastră în formă de inel! Ce să mai spui în apărarea artei autentice, care le înalţă oamenilor sufletul spre Dumnezeu? Şi unde să o mai găseşti în ţara aceasta? Doar în teatre, în muzee, în filarmonici şi cam atât?! Dacă deschidem televizorul şi navigăm pe canale, o păţim rău de tot. Ba un film cu crime, altul cu drogaţi, mai apar şi curve care ţipă că vor sex, iar emisiunile distractive sunt „mondene", adică pline de vulgarităţi şi

personaje reprezentative pentru cea mai de jos zonă a societăţii noastre: mahalaua.

Ne mai mirăm că oamenii capabili, cu mintea întreagă, care nu o duc prea rău cu banii şi cu viaţa se aruncă de la balcon?! Unde s-au ascuns bunul simţ şi echilibrul firesc al poporului român?! Au fugit odată cu „teroriştii" din '89?! Şi, ca să nu ne fie viaţa prea liniştită, ne mai cad şi păsări moarte în cap! Prea multe semne că Dumnezeu şi natura nu mai suportă mizeria umană! Parcă ne-am afla într-un cuptor uriaş cu microunde, care ne prăjeşte creierele, iar noi nu pricepem nimic!

15 februarie 2011

CRE(Ş)TINISM ROMÂNESC

Priveam aseară, la „Naşul", prestaţia de înaltă ţinută a rapsodului popular SIMION POP, ajuns, ca prin minune, mare maestru şi vindecător în Sahaja Yoga. Totul părea să meargă perfect, până când o boarfă oribilă din public, cu privire şi rictus de schizoidă, l-a luat pe maestru peste picior, punând la îndoială „creştinismul dumnealui". Adică, vezi Doamne, ce să înveţe un „creştin" în India?!?

Am ceva interesant să vă spun: în emisiunile televizate cu public, unde trebuie neapărat să iasă „bâlci românesc", fiindcă aşa vor realizatorii, se vorbeşte dinainte cu vreo babă sau un moşneag din public să îl sfideze pe invitat, punând la îndoială vorbele şi competenţa acestuia.

Am trecut şi eu prin aşa ceva la Kanal D, în emisiunea celebrei „Bahmuţeanca", după ce s-a dat pe monitoare o parte din mesajul preluat de mine cu câteva minute înainte, prin discuţia cu spiritul lui Ion Dolănescu. S-a trezit o nebună să spună la microfon că ei, cei din public, nu cred că am vorbit cu Ion Dolănescu, fiindcă am spus doar ce ştiam eu despre el şi nimic altceva. Culmea este că spusesem nişte chestii pe care chiar nu le ştiam despre maestrul dispărut!

Vedeţi, obsesia aceasta a unor realizatori TV că trebuie neapărat să împace capra cu varza şi prostul cu deşteptul a dus la ruină multe proiecte de scenarii care la început păreau a fi de mare succes. Moda a venit de la OTV, unde cei din studio făceau harcea-parcea serialul „Elodia". Urmarea a fost un eşec total, concretizat prin plecarea din OTV (cu coada între picioare!) a majorităţii miştocarilor care îşi băteau joc de oricine îndrăznea să spună că Elodia ar fi fost vie. Se ştie că şobolanii părăsesc primii corabia care se scufundă! Acum, căţeaua este moartă în coteţ! Audienţa OTV-ului a ajuns la limita inferioară. Nici chiar „crimele de la Cernavodă", trase de păr până la chelie, nu mai reuşesc să ridice nivelul de atenţie al telespectatorilor „din popor". Dan Diaconescu afirmase mai de mult într-o emisiune că „telespectatorii OTV-ului nu obişnuiesc să se spele pe dinţi"! Poftim, cultură!

Una dintre marile probleme psihice ale poporului nostru este instabilitatea mentală, dublată de o doză mare de ipocrizie. Se pare că

românii din ţară nu înţeleg nimic din cicăleala oferită de ţările vestice, evoluate din toate punctele de vedere, inclusiv cel spiritual. Reprezentantul FMI în România, Jeffrey Franks, ne-a spus-o cam direct în memorabilul interviu acordat de curând la TVR1. Omul, un adevărat gentleman în vorbe şi ţinută, s-a exprimat în limbaj „macroeconomic”, dar a făcut destule aluzii cu privire la incapacitatea românilor de a se ridica la nivelul popoarelor cu adevărat civilizate.

Într-un mod cât se poate de ipocrit, majoritatea românilor se arată mari admiratori ai poporului american. De fapt, ce aşteaptă românii de la americani? Multe: să-i primească în ţara lor pe salarii mari, să le dea FMI-ul bani cu nemiluita, să-i apere de năvălitori (ca pe vremea Imperiului Otoman), să le trimită filme de groază şi multe alte chestii de genul acesta. Dar câţi români privesc pe canalul Discovery la documentarele americane care dezvăluie întreaga istorie a omenirii, dar şi problematica vieţii contemporane?! Televiziunile româneşti ce ştiu să facă? Mişto şi iar mişto, bătându-şi joc de politicieni, oameni de cultură, specialişti de mare valoare din toate domeniile de activitate. Nu mai spun ce circ iese pe micul ecran dacă un bioterapeut sau un adept al spiritismului se încumetă să explice că viaţa omului poate fi şi curată, înălţătoare, departe de noroiul corupţiei, al vulgarităţii şi al violenţei arătate în toate jurnalele TV româneşti. Acum înţelegeţi de ce America nu doreşte să-i primească pe români fără viză? Sau de ce Vestul Europei nu-i vrea pe români în spaţiul Schengen? Pur şi simplu, s-au săturat de primitivi!

17 iunie 2011

BISERICA SRL

Au apărut pe internet biserici cu plata în conturi, pentru cei care nu prea au chef să intre la rugat prin lăcaşurile Domnului. Oricine trimite banul i se fac serviciile „de bine” online şi gata, fericirea! Numai lapte şi miere vor curge prin casele naivilor! Setea de făcături a multor români depăşeşte „competenţa” ţigăncilor analfabete. Orişicum, preoţii au facultăţi la bază şi, când strigă: „Maria, Elena, Georgeta, Vasile, Ion, Gheorghe!”, milioane de purtători ai acestor prenume se vor trezi dintr-o dată bogaţi, sănătoşi, titraţi, adică iubiţi de Dumnezeu! Oare nişte canoane împotriva prostiei vor reuşi preoţii să născocească vreodată?! Sau prostia este infinită, ca şi Universul?! Doar vreun meteorit năzdrăvan să o mai stârpească!

3 iulie 2011

POPONIZAREA ROMÂNIEI

În primăvara anului 1996 făceam naveta de la Piatra Neamţ la Bucureşti, ca să mă înalţ spiritual, prin cursurile de la Universitatea Ecologică. Odată, mergând pe peronul Gării de Nord, străduindu-mă să ocolesc grămezile de golani trântiţi pe jos, un ţigănuş de vreo 7-8 anişori s-a hlizit la mine, arătându-mi dosul. Şi ce credeţi? Avea nădragii despicaţi, iar bucile şi gaura curului râdeau la soare şi la călătorii grăbiţi! I-am tras un cot lui bărbatu-meu, să vadă şi el comedia! Acum, după 15 ani, când Televiziunea Poporului îşi face bilanţul otevizării, elodizării, ciocoizării, politizării, poponizării României, nu mă mai mir de nimic. Dar, ca orice mamă din ţara aceasta, simt un gust amar pe limbă aflând de la televizor şi din presă cum indivizi care se dau drept mari oameni de afaceri, intelectuali cu ifose, directori pe ici, pe colo, îşi bagă mădularele în fundul unor nenorociţi de copii ai străzii, murdari, plini de râie şi păduchi, bolnavi de toate cele, poate chiar şi de SIDA! Ce-a ajuns ţara aceasta?! Ne conduc viaţa nişte poponari care se bucură la curul copiilor?! Despre OTV, ce să mai vorbesc!? Televiziunea oricui!... Doru clarvăzătoru', puşcăriaş cu ştate vechi, a fost mare moderator, până l-a băgat la zdup pe Dan Diaconescu. Alt golan, Doru Poponaru', mare director otevist, infractor la curul ţigănuşilor de prin mahalale, a aruncat şi el OTV-ul în cea mai neagră gaură ruşinoasă, prăpastia ruşinii! Când deschid seara televizorul, mă întreb cu groază: ce porcării urmează să mai aflu?!?

10 iulie 2011

VIN *INSECTELE*!

Să fi fost prin anul 1983, când lucram ca profesoară la o şcoală din Bicaz. Într-o zi de primăvară, un zvon otrăvit şi bizar a umplut oraşul. Se făcea că o sectă misterioasă poposise pe meleagurile bicăjene, ca să facă o treabă ce nu se mai pomenise până atunci: să fure copii! Deşi niciun copil nu dispăruse din oraş şi nici de la ţară, în decurs de câteva zile toată suflarea omenească intrase în groaza morţii. Elevii noştri se văicăreau prin clase:

- Vin ***insectele*** şi ne fură!

În pauze, stăteam cu toţii în curtea şcolii, păzindu-ne şcolarii. Poruncă de la director:

- Toate cadrele didactice să stea în pauză alături de copii!

Câţiva elevi mai curajoşi se încumetau să traverseze şoseaua, pentru a-şi cumpăra ceva de mâncare de la chioşcul de vizavi. Se întorceau cu napolitanele tremurându-le în mânuţe:

- Au trecut ***insectele*** pe şosea! Erau într-o maşină lată şi neagră! Aveau nişte bărbi mari!

Directorul, înnebunit de atâta responsabilitate, dădea imediat telefon la postul de Miliţie:

- Cine a trecut în sus pe şosea într-o maşină mare şi neagră?

De la Miliţie i se răspundea:

- Călugării de la schitul din Durău!

Altă pacoste pe capul bicăjenilor: călugării de la Durău voiau să le fure copiii!!!

Ei, nu vă spun ce s-au enervat organele de partid! Directorul a fost chemat la raport, de faţă cu primarul, şeful de post şi delegatul de la Judeţeana de partid. După vreo două ore, s-a întors la şcoală cu o falcă-n cer şi una-n pământ, a anunţat adunarea la careu, iar când ne-a văzut pe toţi în curtea şcolii a început să urle:

- Cine a văzut vreo sectă prin oraş?

Am răspuns cu toţii printr-o tăcere mormântală.

- Cine a văzut vreun individ cu barbă, circulând prin oraş?

Răspund doi elevi:

- Erau patru într-o maşină neagră!

Directorul continuă:

- Aţi discutat cu vreunul dintre ei?

Copiii neagă. Directorul nu se dă bătut:

- S-a înecat vreun copil în lacul de lângă şcoală?

Copiii: - Nuuu!

Directorul, furios:

- Atunci de ce minţiţi cu toţii că vin ***insectele*** şi vă omoară?

Tăcere deplină şi un fior de groază pe feţele tuturor. Directorul dă sentinţa:

- Începând de mâine, dacă nu îmi aduceţi exemple concrete de copii furaţi sau omorâţi, vă exmatriculez pe toţi!

Ca prin minune, începând cu ziua următoare, nimeni nu s-a mai plâns că vin ***insectele*** şi fură copii!

Noi, cei mai în vârstă, care am trăit şi în vremuri „ante-democratice", ne amintim cât de ferm se făcea ordine în ţară. Ei, dar unii mai „dizidenţi" au vrut neapărat să fie dezordine! De atâta haos şi nesimţire ne plângem cu toţii, de vreo 21 de ani încoace, aşa că şi găinile plâng de mila noastră!

Mi-am amintit strania poveste cu „insectele" care veneau prin Bicaz să fure niscaiva puradei, asistând seară de seară la panica indusă în România de astăzi, panică bine întreţinută de OTV, ca să-i mai crească audienţa. Cine caută bine pe internet află că OTV-ul a ajuns pe locul 11 în clasamentul audienţelor. Degeaba se chinuie organele de Poliţie să liniştească populaţia! Le-a intrat multora în cap că li se fură copiii pentru organe! Cam târziu a ajuns şi în România povestea asta macabră! De câţiva ani încoace, chiar dispar mulţi copii prin alte ţări! Furaţi pentru organe sau sclavie, tot ticăloşie se cheamă!

12 februarie 2012

ÎNTROIENŢII ROMÂNIEI

S-au rupt porţile cerului, prăvălind tone de zăpadă peste satele româneşti... Să fie oare pedeapsa Celui de Sus pentru nemernicia unora care, prin manifestaţii periculoase, au încercat sa destabilizeze ţara?! Cine mai putea să-i oprească pe demonstranţii care îşi făcuseră un job strigând în neştire că vor să cadă Preşedintele şi Guvernul?! Televiziunile înnebuniseră şi ele tot povestind că „oamenii" nu mai puteau de sărăcie, nevoi şi necazuri, aşteptând schimbarea Guvernului, ca să le vină fericirea pe tavă! Aceia nu erau „oameni", ci o masă de manevră stimulată cu bani şi promisiuni deşarte, prin strădania partidelor de opoziţie. Iată că li s-a făcut pe plac nostalgicilor din Piaţa Universităţii şi de prin alte oraşe: s-a schimbat Guvernul! Dar pentru că unii habar nu aveau de „marea schimbare", strigând în continuare că vor să cadă Guvernul, natura s-a supărat cam tare pe ei, prăvălindu-le în cap noianul de zăpadă. Şi cum străvechea înţelepciune populară a născocit o sumedenie de proverbe, iată unul tare potrivit pentru viscolul lunii februarie: **Unde dai şi unde crapă**! Adică, troienele i-au acoperit pe cei de la ţară, nu pe cei de la oraş. Aşa, ca să avem şi noi eschimoşii noştri!...

Acum, că veni vorba despre eschimoşi, cine ştie câte ceva despre ei s-ar putea întreba cu mare uimire: ce fac eschimoşii când îi acoperă troienele peste noapte? Păi, ce să facă, dragii de ei?! Îşi sapă tuneluri prin munţii de zăpadă, că doar n-or să aştepte jandarmii cu lopeţile şi elicopterele, ca bravii săteni ai României! Dar locuitorii din Siberia, Groenlanda, Alaska, Ţara de Foc şi din alte ţinuturi îngheţate şi viscolite, oare îi aşteaptă pe jandarmi să le cureţe ogrăzile?! Cum, păcatele, au putut să stea zile şi nopţi întregi sătenii „sinistraţi" ai României fără să sară pe geam o dată pe zi şi pe noapte, pentru a da zăpada din faţa uşii?! Măcar până la coteţul găinilor, al câinelui sau la grajd tot ar fi trebuit sa îşi facă poteci prin zăpadă, nu să aştepte să îi troienească şi în pod! Este o chestie de bun simţ şi omenie faţă de animalele care le dau carne, lapte, ouă sau faţă de câinele care, săracul de el, îi apără de hoţi pe orice fel de vreme. Dar, vorba unora: **Dacă rachiu este, şi viaţă este**! Din moşi-strămoşi, sătenii români s-au ajutat unii pe alţii la nevoie. De vreo 22 de ani încoace, oare ce-or fi păţit?! A dat capitalismul peste ei? Totul e pe bani, chiar şi omenia? Am înlemnit aseară, văzând la TV o femeie de la ţară care zicea că vecinii cer bani ca să-i dea la o parte zăpada cu lopata!...

Astăzi, fiind duminică şi zi de odihnă, am început să caut data morţii tătucului Stalin. Nu râdeţi, că încă nu am luat-o pe arătură ca astroloagele de prin televiziuni! Când o să învăţ şi eu planetele pe de rost, o să ajung mare vedetă pe micul ecran, vă promit! În sfârşit, am aflat când a murit Stalin: pe 5 martie 1953. Dacă o fi adevărat ce spun unii, anume că marele viscol din România ar fi fost în februarie 1954, atunci totul se potriveşte de minune cu amintirile mele din copilărie. În iarna lui

1954 aveam 6 ani şi locuiam în Satulung, parte din viitorul oraş Săcele, de lângă Braşov. Îmi amintesc ce tare a nins atunci, că m-a dus mama la grădiniţă printr-un tunel de zăpadă lat cât să încapă doi oameni unul lângă celălalt, înalt de nu vedeam decât zăpadă la stânga şi la dreapta. Oi fi fost eu mică de statură la vârsta aceea, dar zidurile de zăpadă erau mai înalte decât oamenii care se strecurau pe lângă noi. Acum, după atâta amar de ani, încerc să înţeleg cine ar fi putut să sape atâtea tuneluri prin zăpadă, că doar fiecare familie din sat ieşea din casă, continuându-şi viaţa ca de obicei. Pe vremea aceea nu existau jandarmi. Armata avea treabă cu apărarea ţării, nu cu zăpada de pe drumuri sau din ogrăzile oamenilor. Pe miliţianul din sat nu-l văzusem niciodată. Avea şi el treburile lui. Atunci, disciplina şi bunul simţ al sătenilor de unde proveneau? Uşor de înţeles: din frică. Frica era mare cât casa, fiindcă la Răsărit încă mai veghea umbra tătucului Stalin! Înţelegeţi dumneavoastră de ce disciplina liber consimţită este ca o pasăre rară din pădurile Amazonului? Trebuie să o ţii bine în mână, ca să nu zboare!...

Ce să mai spunem despre „sinistraţii” români care se uită pe geam la jandarmi cum îşi ruinează sănătatea săpând tuneluri prin zăpadă?! Iar dacă în casele troienite încă mai zac bătrâni neputincioşi, cine să fie de vină: viscolul, mânia lui Dumnezeu, absenţa jandarmilor sau nesimţirea, lipsa de umanism a comunităţii satului?! V-a dat Dumnezeu un semn de dojană, măi sătenilor, dar nu se ştie cât de bine l-aţi înţeles: a murit un preot de la ţară, înţepenit ca un stavrid congelat! Aţi înţeles semnificaţia nefericitei întâmplări? Cu atâta credinţă făţarnică în dădăceala lui Dumnezeu, mulţi au uitat să le dea câte o mână de ajutor vecinilor de peste gard! Concluzia: mai puţine rugăciuni şi mai multă omenie, măi fraţilor, că altfel vă prăpădiţi cu toţii de atâta mizerie morală!

6 iunie 2012

DEMENŢII ŞI BIBLIA

Ne confruntăm în ultima vreme cu o amplificare alarmantă a manifestărilor de violenţă extremă în ţara noastră. Zilnic aflăm din presă, de pe internet şi din emisiuni televizate despre bătăi crunte între adulţi şi copii, vătămări corporale grave, crime din ce în ce mai sofisticate şi mai oribile. Echilibrul sufletesc şi comportamental dovedit de români în secolul trecut s-a dus pe apa Sâmbetei, locul său fiind luat, într-un mod nefericit, de vulgaritatea şi violenţa începutului de secol nou. Răzbunările pasionale, crimele pentru bani, furturile de toate categoriile sunt garnisite cu manifestări violente de **inspiraţie religioasă**. Autorii lor s-au dovedit până acum a fi indivizi cu boli psihice diagnosticate sau persoane capabile de discernământ în faptele lor. Vă ofer câteva exemple care vin în sprijinul afirmaţiilor de mai sus:

– Crima de la Mânăstirea Tanacu, reprezentând uciderea prin înfometare şi izolare extremă a unei tinere călugăriţe, pe care un preot dement o suspecta de a fi posedată de diavol.

– Fapta înfiorătoare comisă de o practicantă penticostală din Braşov, care şi-a ucis prin decapitare cel de-al şaselea copil, micuţul având doar câteva luni. În faţa procurorilor, femeia de 27 de ani citea liniştită din Biblie, ridicând uneori capul şi deschizând gura pentru a-şi justifica fapta: doctoriţa de familie i-a vaccinat copilul, băgând „necuratul" în el, iar ea, ca mamă grijulie, a considerat că „necuratul" trebuie alungat prin tăierea gâtului copilului cu un cuţit de bucătărie. Femeia, aflată în tratament pentru schizofrenie, a mai spus că trăim cu toţii în Apocalipsă, iar „necuratul" îşi face de cap dacă nu îl ucidem. A afirmat în continuare că Dumnezeu i-a poruncit să-şi omoare copilul.

– În ultimul deceniu am primit numeroase scrisori de la persoane care se declarau creştine ortodoxe practicante, pasionate de citirea zilnică a Bibliei. Unele au mărturisit că suferă de boli incurabile, cum ar fi scleroza în plăci, schizofrenia, sindromul bipolar etc, dar altele se considerau perfect sănătoase mental şi fizic. Lipsa de discernământ a unor astfel de persoane se manifesta prin desprinderea de realitate, dar şi printr-un limbaj agresiv. Îmi imaginez că astfel de creaturi pot fi întâlnite printre dezaxaţii şi mahalagioaicele care **se bat ca nebunii încercând să intre mai repede în altar sau să pupe moaştele**. Mai rău chiar, sunt în stare să îşi scoată ochii unii altora pentru câte o sticlă de aghiazmă. Ne putem întreba cu toţii: care este efectul Bibliei şi al practicării religiei asupra unor astfel de nenorociţi, care prin comportamentul lor vulgar ajung să fie marginalizaţi de societate?

– Am mai remarcat o situaţie periculoasă, despre care scriu acum pentru prima oară: de când se predă Religia în şcolile româneşti, elevii par a trece prin etape succesive de tembelizare, devenind din ce în ce mai indolenţi la învăţătură, mai agresivi între ei şi faţă de profesori, dornici de sex, alcool şi droguri de la vârste a căror medie scade în fiecare an, capabili de crime, furturi, şantaje etc. Elevii paşnici, bine educaţi, animaţi de idealul realizării pe plan profesional şi familial se sufocă printre dezaxaţii care periclitează bunul mers al învăţământului românesc. Tuturor instituţiilor statului român abilitate să coordoneze activitatea şcolară din ţara noastră le ofer sugestia de a cerceta cu seriozitate **urmările şi eficienţa predării Religiei în şcoli**, dar şi calitatea lecţiilor ţinute de cei denumiţi „profesori de Religie". Ce echilibru psihic pot dovedi elevii români, obişnuiţi cu computerul şi cu realizările ştiinţifice inimaginabile până mai ieri, dacă la orele de Religie li se spune că „Doamne-Doamne le taie picioarele dacă nu traversează strada pe zebră"?! Dacă s-ar înregistra în secret cât mai multe ore de Religie, s-ar descoperi afirmaţii grave, aberante, având un efect nociv asupra psihicului în plină dezvoltare al elevilor.

Am primit câteva scrisori de la femei care se declară a fi „profesoare de Religie”. M-au uimit agresivitatea limbajului, incoerenţa ideilor, tonul moralizator, îngâmfarea prostească, dar mai ales necunoaşterea regulilor gramaticale necesare unei exprimări corecte în limba română. Astfel de rebuturi intelectuale se încumetă să le predea Religia unor copii care sunt nevoiţi să le suporte incultura şi lipsa de inteligenţă. Ce fac directorii de şcoli după ce asistă la orele ţinute de acestea?! Nu cumva li se pare că incompetenţa lor vine de la Dumnezeu şi are nevoie să le fie iertată?!

Luna mai 2012

- Primii 400 cetăţeni prea bogaţi ai României au intrat la control de avere. Oare câţi dintre ei au fost pe la vrăjitoare? Cum le vor pedepsi pe escroace după confiscarea averii şi câţiva ani de puşcărie? Să mai trăim până atunci, că distracţii vor fi destule!

- Mă gândesc uneori că, fiind în puşcărie, DDD a trecut printr-o „schimbare de spirit”. În situaţii de mare cumpănă, spiritul iniţial poate fugi din creierul omului, locul său fiind luat de alt spirit, mai bun sau mai rău decât primul. Cunoaştem cazurile unor oameni care au devenit peste noapte artişti, doctori, scriitori.

  Dar DDD ce o fi păţit în puşcărie? După ce l-au eliberat, a luat-o pe arătură cu politica de 2 lei! Vedeţi, aşa se trezesc unii „politicieni surogat”!

- A înviat natura odată cu Isus, dar, în mintea unora, Lucifer încă mai domneşte nestingherit. Am început să îi respect pe atei, al căror număr creşte în toată lumea civilizată. Gândirea lor, liberă de obsesii absurde, este demnă de admiraţia tuturor.

- Mă dezgustă muierile care iau cu asalt bisericile, mânăstirile şi moaştele, lovindu-se cu coatele şi picioarele, dar şi „înţelepţii” făcători de false minuni, care le ghicesc viitorul în raport cu sumele de bani încasate. S-a umplut ţara de popi răspopiţi, călugări daţi afară din mânăstiri, mari propovăduitori ai adevărului absolut, pretinşi specialişti în găsirea fericirii veşnice. Afacerile merg strună, iar prostimea aşteaptă să i se facă „de bine” întru toate cele.

- Poporul român are nevoie şi de hrană sufletească pură, nu numai de mâncare, băutură, sex, politică, violenţă.

- Prea multe românce fug de acasă, lăsându-se păcălite de mafia proxeneţilor! După ani de absenţă, familiile încep să le facă parastase, în timp ce ele produc plăceri pe bani, prin bordelurile din întreaga lume.

Luna mai 2012

- Adevărata credinţă înseamnă să simţiţi puterea binefăcătoare a icoanelor şi moaştelor de la mare distanţă, fără a fi nevoie să vă înghiontiţi pentru a ajunge mai repede în apropierea lor. Adevărata credinţă nu are nimic în comun cu violenţa. Cei agresivi să nu se laude că sunt credincioşi!

- Dacă vă spun unii sau alţii că sunteţi plini de draci, ascultaţi Radio TRINITAS în fiecare zi şi veţi vedea cum fug necuraţii din voi, încolonaţi ca la defilare!

- Duduile care se trezesc noaptea în plin viol cu „entităţi” să meargă iute la baie, să facă pipi, iar la întoarcere nu se vor mai sui dracii pe ele!

- Fetelor, dacă vreţi să vă măritaţi, căutaţi-vă bărbaţi reali, în carne şi oase, că ăia de pe internet ba sunt virtuali, ba sunt ocupaţi cu altele, ba sunt puşi pe glume nesărate!

Anul 2013

- Lumea contemporană îşi risipeşte energia şi inteligenţa pentru interese materiale, în loc să se preocupe de înnobilarea sufletului cu sentimente capabile să o înalţe în rang pe scara valorilor intelectuale, morale şi spirituale.

- Nimeni nu merge la biserică din prea multă iubire faţă de Dumnezeu. Fiecare îşi urmăreşte interesele: de bani, de sănătate, de nuntă, botez, logodnă, înmormântare, de pedepsirea duşmanilor, de vrăji, blesteme, halucinaţii şi, de ce nu, ca să se pună bine cu îngeraşii care fac protocolul pe lumea cealaltă. Se mai întâmplă să fie şi din dragoste de preot!

- Prea mulţi nenorociţi se droghează în România şi prea mulţi poliţai profită de banii lor!

- Păcat! Românii consumă prea puţină cafea. Majoritatea preferă să fie ameţiţi de băutură, nu treji de la cafea.

- Sentinţe bizare. Unul, care a omorât 3 oameni pe şosea şi a spus că-i pare rău de ce-a făcut, a primit 3 ani de puşcărie cu supendare. Altul, care se declară nevinovat şi nici cadavrul nu s-a găsit, a primit 22 de ani cu executare. Primul este vedetă de televiziune, iar cel de-al doilea, un nenorocit de poliţist. În ce ţară trăim?!?

- Cutremurul va sosi când va vrea Dumnezeu, nu când visează seismologii.

- Bisericile bucureştene urlă toată ziua: bat clopotele din te miri ce motive, difuzoarele date la maximum aruncă slujbele în aer, iar dacă nu sunt slujbe „pe viu”, se găsesc altele înregistrate. Din zori şi până-n noapte ni se face educaţie religioasă! După ce se potoleşte larma duhovnicească, spre miezul nopţii începe programul nocturn al Capitalei: zbiară golanii pe străzi, înnebuniţi de boxele cârciumilor care nu mai contenesc până se luminează de ziuă. Oare în Bucureşti numai Dumnezeu are voie să doarmă?!?

- Românii se simt fermecaţi de vocea paranormală a lui Cezar Ouatu, dar cel mai mult le place că o iubeşte pe Angela Gheorghiu. De, ce să-i faci?! Iubire fără muzică nu se poate, iar muzică fără iubire, nici atât!

- În România, dacă faci mult bine, ajungi ca Gigi Becali.

- Prea puţine filme educative la televiziunile româneşti! Personajele terifiante (criminali, obsedaţi sexual, dereglaţi psihic, toxicomani, bandiţi etc) pot să distrugă minţile unor oameni pe care mamele lor i-au născut normali din toate punctele de vedere.

- Dănuţ otevistul zice că îşi face televiziuni peste hotare. Bine că i-a venit mintea la cap, s-o caute mai departe pe Elodia! Să-l ia şi pe Lăzăruş, cu sapa şi lopata!

- Îngroparea morţilor este o meserie nemuritoare.

- Bisericile de cartier omoară pensionarii cu zdrăngăneala clopotelor. Azi îngroapă unul, mâine, altul şi afacerea merge strună. Din atâţia morţi o să iasă o catedrală ca piramidele faraonilor...

- Sindromul Mădălina Manole: una a înghiţit 30 de boabe de ricin şi, în loc să moară, a vomitat! Pe figurantele astea nici Cerul nu le mai vrea!

- Unii confundă democraţia cu anarhia.

- În România funcţionează televiziuni care îşi bat joc de întregul popor.

- Pofta de avere stârneşte ura între copii şi părinţi.

- Dacă faci un bine, te batjocoreşte lumea. Dacă faci un rău, te respectă până la a treia generaţie.

- Preoţii le bagă oamenilor „necuratul” în cap.

- Românul spune „Doamne ajută!” chiar şi atunci când taie gâtul găinii.

- Cele mai bisericoase femei sunt primele care dau năvală la ghicitoare.

- Sărăcia unui popor este direct proporţională cu numărul de ore petrecut în faţa televizorului.

- Străvechiul bun-simţ al poporului român este diluat de apa televiziunilor.

- Unele domnişoare cred că se mărită dacă fac sex ca prostituatele.

- Bărbatul păcătos mai uşor îşi lasă amanta decât nevasta.

- Mama este primul şi ultimul judecător al copilului său.

TURNUL DE VEGHE

Bancuri şi comentarii satirice 2013

☺ S-au obrăznicit ţigăncile pe internet! Unele se laudă că ştiu să vindece karma!?! Ca să le pună la punct pe aceste mincinoase, farmaciştii ar face bine să schimbe denumirile unor medicamente. De exemplu: pentru guturai să primim KARMOFUG; pentru stomac, DIKARMOCALM; pentru colecist; KARMOCOL; pentru inimă, KARMYLOK şi tot aşa mai departe, până când Farmacia se va transforma în KARMACIE, iar Medicina va deveni MEDIKARMA!

☺ Toleranţă. O duduie discută cu un clarvăzător:

- Am cu soţul meu o casă bună: eu fumez, el fumează; eu beau, el bea; eu umblu cu bărbaţi, el umblă cu femei; eu îl păcălesc, el mă păcăleşte. Nu ar trebui să avem şi necazuri? Ce este de făcut?

Clarvăzătorul: - Făceţi-vă împreună o casă de toleranţă!

☺ Vatican românesc. Dănuţ Otevistu şi-a pus Sfântul Scaun prin Militari. Da' ce l-o fi apucat? Să-i fi ghicit seismoloaga Ionel că Elodia se făcu sirenă în Lacul Morii? Măi, Dănuţe, pune-i la treabă pe bodyguarzii lui Lăzăruş, să facă o baie bună printre peşti! Dacă o găsiţi pe Elodia, chiar şi udă leoarcă, vă faceţi iar prieteni şi vă mai cumpăraţi o casă împreună! Dănuţe, zdravănă karmă ţi-a dat Sfântul Duh! Ba eşti Papă, ba eşti Preşedintele României, ba europarlamentar! Unde or fi încăpând toate astea într-un mititel ca tine?!

☺ Dănuţ Otevistu s-a exilat pe cizmă. În România prea îl ciupea de fund fantoma Elodiei şi tot încerca să-i scurteze colţii. Dacă şi pe italieni îi va ţine toată noaptea cu palavre, îl vor face tufiş prin pădurile incendiate!

☺ Două lesbiene vorbesc la telefon.

- Dragă, ţi-am trimis astă noapte două bule de iubire!
- Vai, ce mă bucur! De-asta am visat aşa frumos?
- Ce-ai visat?
- Mă giugiuleam cu o gorilă!

☺ O babă îşi vede fiica stând de vorbă cu o femeie pe stradă. O ia la întrebări pe intrusă:

- Mata ce treabă ai cu fata mea?
- Îi dau nişte sfaturi.
- Da' ce, eşti psiholog?
- Nu, sunt vânzătoare.
- Atunci cum îndrăzneşti tu, o vânzătoare, sa-i dai sfaturi fetii mele, fără diplomă de psiholog?

☺ O tipă se laudă la coafor:
- Eu sunt de meserie coach!
- Şi ce mai coci la cuptor, dragă? întreabă coafeza.
- Coc în gură, nu în cuptor.
- Da? Şi ce coci?
- Minciunele!

☺ O fată vrea să devină satanistă. A dat pe internet peste nişte indivizi care au luat-o la întrebări:
- Ştii să faci sex oral?
- Nu.
- Ştii să te îmbeţi ca o scroafă?
- Nu.
- Ştii să fumezi iarbă?
- Nu.
- Ştii să dai cu cuţitul în mă-ta?
- Nu.
- Atunci du-te la vrăjitoare, că ele sunt debutante în meserie!

☺ Româncuţele noastre se tot uită pe internet la bărbaţi frumoşi, iar peste două luni îi anunţă că au rămas gravide cu ei. Măi, fetelor, voi chiar vă luaţi la întrecere cu Fecioara Maria?

☺ Un producător TV zbiară la şedinţă:
- Trebuie să facem mai mult mişto de VIP-uri!
Moderatorul întreabă: - Să le aducem fără chiloţi? Că fără sutiene au tot venit!

☺ VIP-urile din România se şcolesc cu ayahuasca pe la triburile din Amazonia. Ruşinicăăă! Ce, pălinca românească nu poate să facă oamenii deştepţi?

☺ Mai mulţi tineri fac poze noaptea în cimitir.
- Ce faceţi acolo? întreabă paznicul.
- Pozăm *orbi*!
Paznicul: - Da' când le-au scos ochii, înainte sau după slujbă?

☺ Un fotograf şi-a găsit pete albe în poze. Un mason i-a explicat: „Sunt informaţii!"

☺ Un mason bătrân merge pe stradă cu un rucsac mare în spate. Cineva îl întreabă:
- Moşule, ce ai aşa greu în sac, de ţi-a îndoit spinarea?
- Vreo 80 de extratereştri!
- Da' de unde i-ai furat?
- Din biblioteca Vaticanului!

* * * *Sfârşit* * * *

Lista cărţilor publicate sub sigla SPIRITUS.RO

CĂRŢI

- Situaţia paranormalilor în societatea românească. Spiritismul, metodă modernă de investigaţie (2010) Autor: Nina Petre
- Modelul unificator al psihicului uman normal şi paranormal (2008) Autor: Răzvan Petre
- Conştiinţa umană, între minte şi spirit. Sinteză de Ştiinţă Spirituală (2011, adăugiri 2014) Autor: Răzvan Petre
- Cele 9 Maha Vidya. Eseu despre Marile Puteri Cosmice (2011, revizie 2014) Autor: Răzvan Petre
- Globii luminoşi din fotografii. Explicaţii fizice şi paranormale (2011, adăugiri 2014) Autor: Răzvan Petre

În pregătire:

Glasuri de dincolo de moarte – comunicări cu spirite. Autor: Nina Petre

CULEGERI DE TEXTE DIN SITE-UL www.spiritus.ro

- Vieţile anterioare ale spiritului. Esenţa vieţii: destinul, karma, spiritul. Volumul 1 (2014), Volumul 2 (2015) Autor: Nina Petre
- Spiritele în dialog cu noi. Spiritism, mediumnitate, comunicări de la Entităţile Superioare (2014) Autori: Nina Petre, Răzvan Petre
- Esoterismul în mileniul 3 (2014) Autor: Răzvan Petre
- Karma, valurile timpului. Lectura vieţilor trecute luminează viitorul (2014) Autor: Răzvan Petre
- Cristos, binele, adevărul. Spre o teologie mai aproape de real (2014) Autor: Răzvan Petre
- Spiritualitatea în psihologie (2014) Autor: Răzvan Petre
- Filosofie spirituală (2014) Autor: Răzvan Petre

În pregătire:

Vieţile anterioare ale spiritului. Volumul 3 Autor: Nina Petre

10 martie 2015